

BULUŞMA

SAYI 19 | SONBAHAR'14

SAĞLIK VE
EGİTİM
VAKFI SEV 1968

MEZUNLARIN GÖZÜNDEN

AMERİKA'DA YAŞAMAK

ANKET

Mezunlar ABD'de nerede,
ne zamandır, nasıl yaşıyor,
ne işler yapıyorlar?

SÖYLEŞİ

Benan Özakbaş Ellis
Hakan Özakbaş
Selim Süloş

Türkiye'nin festivallerini
Avrupa'ya taşıyor

Filiz Eczacıbaşı Sarper

PORTRE

Oral Çalışlar
Canan Ergüder
Hayrettin Güneç
Anı Elagöz
Gözde Küçük
Efe Çelebi
Metin Atamer

Özgür Yaşa *Bağışın gizli kahramanı*

**MELEK YATIRIM
PLATFORMU**

Yatırım yapmaya değer fikri bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyoruz.

Binlerce girişim fikri arasında yatırım yapmaya değer olan hangisi?
Bunun cevabını öğrenmek ve TEB Özel uzmanlığı ile alternatif bir yatırım
yapmak isterseniz sizi www.melekyatirimplatformu.com adresine bekleriz.

TEB ÖZEL
BNP PARIBAS ORTAKLIĞI

0 212 352 64 00

İzmir'i dünyaya açan SEV'liler

Onları ne kadar anlatsam az.

Eğlenceliler, bilgililer, meraklılar.

Ve farklılar...

Evet. Çok görüşmüyoruz belki. Ama her daim birbirimizin aklındayız. Bir araya her gelişimizde, bundan büyük keyif alıyoruz.

Geçen gün İzmir'deydim.

ACI'dan arkadaşlarımla.

Basın grubumuz, Filiz Eczacıbaşı ile bir söyleşi gerçekleştirecekti. Ben de kendisini dinlemek için gittim. Anlattıkları hepimizi etkiledi. Uluslararası İzmir Festivali ve İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı bünyesinde, çok az kişi ve küçük bir bütçeyle yaptıkları insanı şaşırtıyordu.

Benim en çok etkilendiğim, Filiz'in, her etkinlikten sonra araya bir eğitim koymasındı. Filiz'in stratejisi işte buydu. Ünlü bir dans grubu Türkiye'ye mi ge-

liyor, Filiz, derhal, 'acaba bizim dansçılardan biri onlardan eğitim alabilir mi' diye düşünüyordu. Bunun sonucunda pek çok burs veriliyor, müzeler açılıyor, öğrenciler Amerika'nın sayılı gruplarıyla dans etme imkânına kavuşuyorlardı.

Arkadaşlarımızın ikinci durağı, başka bir ACI'lı, Nilhan Çetinyamaç Çubuk oldu. Nilhan, bir süredir, Soma'daki öğrencilere destek vermek için bir proje üzerinde çalışıyor. Bu projeye göre, Soma'da eğitim gören beş ortaokul son sınıf ile beş lise son sınıf öğrencisine, sınava hazırlık süresince maddi ve manevi yardımcı olunacak. Kendilerine her türlü destek verilecek. Amaç, SEV liselerinden birine ve iyi bir üniversiteye girmelerini sağlamak...

Ayşegül Kunter, başka bir ACI'lı sınıf arkadaşım. Eczacılık ve güzel sanatlar eğitimi gördü. Üstelik her ikisini de çok severek okudu. Eczacılığı bilim öğrenmek için okuduğunu söylüyor. Güzel sanatları ise çok erken yıllarda oluşan estetik tutkusunu tatmin etmek için seçmiş.

Ayşegül, İzmir'de, bienale karşı 'trienal'i gerçekleştiriyor. Şimdiye kadar üç kez yapmışlar. Dördüncüsüne hazırlanıyorlar.

Ayşegül'ün iki kızı var. Biri Melis... Uzun yıllar, Birleşmiş Milletler'de Mülteciler Yüksek Komiserliği'nde çalıştı. Şimdi, eşiyle birlikte, İtalyan uzmanlarla şarap üretiyorlar. Bu konuda pek çok uluslararası ödülün de sahibi.

Diğeri Deniz. Elektronik müziğin dünya çapındaki profillerinden biri. Son olarak, ünlü bir Amerikan elektronik müzik dergisine kapak oldu.

Önümüzdeki *Buluşma*'da Ayşegül ve kızlarının hikayesini de detaylarıyla okuyacaksınız.

"ACI'n Kızları"na, bir kez daha takdirlerimi yolluyorum.

Bu sayımızda ABD'de yaşayan mezunlarımız hakkında bir anket çalışması yaptık. Cevaplar ilginç...

İlgiyle okuyacağınızı tahmin ediyorum.

18 Kasım'da New York'tayız. 'SEV Leaders Night'a hepinizi bekliyoruz.

SEV Yönetim Kurulu Adına İmtiyaz Sahibi: Ceyda Aydede **Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:** Binnur Karademir

Yayın Kurulu: Binnur Karademir, Tülay Güngen, Ebru Şenol, Nazlı Toprak, Aydın Demirer, Resul Buksur, Sevin Oran, Ali Cerrahoğlu, Dilek Gürdal Ölçer, Funda Cüceloğlu, Pelin Çağlayan, Nilhan Çubuk, Ülkem Çorapçı

Yayına Hazırlayanlar: Aydın Demirer, Resul Buksur **Redaksiyon:** Ayhan Kurt **Reklam Sorumlusu:** Çağla Şengil

Yönetim Tel: +90 (0216) 531 57 38. **Faks:** +90 (216) 530 01 55. **Yazı İşleri İletişim:** bkarademir@sev.org.tr **Reklam:** csengil@sev.org.tr

Baskı: Ömür Matbaacılık A.Ş. Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 20 Haramidere 34524, Beylikdüzü, İstanbul

Tel: +90 (212) 4227600 F: +90 (212) 4224600

Buluşma dergisinin içerik ve tasarımı, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma dergisinde yayımlanan yazı ve fotoğrafları yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçla kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. Yazıların, fotoğrafların bir kısmını üstlenen SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğacak maddi ve manevi zararlardan hiçbir şekilde sorumlu değildir.

içindekiler

sonbahar 2014

12

52

72

24

şimdi

Hayaldi Gerçek Oldu!	6
SAC Festivali.....	9
Andrew Leathwood.....	10
TAC İK Etkinliği	12
FABSIT Buluşması.....	15
Redhouse Frankfurt'taydı	15
Soma'yı Unutma.....	16
SEV'li Doktor Zoru Başardı.....	18
Yeşeren Hancı Kavas	19
Vefat: Nazlı Belgin Tütüncü	20

söyleşi

Oral Çalışlar.....	22
Canan Ergüder	24
Ege Arar.....	28

kapak

Mezunlar ABD'ye Nasıl Bakıyor?.....	30
Hakan Özakbaş, Benan Özakbaş Ellis.....	38
Selim Süloş.....	43

gündem

Farklı Bir Modelin Peşinde.....	44
12'sinde Tanıdığım, 15'inde Bağlandığım.....	48
İki Sene Sonra Huston'dayız	52
Fark Yaratan Bir Ürünümüz Var	56

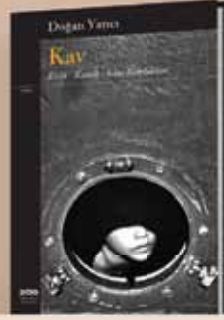
teneffüs

Sonbahar Etkinlikleri	62
İzmir İçin 7 Gün 24 Saat Yetmiyor	64
Üsküdar'ın Seyyahları	70
Anısı Elagöz	72
Terapi	75

forum

Marka Hukuku	76
Tam Aziz Nesin'lik.....	77
Ağva	80
İbrahim Taner.....	82

Yapı Kredi Yayınları'ndan dört yeni kitap!

Az söze sığdırılan “öz” öyküler...

Çağdaş edebiyatımızın önemli kalemlerinden biri olan Doğan Yıncı'nın ilk üç öykü kitabı *Kav*'da bir araya geliyor. Ayrıntıda kaybolan “an”lara küçük ama etkileyici vuruşlar yapan *Gece Kelebekleri*, *Kemik* ve *Evlâ... Kav* Yıncı'nın kaleminin renklerini ve öykücülüğünü oturttuğu minimalist çizginin izlerini taşımakla kalmıyor, Yazın'ın başlıbaşına bir dil uğraşı olduğunu kanıtıyor.

Doğan Yıncı

Modern zamanlarda aşk...

Sekiz Beyaz Gece genç bir adamın tanıştığı bir kadınla geçirdiği yedi günü anlatırken, modern bir flörtleşmede ortaya çıkan taktikleri, arzuları ve düş kırıklıklarını yeniden canlandırıyor. Dünyanın sayılı Proust uzmanlarından, yazdıklarıyla sadece Proust'la değil, Dostoyevski'yle de benzeşen ancak özgünlüğünden ödün vermeyen André Aciman, insanoğlunun duygularını keşfe çıkıyor...

André Aciman / Çeviren: Z. Ceyil Özmen

Sınır tanımayan iki doktorun hikâyesi

Amerikalı hekim Warren Winkler'la, sıhiyeci olduğu için yörede “Tohtur” diye anılan Salih Tokgöz'ün dostluklarının ve Anadolu insanına yardım etmek için katettikleri yolların gerçek hikâyesi...

Köy hayatının, takım çalışmasının, dostluğun ve özverinin hikâyesini anlatan yazar, 1950'lerin Türkiye'si'nin canlı bir sosyo-ekonomik panoramasını da çiziyor.

Dr. Warren H. Winkler / Çeviren: Yalçın Varnalı

Bir polisiye kadar heyecanlı...

Tarihsel olgularla yaratıcı hayal gücünü ustalıkla birleştiren, ödüllü yazar Anna Funder, Hitler Almanya'sından kaçtıktan sonra dünyayı Nazizmin tehlikelerine karşı uyararak için uğraşan bir grup Alman muhalifin trajik öyküsünü anlatıyor. Gerçek kişilere ve olaylara dayanan *Her Şeyimle Ben*, okuru cesaret, geçmişle hesaplaşma, aşk, dostluk ve ahlak üzerine düşündürüyor.

Anna Funder / Çeviren: Devrim Denizci

Yapı Kredi Yayınları

www.ykykultur.com.tr
ykykultur.com.tr YKYHaber

Kültür Sanat Yayıncılık

şimdi

HAYALDİ GER

BİR BUÇUK ASRIN ARDINDAN YENİ OKUL

Geçen sayıda *Buluşma* dergisinin kapak konusu olarak özel yer verdiğimiz Çekmeköy'deki SEV Amerikan Koleji, 17 Eylül 2014'te

ÜST SIRA-SOLDAN SAĞA: Tamer Şahinbaş (Mütevelli), Esmâ Akkuş (SEV Genel Koordinatör Yrd.), Whitman Shepard (SAC Başkanışmanı), Binnur Karademir (SEV Genel Koordinatörü), Ömer Paksoy (YK üyesi), Alan McCain (Eski ABH Genel Sekreteri), Piraye Erdem (Mütevelli), Warren Winkler (Mütevelli), İlter Turan (Mütevelli Heyeti Başkanı), Ejide Tanık (Mütevelli), Demir Sabancı (Mütevelli), Esin Hoyi (Mütevelli), Sait Tosyalı (Mütevelli).

ÇEK OLDU!

AÇILDI VE BİR HAYAL GERÇEK OLDU...

yapılan resmi tören ve ardından düzenlenen renkli bir festival ile eğitime başladı.

ALT SIRA-SOLDAN SAĞA: Sadiye Özülkü (YK üyesi), Gülsen Çapa (Mütevelli), Mehmet Nane (YK üyesi), Tülay Güngen (Mütevelli), Engin Ünsal (Mütevelli), Aykut Tuzcu (Mütevelli), Şükran Çelebi (Mütevelli), Mehmet Yalıtır (Mütevelli), Ceyda Aydede (YK Başkanı), İlter Gürel (Mütevelli), Ege Karapınar (YK üyesi), Jozef Amado (Mütevelli), Tülin Büyükalkan (SEV Eğitim Eski Koordinatörü).

şimdi

Bu yıl hazırlık ve birinci sınıf öğrencileriyle eğitime başlayan SAC'nin resmi açılışı da Çekmeköy'deki kampüsünde gerçekleşti.

İlder Turan

Ceyda Aydede

Whitman Shepard

Elvan Tongal

Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın bir buçuk asır sonra hizmete sunduğu ilk Amerikan koleji olan SEV Amerikan Koleji'nin (SAC) resmi açılışı yapıldı.

Kuruluşları 1800'lü yıllara uzanan Üsküdar, İzmir ve Tarsus Amerikan kolejlerinin bağlı olduğu Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV), yeni hizmete giren okulunda öğretmen ve öğrencilerin katılımıyla ilk misafirlerini ağırladı. 70 milyon liralık bir yatırımla hayata geçen SEV Amerikan Koleji (SAC) görkemli bir törenle resmen eğitime başlamış oldu.

2014-2015 eğitim ve öğretim yılında öğrenci alımına başlayan okul, eylül ayında öğrencilerine kapılarını açmıştı. Bu yıl hazırlık ve birinci sınıf öğrencileriyle eğitime başlayan SAC'nin resmi açılışı da Çekmeköy'deki kampüsünde gerçekleşti.

Resmi açılışa, SEV Mütevelli Heyeti Onursal Başkanı Şevket Sabancı, SEV Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. Dr. İlder Turan, SEV Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede, yönetim kurulu üyeleri ve mütevelli heyeti ile öğretmen ve öğrenciler de katıldı. Ayrıca devlet ve kamu kesiminden ulusal ve yerel olmak üzere birçok siyasetçi ve idareci de açılışa katılanlar arasındaydı.

"I HAVE A DREAM"

Misafirlere hoş geldiniz diyen okul müdürü Elvan Tongal'ın konuşmasının ardından ilk sözü alan SAC Headmaster'ı Whitman Shepard, Türkçe başladığı sözlerini, "Madem bu gençleri iki dilli bir kültür içinde yetiştireceğiz, konuşmamı izninizle İngilizce sürdüreceğim," diyerek şöyle devam etti: "I have a dream." Martin Luther King'ten alıntıyla baş-

PROF. DR. İLTER TURAN: DÜNYA BİREYLERİ YETİŞTİRMEK İSTİYORUZ.
SEV Mütevelli Heyeti Başkanı

CEYDA AYDEDE: 1,5 ASIR SONRA BÜYÜK BİR GURUR YAŞIYORUZ.
SEV Yönetim Kurulu Başkanı

ladığı konuşma tüm konuşmacıları da derinden etkiledi.

“200 YILLIK GELENEĞİN ÜRÜNÜ”

Sözlerine, “Benim de bir hayalim var,” diye başlayan Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. Dr. İlter Turan, “Bu okulda bursla okuyacak onlarca çocuğu da görmek istiyorum. SEV 1968’de kurulmasına rağmen 200 yıllık bir eğitim geleneğini taşıyor. Biz iki asır öncesinin eğitim geleneğinden gelirken, günümüz koşullarına göre de kendimizi yeniden şekillendirebiliyoruz. Bu becerimizle bugün, artan ve değişen eğitim taleplerini karşılayabilecek yeni okulumuzu kurduk. Sosyal, iyi donanımlı, özgüvenli, sorumlu ve duyarlı dünya bireyleri yetiştirmek istiyoruz. Biz vakıf üyeleri, tamamen gönüllü olarak, kendi vaktimizi ayırarak vakıfta çalışıyoruz. Mutlulukla görüyorum ki 200 yıllık gelenek, gönüllü çalışmalarla bugün bu okulu eğitim hayatımıza kazandırdı,” dedi.

“BİR HAYAL GERÇEK OLDU”

Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede de, SEV camiası olarak büyük bir heyecan ve gurur yaşadıklarını belirterek, “Bu duyguyu 1997 yılında SEV ilköğretim okullarını açmak için koşuştururken yaşamıştık. Bugün geldiğimiz nokta, ne kadar doğru bir yolda olduğumuzu gösteriyor. Açtığımız okulların ülkemizin eğitim ihtiyacına ne kadar büyük bir katkı sağladığını görüyoruz. Bugün ise yeni bir hayalin gerçekleşmesinin, 150 yıl sonra ilk kez bir Amerikan koleji açmanın, sevincini yaşıyorum. SEV Amerikan Koleji projesinin gerçekleşmesinde emeği herkese çok teşekkür ediyorum,” dedi.

Açılışa özel hazırlanan tanıtım videosunun izlenmesinin ardından protokolde yer alan tüm katılımcılar sahneye çıkıp geri sayım eşliğinde düğmelere basarak SAC’nin resmi açılışını yaptılar.

“Hayalleriniz olsun”

Resmi açılışın ardından SEV Amerikan Koleji (SAC), öğretmen, öğrenci, veli ve vakıf çalışanlarının katılımıyla kuruluşunu SAC Festivali ile kutladı. 20 Eylül Cumartesi günü gerçekleşen festivalde, öğrenci ve öğretmenlerin katılımıyla eğlenceli etkinlikler düzenlenirken, elektronik müziğin genç sesi Sırma Munyar da güzel bir konser verdi.

Müzik kariyerini Amerika’nın New York kentinde sürdüren genç müzisyen Sırma, bu etkinlik için İstanbul’a geldi. Caz ve elektronik müzik alanında yaptığı çalışmalarla beğeni toplayan Sırma, Çekmeköy Kampüsü’nde müzisyen arkadaşlarıyla birlikte sahne aldı. İstanbul’da olmaktan büyük mutluluk duyduğunu ifade eden Sırma şunları söyledi: “Özellikle genç öğrencilerle bir arada olmak benim için çok anlamlı. Ben de lise sıralarındayken müzik tutkumu keşfettim ve bu yönde ilerledim. Şimdi, liseye yeni adım atacak SEV Amerikan Koleji’nin gençlerinin de hayatlarının en önemli kararlarını bu yıllarda alacaklarını düşünüyorum. Benim önerim, hayallerinin peşinden gitsinler, kararlı olsunlar ve çok çalışsınlar.”

Sırma Munyar

WHO WILL FOLLOW A LEADER THAT IS NOT TRUSTED? THAT STARTS BY DEMONSTRATING YOU HAVE FAITH AND CONFIDENCE IN EVERYONE HERE AND TAKING THE TIME TO BUILD SOLID AND RESPECTFUL RELATIONSHIPS THROUGH LISTENING MORE THAN SPEAKING AND SEEKING TO UNDERSTAND ALL PERSPECTIVES.

TAC'S NEW HEADMASTER
ANDREW LEATHWOOD:

Service has been a large part of my life

"I researched the country I wanted to live in and from many sources of information decided that Turkey was my top choice."

Could you please tell us the story of your journey to the education world and describe briefly yourself as well?

I grew up in a very small town in Canada in a family where higher education was stressed along with service to your community. Three of 7 children in my family became teachers as that seemed to be a profession where both of those could be part of our day to day life. I worked in education for 35 years in British Columbia, finishing my career there at a high level of school district administration. I have taught physical education, math and science and spent 12 years as a school counselor before becoming an administrator. I have also worked a great deal as a consultant in British Columbia, often doing contracts with other school districts or the Ministry of Education – facilitating province wide consultations, presenting workshops and being a member of the regulatory body for the teaching profession.

I coached high school sports – many of them – for 31 years and was active in

community athletics as a coach from the age of 16. I was a member of Rotary to provide other kinds of service in my home community of Nelson, British Columbia. Service has been a large part of my life. In addition to the coaching, I have taken students on several service trips to Mexico and one to Cuba. We provided micro finance loans for women to start small businesses, worked in the fields with indigenous people high in the mountains, visited schools and developed a long term relationship with an orphanage. On my last trip we built a solar hot water heater for the orphanage

and the group I was working with is currently raising money to build a school on the orphanage site.

I have two adult children – my daughter is a physical education teacher in Vietnam and my son is a professional musician in Canada. While my last job held a great deal of responsibility and was excellent in many ways I really missed being in a school and working directly with teachers and students so I decided to return to the school level. I also wanted to live and work in another culture so I began to look for international educational experiences.

Why did you choose Tarsus?

I researched the country I wanted to live in and from many sources of information decided that Turkey was my top choice. I then looked for jobs in Turkey and came upon the advertisement for TAC so I looked into the school and region. I found out that Tarsus is a relatively small community (I am from a small town), it was close to the Mediterranean and there is a great deal of history in the community and region. I also found out that TAC is a very prestigious school with an international reputation. All of that information prompted me to apply for the position and I was very fortunate to be the successful candidate.

What does your new position cover in terms of job description?

That is hard to describe – while there is a job description the position of headmaster basically means you are directly or indirectly responsible for everything that goes on in the school. The headmaster has to work very closely with all stakeholders and departments (from education to business and grounds), to be very collaborative, to consult widely and to make sure the actions of the school align with the principles of Atatürk and the mission and goals of the school and Foundation. He must foster a sense of team but also be willing to accept full responsibility for all decisions. While there are a multitude of tasks the headmaster is responsible for -- from evaluating employees to hosting members of the public – the ultimate responsibility of the headmaster is to be a leader, with the focus of that leadership the continual improvement of student learning.

What is your first impression of the school?

My first impression of the school is extremely positive. TAC is a school with a unique history and tradition that is char-

acterized by high levels of pride and connection. Students and graduates express a great deal of pride about being part of this school and the alumni not only maintain close personal connections but also are fiercely dedicated to TAC throughout their lives. Being a graduate of TAC is clearly something to be treasured and that kind of loyalty to a high school is very rare. The staff is extremely professional and dedicated and the students seem to be genuinely respectful and cooperative. The parents take a great interest in their kids' education and the support from both the Foundation and the alumni is much appreciated. The entire school community has made me feel very welcome and I know I will treasure my time at TAC. Having said that – TAC is a great school but it cannot afford to be complacent and must continually look for ways to improve.

How will your educational philosophy and mission in TAC be and where do you think you will be starting from?

My mission and philosophy in TAC will be that the prime goal of a leader or headmaster is to bring out the best in the people around him – students, staff and community members. I will start by trying to build high levels of trust – for any leader trust is really the only valuable currency you have. Who will follow a leader that is not trusted? That starts

by demonstrating you have faith and confidence in everyone here and taking the time to build solid and respectful relationships through listening more than speaking and seeking to understand all perspectives. It continues by demonstrating higher levels of respect, support and kindness than anyone else and by always modeling that I am continuing to learn and grow as an educator. It means having the courage to stand up for your convictions but also showing the willingness to support someone else's ideas. In the end, I am here to serve this school community and to keep the needs of students first and foremost in my mind.

We know that you are interested in basketball. Can you tell us a little bit about this?

Sports have always been a very important part of my life –another aspect of my family was a love of sports. I was a very avid athlete when younger – playing many sports, including basketball, volleyball, football, gymnastics and baseball. Because of that love of sports I became a PE teacher. This is also an interest I shared with my daughter who was an elite player in British Columbia and who is now coaching at the high school level.

Will there be a mission in TAC about basketball as well?

Well – some of the graduates from TAC are kind enough to let an old guy like me play with them and I am finding myself dropping in to team practices. I am hopeful that at some point I can help out with coaching one of the teams. I will help out the basketball program in any way I can but also would like to say that I support all programs at TAC equally - fine arts, MUN and any others.

şimdi

İNSAN KAYNAKLARI

TAC mezunlarından kariyer merkezi

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği, 27 Eylül 2014 Cumartesi günü İstanbul'da, Sabancı Center'da düzenlediği İnsan Kaynakları Zirvesi'yle, özellikle yeni mezunlar için önemli bir etkinliğe imza atarken, bir yandan da bir mezun derneği çatısı altında kurulmuş, Türkiye'nin en gelişmiş mezun kariyer merkezini hayata geçiriyor.

Yağmurlu bir Eylül günü olmasına rağmen Sabancı Center'ın dev konferans salonunu dolduranlarda yine bir Akdeniz insanı hareketliliği ve neşesi vardı. Gencinden yaşlısına, 300'ün üzerinde TAC ve Talas mezunu, iş dünyasının en güncel konularından birini ele almak üzere bir araya gelmişler: İnsan kaynakları... Samimi bir havada başlayan etkinlikte, konuşmalar, sunumlar, panel ve soru cevaplar derken beş saat geçti, mezunlara yönelik çok önemli projeler de ardi ardına duyuruldu.

İlk sözleri, İK etkinliğine büyük destek veren iki kurumun yöneticileri olan Odeabank Genel Müdürü Hüseyin Özkaya (TAC'80) ve CarrefourSA Genel Müdürü Mehmet Nane (TAC'80) olarak, modern işletmelerde insan kaynaklarının bugünkü anlamını, keyifli su-

numlarıyla, yeni mezun ve kariyer yolunda ilerleyen çalışanlara anlattılar.

Son olarak HSBC Rusya Genel Müdürlüğünü yürütürken, iki yıl önce kurulan ve Türkiye'nin en yeni bankacılık markalarından biri olan Odeabank'ın yaratıcısı Hüseyin Özkaya: "Bankacılık, iş dünyasında, klasik olarak, çok sevilen ve saygı duyulan bir meslek olarak görülmez. Evet, bunların bir kısmı doğru olabilir. Ama Türkiye gibi gelişmekte olan bir ülkede bankacılık önemli," diyen Özkaya, bir buçuk yıl içinde 7,5 milyarlık bir aktif büyüklükle, Türkiye'deki ilk 10 özel banka arasına nasıl girdiklerini anlattı: "1,5 yılda bin kişilik bir ekip böyle bir işi başardı ve bence en temel faktör işini seven insanların bir araya gelmesiydi. Ben de yönetici olarak, 'nasıl yaparım' diye düşündükten sonra, bütün enerjimi doğru insanları bulmaya harcadım."

Özkaya, son olarak gençlere yurtdışında kariyer yapmalarını tavsiye ederek, "Ben gençlere şunu söylüyorum: Lütfen uluslararası tarafta kendinize güvenerek, başarılı olacağınızı bilerek uluslararası bir kariyer yapın. Oradaki kültürler, oradaki doğrularla iş yapmak ve başarılı olmak geleceğiniz açısından çok önemli," dedi.

CarrefourSA Genel Müdürü Mehmet

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Başkanı Ali Cerrahoğlu (TAC'78)

Odeabank Genel Müdürü Hüseyin Özkaya (TAC'80)

CarrefourSA Genel Müdürü Mehmet Nane (TAC'84)

“BİR MAVRA OLAYIMIZ, BİR HOMECOMING OLAYIMIZ VAR... AMA BİR DE, MEZUN OLDUKTAN SONRA İŞ ARAMA OLAYIMIZ VAR. HEPİMİZ ÜST DÜZEYDE ÇALIŞAN ABİLERE, ABLALARA CV'MİZİ ULAŞTIRMAYA ÇALIŞMIŞIZDIR. İŞ HAYATI GİBİ, İNSAN İÇİN ÇOK ÖNEMLİ BAZI KONULARI BİRAZ DAHA AYAĞI YERE BASAR HALE GETİRMEK İÇİN ÇIKTIK YOLA.”

Murat Ergene (TAC'86)

Nane (TAC'84), konuşmasında, hâlâ Mersinde yaşayan bir aileden geldiğinden bahsederek, kariyerine Boğaziçi Üniversitesi'nde okurken Emlak Bankası'nda memur olarak başladığını anlattı: “1997 yılına kadar Türkiye'de bankacılık yaptım ve sonunda kariyerim beni Sabancı Grubu'na getirdi.” Holding'in ardından 2005 yılında Demir Sabancı ile Teknosa'yı kuran ve yöneten Nane, 2013 Temmuz ayında da CarrefourSA'nın genel müdürü olduğunu aktardı: “Tüm bu deneyimlerimden sonra gördüm ki insan kaynakları, özellikle cephede savaşan, sahada olan iş kolları için mütemmim cüzdür. Yani vazgeçilmez bir parçasıdır,” dedi ve şöyle devam etti: “Benim şu anda yaptığım iş tamamen insanla dönen bir iş, 7 bin 800 kişi çalışıyoruz. Geldiğimden beri 850 yeni istihdam yaratmışız. Yıl sonuna kadar bu bini geçecek. Önümüzdeki sene de 2 bin 500 yeni istihdam düşünüyoruz. Öyle bir dünya ki bu... Bu dünyada bu kadar insan ne yapıyor? Peki biz ne katıyoruz bu işe, biz nasıl değer yaratıyoruz? Bizim yarattığımız değer, işte ilki insan kaynakları. İkincisi, bunu destekleyen IT altyapısı. İK bu mal ile hizmetleri, sizinle buluşturan, yani kimyasal reaksiyonun gerçekleşmesini sağlayan bir katalizör görevi görüyor. İşte biz bu görevi görüyoruz.”

İK toplantısının bir de sürprizi vardı. Toplantıya katılamamaktan dolayı üzüntülerini belirten Coca-Cola CEO'su Muh-tar Kent (TAC'71), bir e-posta göndererek İK konusunda fikir ve görüşlerini aktardı: “Aynı kültürü ve değerleri paylaştığım okul arkadaşlarım. Üniversite bittikten sonra çalışmak için gittiğim Amerikada Coca-Cola ailesinin bir parçası olma fırsatı buldum. Bu uzun, hem de heyecanlı yolculuk bana çok şey öğretti. Yenilikçilik ve girişimciliğin önemini, başarılı bir ilişkiler ağını yönetmenin ne kadar kritik olabileceğini gördüm. Empati kurmanın önemini gördüm. Anlaşmazlıkları çözmeyi öğrendim. Liderlik vasıflarının temellerinin benim için TAC'de atıldığını

Alihan Irmakkesen

Mustafa Işık Gürol

Çağlar Eyüboğlu

İNSAN KAYNAKÇI DOĞULUR

Buluşma olarak, işinin ehli TAC'li insan kaynakları uzmanlarını yakalamışken, kariyerini insan kaynakları alanında yapmak isteyenlere önerilerini sorduk. Yanıtlar nasıl mı? İK'ci olunmaz, doğulur... Kariyerin en başından insan kaynakları alanını tercih etmek mümkün mü? Nasıl bir yol izlemek gerek?

ALİHAN IRMAKKESEN

İnsanların sonradan bu alana gelmelerinin nedeni, bu departmanın adının bile yeni konuluyor olması... İnsanlar bir şekilde kariyerini değiştirip bu alana yönelediler. Artık bu geçişler daha az. Sıfırdan bu alana giren çok fazla insan var. Doğrudan girmeyi öneriyorum, ama yine de eski modele biraz bakarak, ideal insan kaynakçı, Murat Ergene gibi örneğin, herhangi bir branşta, finans olsun, satış olsun, üretim olsun, birkaç yıl çalışıp İK'cı olanlar bana göre. Sonradan müthiş bir avantaj kazandırıyor. Sahayı bilmenin çok faydalı olduğu bir gerçek.

MURAT ERGENE

Açıkçası ben satıştan gelen biriyim. İK, öteki birimler gibi bir alan değil, kişilik yapınıza çok ilgili bir şey. Yani başkalarının sorunlarını dinlemeyi sevmiyorsanız, iyi bir İK'cı olamazsınız. Kişilik yapınıza bakacaksınız. Eğer uygunsanız, gerçekten güzel bir meslek. Ben önce bir alanda çalışmak, hatta bir ustanın yanında çalışmak gerektiğine de inanıyorum. Bu bir insanları anlama ve dinleme sanatı. Olağanüstü zekâlar gerekmiyor, iletişim kurma sanatını bilmeniz ve öğrenmeniz gerekiyor. Satış, pazarlama, finans gibi alanlarda deneyimleriniz çok

ciddi avantajlar getirecektir. Onların dilini anlama ve iletişim kurmanızı kolaylaştırıyor. Onlar da sana saygı duyuyorlar. Bu nedenle, ben İK'cı olmak isteyenlere mutlaka başka bir fonksiyonda çalışmış olmalarını tavsiye ediyorum. İkincisi kişilik yapılarına baksınlar.

MUSTAFA IŞIK GÜROL

Doğrudan İK'cı olunur mu? Bence genel geçer bir cevabı yok bunun. Ama bana sorarsanız, kesinlikle başka bir alanda çalışıp insan kaynaklarına yönelsinler. Başka bir disiplinden gelmek, daha doğru bir yöntem. Değişik alandan gelmek daha derin bir İK'cı olmanızı sağlayacaktır.

ÇAĞLAR EYÜBOĞLU (TAC'07)

MICHAELPAGE

Ben İK konusunda danışmanlık hizmeti veren bir şirkette başladım. İçinde iş geliştirimin de olduğu bir İK söz konusu. Evet, duayan abilerimiz, sahadan gelmeye vurgu yaptılar. MichaelPage'de benim en önemli avantajım, hem sahada, hem de doğrudan İK'nın içindesiniz. Yeni mezunlar böyle bir yerde çalışırlarsa, hem sektörlerin operasyonel bölümlerini tanıyabilir, hem de İK'cı olmanın ne demek olduğunu görebilirler. Belli bir süre sonra, aslında ne yapmak istediklerine daha iyi karar verebilirler. Ne gerekiyor, ilk işiniz olarak İK'cı olacaksanız, en azından belli alanlarda mutlaka bir staj süreci yaşamamanızı öneririm. Ayrıca İK'cı olma konusundaki kararlığınızı ve isteğinizi göstermeniz de İK'cı olarak işe başlamanızda etkili olacaktır.

“ESKİDEN GAZETEDEN İŞ ARARDIK, İYİ BİR OKULDAN MEZUNSAN, İYİ İNGİLİZCE BİLİYORSAN MUTLAKA BİR İŞ BULURDUN. ŞU ANDA ÖYLE DEĞİL DURUM. DAHA FARKLI İŞLER YAPMAN GEREKİYOR. NE OLUR STAJ YAPIN, MUTLAKA, İK’CİNİN KARŞISINA GELDİĞİNİZ ZAMAN, İŞ DİSİPLİNİNİN, İŞ KÜLTÜRÜNÜN NE DEMEK OLDUĞUNU ANLAMIŞ OLUN.”

Okan Tütüncü (TAC’85)

hep hatırlarım. Tarsus’taki arkadaşlarınızı asla unutmayınız. Bu arkadaşlıklar, her zaman birlikte olamazsınız bile, tüm hayatınızdaki en önemli, en değerli ve size kuvvet veren değer olacaktır.” Hayatınız boyunca kuracağınız ilişkileri besleyip büyütmeniz diyen Kent, artık efsaneleşmiş mottosunu yeni mezunlara da tekrarladı: “Asla yalnız yemek yemeyin.”

Toplantının panel bölümüne geçildiğinde de TAC Mezunlar Derneği Kariyer Merkezi’nde yer alan projeleri ve deneyimlerini paylaşmak üzere konuşmacı olarak BSH İnsan Kaynakları Direktörü Işık Gürol (TAC’71), Bibersy kurucusu Alihan Irmakkesen (TAC’81), PeoplePartners Ortağı Emin Ersoy (TAC’83), SecretCV Kurucusu Okan Tütüncü (TAC’85), Ergene Consulting Kurucusu Murat Ergene (TAC’86) sırayla söz aldılar.

Panel, ağırlıklı olarak, kuruluşu duyuru-

lanan TAC Kariyer Merkezi’nin işleyişine ve amaçlarına ayrıldı. İnsan kaynakları alanında çalışan mezunların gönüllü olarak destek verecekleri bu merkez, ağırlıklı olarak TAC Mezunlar Derneği’nin sitesi üzerinden hizmet verecek. Toplantıda merkezin bünyesindeki üç ana proje ayrıntılı olarak ele alındı ve tanıtımı yapıldı. Bunlardan ilki, Bibersy’nin kurucusu Alihan Irmakkesen’in tanıtımını yaptığı kariyer planlaması ve mülakat tekniklerinin ele alınacağı geniş katılımcılı workshoplar olacak. İkinci ve belki de en kritik proje ise TAC CV ve iş ilanı havuzu. SecretCV’nin kurucusu Okan Tütüncü (TAC’85) bu konuda mezunlara, her türlü altyapı desteğini sağladıklarını belirterek, “Mezunlar Derneği sitesi altındaki Kariyer Merkezi linkine tıklayarak, CV oluşturma ve mezun işverenlerin iş ilanları yaratmalarına, eleman aramala-

rına olanak sağlayan bir sistem kurduk. Burada bir yıl ücretsiz ilan verilebilecek. Evet, biz tüm imkanlarımızı sizler için açtık. Ama şunu belirtiyim, sistem önemli değil, asıl olan mezunlarımızın bunları gerçekten kullanmalarıdır. İşte o zaman bu emekler boşa gitmez,” dedi ve tüm mezunları Kariyer Merkezi’ne çağırdı.

Merkezin üçüncü ayağı ise, gerçekten ilgi çekici ve Türkiye’de mezunlar arasında bu açıdan ilk olabilir. Adı TAC Mentorluk Sistemi. 15 yılın üzerinde deneyimi olan, yöneticilik yapmış veya girişimci TAC’li mezunlar, daha kariyerlerinde 3-5 yılı yeni dolduranlarla bir araya getirilerek bilgi ve deneyimlerinin paylaşılması sağlanacak. Mentorlar, Mentee adı verilen genç mezunlarla 6 ay boyunca belirli aralıklarla yüz yüze görüşerek her konuda destek verecekler. Tüm bunlara başvurular www.tac-alumni.org adresinden yapılabilecek.

IRIS PORTFOLIO PREP CENTER İZMİR

Architecture & Design Studies Overseas

USA – Canada – UK – Europe

iriskucukbayraktar@gmail.com

Muhtar Kent

Melis Alphan

SEV ruhu sınır ötesine taşıyor!

1,5 asırlık kolejlerin Amerika'daki mezunları New York'ta buluşuyor.

Kuruluşları 1800'lü yıllara uzanan Üsküdar, İzmir ve Tarsus Amerikan kolejlerinin 1,5 asırlık 'dayanışma ruhu' sınırları aşıyor! Türkiye'nin bu köklü eğitim kurumlarının bağlı olduğu Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV), anlamlı bir buluşmaya imza atarak, Amerika'daki mezunlarını 18 Kasım 2014'te, New York'ta bir araya getiriyor. Vakıf, yüz yılı geride bırakan 'dayanışma ruhu'nun gelecek kuşaklara da sürdürülmesini sağlamak amacıyla, 18 Kasım 2014'te, New York'taki 'Harvard Club'ta tüm SEV'lileri bir araya getirmeye hazırlanıyor. Türk eğitim sisteminin mihenk taşı olan okulların devamlılığını ve gelecekte de güçlü durmasını sağlamak için çalışan SEV ve ABD'de yaşayan mezunların kurduğu FABSIT (Friends of American Board Schools in Turkey), ilk kez ortaklaşa

bir etkinlik düzenliyor. New York'ta gerçekleşecek SEV Leaders Night etkinliğinde, Türkiye'den ve yurtdışından SEV ve FABSIT yöneticileri ile pek çok mezun bir araya gelecek.

Başta Coca-Cola CEO'su Muhtar Kent ve gazeteci Melis Alphan'ın yer aldığı birçok tanınmış mezun ve konukların katılacağı gecede, çeşitli eğlenceli aktivite yer alırken, SEV Başkanı Ceyda Aydede ile FABSIT Başkanı İsmail Ekmekçi de katılımcılar arasında yer alacak. Bilet satışlarından elde edilecek gelirin burs fonuna aktarılacağı gece, New York 'Harvard Club'ta saat 18.30'da başlayacak ve 21.30'a kadar devam edecek.

Redhouse Frankfurt'taydı

SEV Yayıncılık, 8-12 Ekim tarihleri arasında düzenlenen Frankfurt Kitap Fuarı'nda Redhouse olarak Türkiye Çocuk Kitapları standında yerini aldı ve kitaplarını dünyanın dört bir yanından gelen yayıncılara tanıtmaya şansı buldu.

Dünyanın en büyük kitap fuarı olma ünvanına sahip bu fuara, farklı ülkelerden 7 binin üzerinde katılımcı geliyor. Her katılımcı birbirinden renkli ve farklı stantlarıyla, ziyaretçilerin dikkatini çekmek için âdeta birbirleriyle yarışıyorlar. Bu süslü stantlar arasında sık bir çalışma odasından, klasik bir İngiliz otobüsüne kadar farklı tasarımlar karşınıza çıkabiliyor...

Bu sene fuarın onur konuğu bir Kuzey Avrupa ülkesi olan Finlandiya'ydı. Ülkeye özel olarak ayrılan salonda ziyaretçiler, Finlandiyalı yazarların söyleşilerine katıldılar. Ayrıca, 100 yaşını dolduran, Finlandiya'nın meşhur bir çizgi roman karakteri olan Moomin'ler ile ilgili bir sergi de ziyaretçilerin beğenisine sunuldu. Hatta bu söyleşileri dinleyip sergiyi gezdikten sonra, bir de Finlandiya lezzetlerinden tatmak isteyenler Finlandiya mutfağından lezzetler sunan restoranı ziyaret etme imkanı buldu.

Fuarın en önemli ziyaretçilerinden biri de, bütün salonlara ve sokaklara dev afişleri asılan Paulo Coelho'ydu. *Simyacı* ve *Zahir* gibi çok satan kitapların yaratıcısı,

Brezilyalı yazar Coelho, kendisiyle yapılan söyleşide yayıncılara, değişiklikten korkmamaları mesajını verdi. Son yıllarda yayıncılık piyasasının en önemli konularından biri haline gelen e-kitaplara değinerek, değişimin kaçınılmaz olduğunu söyledi. E-kitaplardan korkmayalım dedi ve sanat daha ulaşılabilir hale geldiği için yayıncılığın daha aydınlık bir yola girdiğinden bahsetti.

Fuarda, e-kitap ile birlikte önem kazanan bir diğer konu olan "kişisel yayıncılık", yani yazarların kendi kitaplarını kendilerinin yayınlaması alanında da çok daha faz-

la etkinlik ve söyleşi düzenlendi.

Yayıncılara yönelik bir fuar olan Frankfurt Kitap Fuarı, hafta sonu bütün kitapseverlere kapılarını açıyor. Sevdikleri kitap ya da çizgi film karakterinin kılığında girerek fuara kostümleriyle gelen kitapseverler sayesinde de çok renkli manzaralar ortaya çıkıyor.

Redhouse ekibi de, fuar boyunca hem kitaplarını farklı yayıncılara tanıttı hem de kitap piyasasındaki gelişmeleri takip etme şansı yakaladı... Gelecek sene fuarda büyük değişiklikler yapılacağı haberini de alarak, bu yıl Frankfurt Kitap Fuarı'na veda etti.

ÇOCUK VE GENÇLİK YAYINLARI DERNEĞİ, BAĞLI OLDUĞU
ULUSLARARASI KURUM OLAN IBBY'NİN SİTESİNDE TANITILACAK 10 KİTAP ARASINDA
REDHOUSE KIDZ YAYINLARI'NDAN ÇIKAN TÜLİN KOZİKOĞLU'NUN (ÜAA'86)
KELEBEĞİNİ ARAYAN AYŞE KİTABINI DA SEÇTİ.

'Onların bir hayali var'

SEV, Soma için önemli bir projeyi hayata geçirmek üzere. Soma'dan beş ortaokul ve beş lise öğrencisi, SEV liselerine girmek için yoğun bir eğitimden geçirilecek, öğrencilere maddi ve manevi destek sağlanacak. Amaç, bir hayali hayata geçirmek. İzmir SEV İlköğretim Okul Müdürü Nilhan Çetinyamaç Çubuk (ACI'83) anlatıyor.

SEV olarak Soma için ilk girişimde bulunan kurumlardan biriyiz. Şimdi, ikinci bir adım atılıyor. Yeni projemiz neleri getiriyor?

Proje özetle şöyle: Soma'da eğitim gören beş ortaokul son sınıf ve beş lise son sınıf öğrencisine sınav hazırlık sürecinde maddi ve manevi olarak yardımcı olunacak, öğrencilere bu süreçte başarılı olmaları için destek verilecek. Hedef, öğrencilerin SEV liselerinde

ve iyi üniversitelerde eğitim görmesi... Bu, Yönetim Kurulu Başkanımız Ceyda Aydede'nin geliştirdiği bir proje. Bence, uzun soluklu ve gerçekten çocukların hayatına dokunacak bir şey.

Öğrencileri nasıl teşvik edeceğiz? Onlardan ne isteyeceğiz?

Öğrencilerden, yaşadıkları zor deneyimlere rağmen hayal etmelerini istiyoruz. 'Eğer çaba gösterirseniz, henüz hayalini bile kuramadığınız Amerikan liselerinde eğitim alabilir, üniversiteye gidebilirsiniz,' diyoruz.

Seçilen öğrencilere ne katkılar sağlayabileceğiz?

Soma'da bulunan sınav hazırlık imkânları kullanılacak. Öğrenciler, takviye çalışmalar ve kaynaklarla desteklenecek. Evde çalışma koşulları iyileştirilecek. Dersaneye gitmesi gerekiyorsa gitmeleri sağlanacak. Çalışma programı ve motivasyon konularında kendileriyle paylaşım gerçekleştirilecek.

Öğrencilerin saptanmasında hangi aşamadayız?

Saptamaya başladık. İsimler bana gelmeye başladı. Soma'da oluşturulan bağlantılardan, öğretmenlerden ve daha önce ziyaret ettiğimiz kişilerden, örneğin Soma Kaymakamı'ndan da yardım almayı düşünüyoruz.

Başarılı öğrenciler aileleriyle kalmaya devam edecek mi? Yurda yerleştirmek gibi şeyler düşünüyor mu?

Yüksek bir puan alırlarsa, yatılı sınıfları olan SEV okullarından İzmir'de ve Tarsus'taki yurtlarda kalacaklar.

Uzun soluklu olması, projenin en önemli ayaklarından biri... Değil mi?

Evet. Beş yıllık bir proje söz konusu. Ama çocuklar üniversite sınavında başarılı olurlarsa, beş yıl daha sürecektir. Aynı çocuklar üniversiteye gittiğinde de destek gerekebilir. Ceyda Hanım'ın aklından geçen, aslında, Boğaziçi. Ya da muadili olan bazı üniversiteler de olabilir. Eğitim fakültesini düşünüyoruz.

Bu arada şunu da söylemekte yarar var: Her şeye rağmen çocukların işi zor. Karşılarında çok güçlü rakipler var. İzmir'de çok iyi okullara giden, dört tane özel öğretmeni olan öğrenciler bunlar.

Uzun soluklu bir proje diye konuşuyoruz. Öğrencilerle, aileleriyle ve yakınlarıyla irtibatınızı nasıl sürdüreceksiniz?

Evet. Çocuklar seçildikten sonra gidip onları tanımak, ailelerle tanışmak, konuşmak, onlarla sürekli bağlantı içinde olmak gerekiyor. Ben gideceğim. Benimle birlikte pek çok öğretmenin de gidip geleceğini düşünüyorum.

D | HOME

ALIVAR

HOME PROJECT
Design Giuseppe Bavuso

libreria TRATTO / divano CLOUD / poltroncine PADY / tavolini T-GONG

ÜSKÜDAR SEV'E OKUL MÜDÜRÜ OLARAK ÜLKEM ÇORAPÇI ATANDI. 1989 ÜAA MEZUNU OLAN ÇORAPÇI, ÜSKÜDAR SEV'DE UZUN YILLARDIR ÖĞRETMENLİK, İNGİLİZCE BÖLÜM BAŞKANLIĞI VE MÜDÜR YARDIMCILIĞI GÖREVİNDE BULUNUYORDU. ÖNÜMÜZDEKİ SAYI ÜLKEM ÇORAPÇI'YI *BULUŞMA*'DA KONUK EDECEĞİZ.

ÖZEL ÜSKÜDAR
SEV İLKÖĞRETİM
OKULU

SEV'li doktor zoru başardı

Türkiye, elinden geldiğince, yakın coğrafyadaki insanlara kol kanat germeye çalışıyor.

Bunlardan bir yenisi de Gaziantep SEV Amerikan Hastanesi'nde yaşandı. A.R. adlı Afgan mülteci yürüyemiyor ve birçok yaşamsal faaliyetini de yapamıyordu.

SEV Amerikan Hastanesi Beyin Cerrahi Kliniği Sorumlusu Op. Dr. Cezmi Ük'e başvurdu. Yapılan tetkikler sonucunda, hastanın beyin kökünde bir tıkanıklık olduğu, bu yüzden beyin omurilik suyunun dolaşımının bozulduğu ve beyin fıtıklaşmasının olduğu görüldü.

Acilen ameliyat edilen hastaya zorlu ve uzun bir ameliyatla beyninden boynuna dolaşımı sağlaması için, beyin omurilik baypas cerrahisi ile beyninden omuriliğe bir köprü kurularak başarıyla uygulandı.

Cezmi Ük, Gaziantep'te yaptığı ameliyat ve SEV Amerikan Hastanesi konusunda şu bilgileri verdi: "Kliniğimiz, dünyada yeni çıkan tüm gelişmelerin dikkatle takip edildiği ve uygun olanların kullanıma sokulduğu modern bir klinik. Özellikle cerrahi müdahaleler dışındaki alternatif müdahaleler de (MİM: Minimal İnvasif Müdahaleler) yoğun bir şekilde uygulanmaktadır."

Peki yapılan ameliyat nedir? Dr. Ük anlatmaya devam ediyor: "Ameliyatın tam ismi, Cranioservikal fenestrasyon -posterior fossa meduller canal tunneling- operasyonudur. Nadiren yapılır. Son derece riskli bir operasyon olup beyin sapı

Opr. Dr. Cezmi Ük, Gaziantep SEV Amerikan Hastanesi'nde son derece zor ve riskli bir beyin-omurilik ameliyatı gerçekleştirdi.

OPR. DR. CEZMİ ÜK KİMDİR?

- 1967 yılında Adana'da dünyaya geldi.
- Orta öğretimini Adana Anadolu Lisesi'nde tamamladı.
- İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden 1991 yılında mezun oldu.
- Van Devlet Hastanesi, Kilis Devlet Hastanesi ve Gümüşhane Devlet Hastanesi'nde mecburi hizmetini tamamladı.
- Gaziantep Üniversitesi Nöroşirürji Kliniği'nden 2000 yılında uzmanlığını aldı.
- 2002 yılında, Gaziantep SEV Amerikan Hastanesi'nde, beyin, omurilik ve sinir cerrahisi uzmanı olarak çalışmaya başladı.
- 2002-2011 yılları arasında aynı hastanede başhekimlik ve mesul müdürlük görevini de yürüttü.
- Dr. Ük, iki çocuklu olup seyahat etmeyi ve motosiklet kullanmayı seviyor.

ve yüksek seviye omurilik cerrahisi aynı seansta uygulanmaktadır. Beyin omurilik suyunun omurilik kanalına transfer edilerek, beyindeki baskının azaltılması mantığına dayalı bir cerrahi müdahaledir.

Dr. Ük'ün verdiği bilgiye göre, Gaziantep SEV Amerikan Hastanesi'nde, ayrıca, tam endoskopik diskektomi operasyonunun yapılması da (tam kapalı bel fıtığı tedavisi) kısa süre sonra başlayacak. Bu

tedavide, omurilik kanalına hiç girilmeden, yani felç riski olmadan, sadece lokal anestezi ile ameliyat gerçekleştiriyor ve hasta, aynı gün taburcu ediliyor. Bu ameliyat Türkiye'de beş-altı merkezde yapılabilir. Gaziantep SEV Amerikan Hastanesi, Güneydoğu ve Doğu Anadolu'da bu tür ameliyat yapan tek merkez olacak.

ÇOCUK VE GENÇLİK YAYINLARI DERNEĞİ'NİN

20. YILI KUTLAMALARI KAPSAMINDA, YAZAR VE ÇİZERLER REDHOUSE'TA BİR ARAYA GELEREK TAŞ BOYAMA ETKİNLİĞİ GERÇEKLEŞTİRDİ. DETAYLAR BİR SONRAKİ BULUŞMA'DA!

SEV SANAL MÜZEYİ
TAKİP EDİYOR MUSUNUZ?

YEŞEREN HANCI KAVAS **ACI'78**

Suluboya hata affetmez

Yeşeren Hanım ile **ACI ve suluboya ressamlığı** konusunda mini bir söyleşi yaptık.

ACI size neler kazandırdı?

ACI'ın yaşantıma olan katkısını anlatmak mümkün değil. Bilgi, beceri, deneyim, kültür, farkındalık... Hayatı anlamaya kılavuzluk eden bilgiye sahip olabilmek... Ve sanatı sevmemde önemli bir rol oynayan resim öğretmenimiz Aysel Çırpanlı'nın katkıları...

Ailemde ACI mezunu olmak gelenek gibiydi. Annem, teyzem, kuzenlerim... Hepimiz orada eğitim gördük.

ACI'dan sonra sanat eğitimi görmem vazgeçilmezdi. Dokuz Eylül Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil Tasarımı Moda Bölümü'nden mezun oldum.

Bir ressam olarak en çok nelerden ilham aldınız?

Bir dönem, eşimin görevi nedeniyle Anadolu'yu gezdim. Burada edindiğim birikim ve göz görgüm daha sonra bana her anlamda katkıda bulundu.

Resimlerinizi hangi teknikle yapıyorsunuz?

Suluboyayı çok seviyorum. Zor teknik, hata kabul etmiyor. Geri dönüşü yok. Başlıyorsunuz ama bir de bakıyorsunuz ki bambaşka şekilde devam ediyorsunuz. Üç suluboya sergim oldu.

2013 yılında Ankara'da seramik çalışmalarına devam edip Anadolu motiflerinden oluşan sergimi gerçekleştirdim. Bu yıl da ailemin ve sevgili ACI'lıların katkılarıyla suluboya sergimi açtım.

PORTRELER FOTOĞRAFLAR RÖPORTAJLAR
OBJELER BELGELER

GEÇMİŞE DOĞRU BÜYÜLEYİCİ BİR YOLCULUK...

sevsanalmuze.com

facebook.com/sevsanalmuze

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI

SEV 1968

Nazlı Belgin Tütüncü Aydinel anısına...

Nazlı Belgin Tütüncü Aydinel vardı 73 mezunlarının içinde... Arkadaşlar, gökyüzündeki yıldızlar gibidir, her zaman göremesek de, var olduklarını biliriz. Parladıkları zaman, içimizi tarifsiz bir sevinç kaplar, ama göremediğimiz bulutlu günlerde nedense bir hüznleniriz.

Sevgili Belgin de bu parlak yıldızlardan biriydi, ama kayıp giderken çaresiz kaldık, tıpkı diğer tabiat olaylarına engel olamadığımız gibi, onun için de bir şey yapamadık.

50 yıllık arkadaşlığımız 1964-1965 öğretim yılında hepimizin ürkek, sessiz, korku dolu bakışlarla birbirimizle ve öğretmenlerimizle tanıştığımız ACİ'da başlamıştı.

Kısa zamanda birbirimize alışmış, üzerimizdeki ürkekliği atıp arkadaş olmuştuk.

Sevgili Belgin, bu eğitim süresince sessizliği, kibarlığı, iyilikseverliği ile hepimize çok iyi bir dost olmuştu. Hepimizin onunla muhakkak tatlı bir anısı vardır.

1972-1973 döneminde ACİ'dan mezun olduktan sonra seneler su

gibi geçti. Sıra sıra evlilikler, çocuklar çocuklar derken evlerde görüşmeler, dertleşmeler, kaynaşmalar, paylaşımlar. Sonuç, arkadaştan öte kardeş gibi oluyor insan.

Canım arkadaşım bu duyguyu çoğumuza vermiştir, çünkü o hepimizle dost, hepimizin derdine ortak, problemlerimize çözüm getiren biriydi.

Bu arada torunlar başladı. İlk Belgin'in torunu Kerem'de tattık o güzelliği. Anneannelik çok yakışmıştı arkadaşımıza, bu keyfi yakalamış, torunuyla çok güzel vakit geçirmişti.

Belginimizin 2014 Nisan ayında başlayan amansız hastalığı bütün bu güzellikleri gölgeledi. Hiç ümitsizliğe kapılmadı, çok gayret etti, ama hepimizin derdine çare bulurken kendi derdine çare bulamadı.

22 Temmuz 2014'te can arkadaşımızın ışıklar içinde kayboluşu çok acıydı.

O huzur veren yüzü, gülüşü, kibar kibar konuşmaları, tavsiyeleri, fikirleri yok artık.

Buna inanmak çok zor, acaba gerçekten zaman en iyi ilaç mı?

Ama şuna inanıyorum ki, ne kadar zaman geçerse geçsin o hep bizim kalbimizde yaşayacak, onu hiçbirimiz unutmayacağız, hep bir anısıyla karşımıza çıkacak.

Mekânın cennet olsun canım arkadaşım, kardeşim, dostum.

Nurlar, ışıklar üzerinde olsun.

Semra Koças, ACİ'73

Türkiye’de alışverişin adı CarrefourSA!

1993 yılında İçerenköy’de başlayan yolculuğumuz sürüyor. CarrefourSA, Türk perakendecilik sektörüne dünya ölçeğindeki tecrübesiyle katkıda bulunmaya; tüketicileri en kaliteli ürünlerle ve en hesaplı fiyatlarla buluşturmaya devam edecek.

 carrefoursa.com

 444 10 00

 [/carrefoursa](https://www.facebook.com/carrefoursa)

 [@carrefoursa](https://twitter.com/carrefoursa)

Çocukluğumun Tarsus'u

ORAL ÇALIŞLAR

Bu kitap bir yönüyle kişisel, özgün bir anı kitabı ama başka bir yönüyle bakıldığı zaman da, 'bizleri' 1960'ların Türkiye'sindeki birçok Anadolu kasabasında yaşanan ortak gündelik, sosyal, ekonomik ve siyasi hayata götürüyor.

Oral Çalışlar, kuşkusuz Türkiye'nin en verimli gazeteci yazarlarından biri. Siyaset, tarih, gazetecilik konularında tam 18 kitabı var. Bir süre önce 19'uncu kitabını yazdı. Adı, *Çocukluğumun Tarsus'u*. Bu kez, konu biraz farklıydı. Doğduğu büyüdüğü Tarsus'u, bir süre okuduğu Tarsus Amerikan'ı ve oradaki arkadaşlıklarını anlattı.

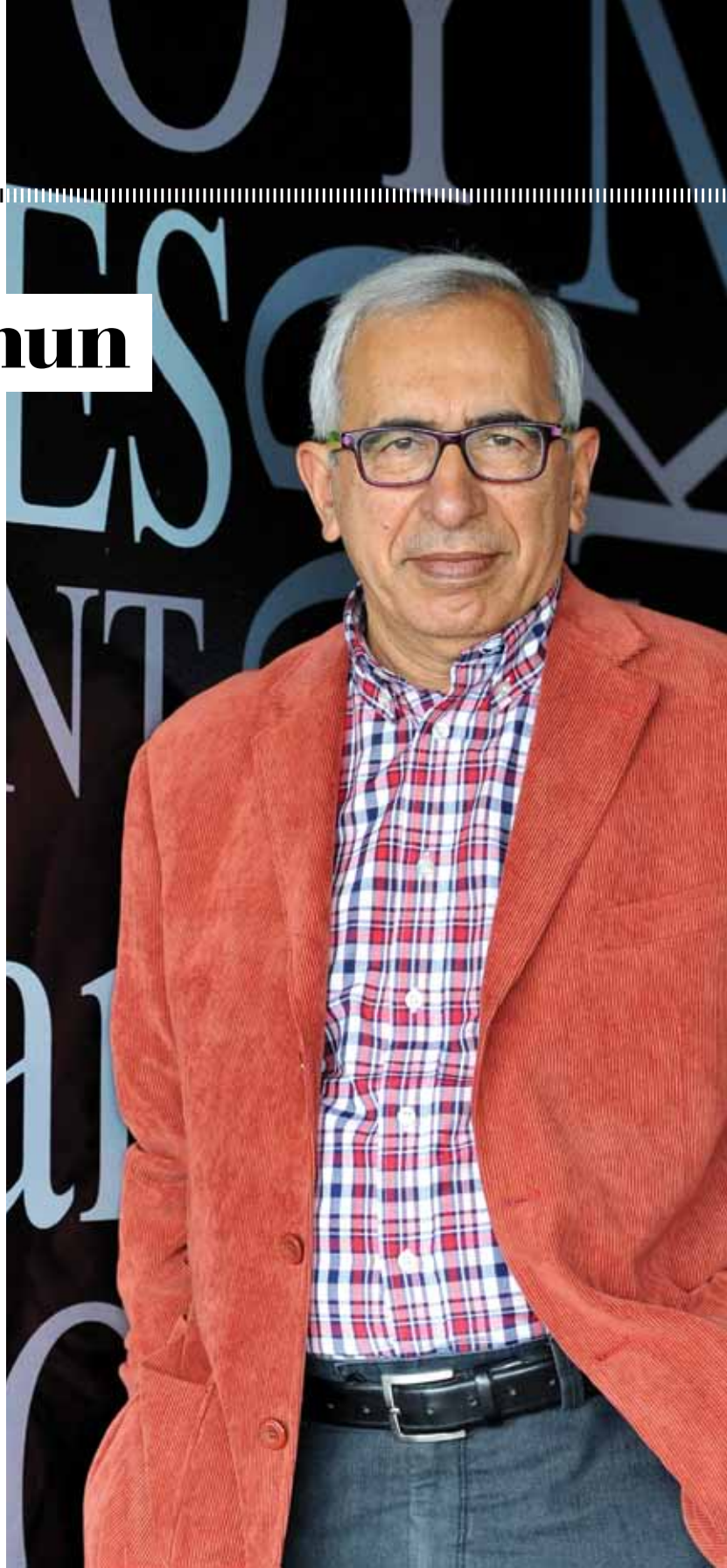
Nem oranının tavan yaptığı İstanbul'da bir yaz günü, Oral Çalışlar ile eşi İpek Çalışlar'ı (ÜAA'65), Büyükdada, sıcak giremediği sempatik taş evlerinin bahçesinde ziyaret ediyoruz.

Hep siyasi ve gazeteci kişiliği ile tanıdığımız için merak ediyoruz: Tarsus'u yazma fikri nereden aklına geldi?

Söz kendisinde: "Aslında anılarımı yazıyorum. 68 anılarımı yazdım. Mamak anılarımı yazdım. 12 Eylül anılarımı yazdım. Şimdi çocukluk anılarımı yazdım. Geriye *Aydınlık* gazetesi anıları kaldı.

Cumhuriyet gazetesindeyken, Tarsus ve oradaki hayatla ilgili birtakım yazılar yazmıştım. O yazıları yazarken önce biraz tereddüt ettim. Sonra baktım, olumlu tepkiler alıyor. Bizim kuşak, Türkiye'nin neresinde olursa olsun benzer şeyler yaşamış. Tarsus'a, geçmişe, çocukluğumuza ilişkin şeyler yazmaya başladım."

Arkasından kendi deyişle, 'o meşhur hikâyeyi' anlatıyor: "Ben topçu olmak istiyordum, sık sık sakatlanıyorum için annem, 'oğlum bırak topu,' diyordu. Ben de

anneme yıllar sonra dedim ki, 'topu bıraktım, devrimci oldum'. Devrimci olunca başım daha çok belaya girdi." Ana-oğul, bu hikayeye bayağı bir güldüklerini söylüyor Oral Çalışlar.

TARSUS'UN FARKI NEREDEN GELİYOR?

Tarsus, kapitalizmin Türkiye'de ilk geliştiği yerlerden biri. Hatta Türkiye'de elektriğin kullanıldığı ilk yer. Çalışlar, "İngilizler, sanayi devriminde tekstil gelişince verimli pamuk alanı arıyorlar ve Çukurova'yı keşfediyorlar," diyor. Böylelikle yörede tekstil, cırcır fabrikaları kuruluyor. Bölge zenginleştikçe göç almaya başlıyor.

Kente göç edenler arasında, Araplar, Kürtler, Ermeniler, Rumlar, Giritliler, Nogay Tatarları var. Bölge zenginleştikçe göç alıyor.

Çalışlar'ın babası Türkmen kökenli. Devlette üst düzey memur. Milli Emlak Müdürü... Üstelik Türkiye İşçi Partisi'nden... Yani solcu. Etrafında yeni zengin olan eski arkadaşları var. Çalışlar'ın babasına, "Ulan Murteza, sen bizimle uğraşmayacaktın. Şimdi çok zengindin," diyorlar. Babanın ve annenin zenginlikte gözü yok. Onlar kitap kurdu. Çalışlar, o günleri anarken, "Bizim eve yeni ne kadar kitap varsa girerdi. Annemiz, babamız okurdu." Önemli bir notu eklemeyen geçmeyelim. Annenin babası, ünlü El-Ezher Üniversitesi'nden mezun. Peki birbirlerini etkilemiyorlar mı? Oral Çalışlar: "Birbirimizin hayatına değmiyorduk ki," diyor.

TAC YILLARI

Aile, Oral Çalışlar'ın Tarsus Amerikan Koleji'nde okumasını ister. Giriş sınavında çok yüksek not alır. Ama okulu bitiremez. Coğrafyadan dörtle kalır ve yarım puan için okuldan çıkartılır.

Bu arada Çalışlar'ın muhalif kişiliği daha küçük yaşlarda kendisini göstermeye başlar. Henüz orta birinci sınıftayken, sınıf başkanı olan arkadaşı, kendisini sürekli 'sınıfta konuşanlar' listesine yazıyor, bunun sonucunda da Oral Çalışlar sürekli ceza alıyor, herkes okuldan çıkarken o fazladan sınıfta kalıyor.

Gerisini Oral Çalışlar'dan dinleyelim: "Seni bir sınıfa kapatıyorlar, hapis oluyorsun. Detention diye bir şey var. Bir saat eve gidemiyorsun. Birkaç arkadaş dedik

ki, biz mümessili değiştirelim. Bunun için de bir parti kurduk. Adına da Atom Partisi dedik. 20 kişilik bir sınıf içinde örgütlendik. Amacımız, yönetimi devirmek. Fakat birisi gidip bizi ihbar etmiş, 'çocuklar parti kurup örgütleniyorlar,' diye. Yaşımız 11-12. Amerikalı bir hocamız var. Sınıftan içeri girince elimi kaldırdım. 'Biz yeni bir seçim istiyoruz,' dedim. Adamla tartışma başladı. 'İşte bir kere seçmişsiniz,' dedi. Ben demokrasi istediğimiz söyledim. Hoca, 'sen ne anlarsın demokrasi,' dedi. Sonunda hoca dedi ki, 'peki seçim yapalım ama sınıf başkanları ayda bir yeniden seçilecek.' Bana sonra bir hafta ceza verdiler, gizli örgüt kurmaktan.

Peki, Tarsus Amerikan Oral Çalışlar'ın hayatını nasıl etkilemiş?

Söz bir kez daha kendisinde:

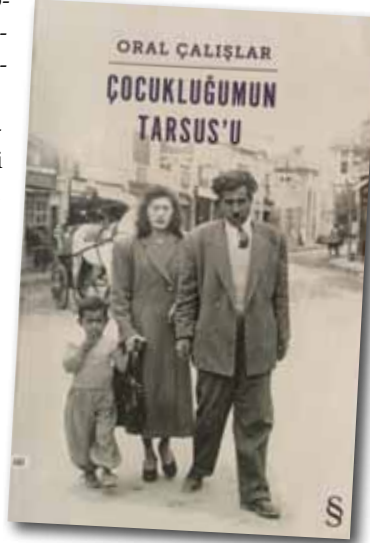
"Bir yönüyle özgürlükler vardı. Yaratıcı fikriniz varsa teşvik edilirdi. Çok da iyi İngilizce öğretilirdi. Çok güzel bir kütüphane vardı. İçinden çıkmak istemezdim. Ama, öte yandan, sıkı bir disiplin de vardı."

ALMANYA GÜNLERİ

Oral Çalışlar'ın ilginç anılarından bir kısmı da Almanya günleri oluyor. Sözü kendisine bırakalım: "1988'de cezaevinden çıktığımda Alman Konsoloslugu'ndan bir mektup aldım. Mektubu Almanya'ya taşıyan bir arkadaşla götürdük. Çok önemli bir Alman siyasetçiden geldiğini söyledi. Çok büyük bir davet. Söyledikleri özetle şu: Biz bir vakıf kurduk. Bu vakıfta, dünyanın çeşitli yerlerinden, baskı görmüş kişileri ağırlıyoruz. Yazarları ve çizerleri... Bir solcu zengin, bu faaliyeti finanse ediyor. Benim ismim de listede yer alıyor. Bizi ailecek davet ediyorlar. Davet geldi ama yurtdışına çıkamıyorum ki... İki sene pasaport almak için uğraştık. Nihayet 1990 yılında iki yıllığına Almanya'ya gidebildik. Maaş, ev ve ofis verdiler. Günde üç saat de Almanca eğitim vardı. Oğlumuz Reşat da o sırada Alman Lisesi'ni kazanmıştı. İki sene kaldık, döndük.

Oral Çalışlar'ın en ilginç becerilerinden biri, cezaevini kütüphaneye çevirmek olmalı. Kitaplarının çoğunu cezaevinde yazmış. Hz. Ali ve Muaviye kitabını yazmak için gerekli kulliyatı da cezaevinden edinmiş.

Çalışlar, insanın her ortamda ayakta kalabileceğinin iyi bir örneğini oluşturuyor.

CANAN ERGÜDER ÜAA'94

Oyunculuk feci bir meslek

Ergüder ile başta oyunculuk olmak üzere derin mevzulara daldık. 14 yıl süren ABD macerasını, uzun garsonluk yıllarını, Üsküdar Amerikan'daki 'çılgın' arkadaşlarını, hayatında farklı bir yeri olan öğretmenini, tiyatro okulunu, tesadüf eseri Türkiye'ye dönüşünü, Behzat Ç.'yi, Haluk Bilginer'i, Kasım'da gösterime giren filmde Russell Crowe ile oynadığı sahneyi, kısaca çok fazla şeyi konuştuk.

Canan Ergüder ile Galata'da, son derece keyifli bir kafede, uzun bir görüşme yaptık. Soruyoruz...

Okula ilk geldiğiniz günü sorsak. Kampüs, bahçe, eski binalar, yabancı öğretmenler, değişik arkadaşlar... Bütün bunlar sizi etkilemiş miydi?

Eyvah, yanlış kişiyle görüşmeye gelmişsiniz. (Gülerek) ÜAA anılarım pek hoş değil benim. Ben okulumu pek sevmezdim.

Niye?

Ekspresif bir insandım ve okulda insanı kısıtlayan bir ortam vardı. Arkaya dönüp baktığımda hâlâ okulumu çok iyi hatırlamıyorum. Bana herkes, 'ileride böyle demeyeceksin', ukalalığı yaptı. Ama benim duygularım hiç değişmedi. Tabii ki, bu arada çok değerli hocalarım oldu ve en iyi arkadaşlarım da ÜAA'dan.

Geçen yıl konuk olarak okulda yaptığım konuşmada da söyledim. Okulu çok sevmedim. Ama şimdi kendisiyle daha barışık durumdayım. Bu konuşmayı yapmam, benim için bir dönüm noktası oldu. Bir de, okul çok daha sevecen olmuş. Bizim zamanımızda sevecen bir hali yoktu.

Bu arada şunu da söyleyeyim: Şu anki müdür Eric Trujillo çok dinamik, genç ruhlu ve saygın bir adam.

Beni okuldan soğutan birkaç hoca vardı, adlarını söylemeyeyim. Bunlardan biri tarih hocasıydı. Tarih-ten kalma ihtimaliniz var. İmtihana çalışıyorsunuz. Ciddi bir travma. Ben kustuğumu hatırlıyorum sınava gireceğim sabah.

Çok sevdiğiniz hocalar da var demiştiniz...

Evet. Hayatımı değiştiren hocalarımız da oldu. Bunun en önemlisi Noel Debbage idi. Matematik hocamızdı. Din ile ilgili bir nedenle –tam olarak ne olduğunu bilmiyorum– ülkeden ayrılmak zorunda kalmıştı. Benim zor bir dönemden geçtiğimi görüp, bana, 'okul sonrasında lütfen kalır mısın?' dedi, benimle konuşup, oturup dinledi. Okulun en çok sevilen hocalarından biriydi ve gidince arkasından bütün okul ağladı. Benim rüyalarımı girmiştir. Çünkü adam, benim bir çocuk olarak, zor bir dönemden geçtiğimi görerek, 'lütfen kalır mısın okuldan sonra?' diyor. 'Seninle konuşmak isterim ama önce evine nasıl gideceksin, onun yolunu bulalım,' diyor. Ben, 'sorun değil, vapurla geçerim,' demiştim. Her şeyimi ona anlatmıştım ve onunla birlikte kalıp ağlamıştım. Annemle çok zor zamanlar geçiriyordum, okulda beni kimse sevmiyordu. Matematikte iyi değildim. Eve gelişte bağırış çağırış gibi özel sorunlarım vardı. Hepsini anlatmıştım. 'Bundan sonra ben de sana yar-

“Asla, asla, asla yapmam dediğim her şeyi yaptım”

dımcı olacağım, ne sorunun varsa, neyi anlamıyorsan bana gelebilirsin,’ demişti. Mektuplaşarak onu hep hayatımda tutmaya çalıştım.

Hâlâ mı?

Hâlâ değil. Ama istersem ulaşabilirim.

Okuldaki sıkıntılı günlerinize rağmen tiyatroyla burada mı başladınız peki?

Tiyatronun hayatıma girmesinin nedeni Üsküdar’dır. ÜAA’da hayatımı değiştirmiş insanlar var, demiştim. Bunların ikincisi ise Jeffery Donaldson’dur.

O da okuldan mutsuz olarak ayrıldı. İngilizce öğretmeni idi fakat drama kulübünün başındaydı. 1991-1992 yılları... Okulda *Man of La Mancha* müzikalini yapıyordu. Ben de seçmelere katıldım. Şarkı söylemem gerekecekti ve burada ilk defa şarkı söyleyebileceğimi gördüm. ‘Ben tiyatrocuya olacağım,’ dedim.

Bu arada dans da vardı hayatımda. Aslında, ilk önce balerin olmak istiyordum. 14 yaşındayken balerin vücuduna sahip olmadığuma kanaat getirdim ve vazgeçtim.

Genelde, bir şeye karar verene kadar sancılı bir süreç geçiririm, ama sonrasında netimdir. Bale de yaşadığım netliklerden bir tanesi. Başka türlü kendini aldatmak oluyor. Prima balerine bakıyordum. Kendimi onun gibi göremiyordum.

Sonuç olarak üniversite tercihiniz tiyatro oldu...

‘Ben tiyatro okuyacağım’ diye lisede kararımı vermiştim. Kendimi asla 9-5 arası çalışan biri olarak görmedim. Yapamazdım. Yapamadım da. Yaptığım şeyleri iyi yapmayı seven biriym. Ama corporate bir dünyaya girmek benim işim değil.

En iyi arkadaşlarınızın Üsküdar Amerikanlı olduğunu söylemişsiniz.

Evet hepsi ÜAA mezunu. Benim arkadaşlarım çok acayip kadınlar. Mesela Özge Kocabayoğlu bizim sınıftan. Oşinografi okudu. Ve şu an bir Yogi. Arkadaşlarımın hepsi daha alternatif kadınlar. Onlarla gurur duyuyorum. ‘Evleneyim, çocuk sahibi olayım’ takıntısı olmayan bir grubuz. Bazılarımızın çocukları var, bazılarımızın yok. Arkadaşlarımın çocuklarını yetiştirme tarzları da çok muhteşem. Örneğin, Ebru Ünal. Hayatımda tanıdığım en cesur kadınlardan bir tanesi. O okuduğu işi yapıyor. Enerji avukatı. Elif Ayan... Benimle aynı sektörde. 35’inden sonra hayatında büyük bir değişiklik yaparak, yönetmenlik okumak üzere Columbia Üniversitesi’ne gitti. Şu anda çok başarılı bir şekilde master yapıyor. Biz, büyük kararlar verebilen ve birbirimize çok sadık olan bir ekibiz.

Üniversite seçiminizi nasıl yaptınız?

Birkaç üniversiteye başvurdum. Ailem daha küçük bir üniversitede okumamı, aksi halde büyük bir üniversitede dağılacığımı, kaybolacağımı düşünüyordu. Bence, bu doğru bir karardı. ABD’deyken kendimi buldum. Franklin&Marshall College’a girdim. ‘Üsküdar Amerikan’ın biraz daha büyük formatına gittim,’ diyebilirim. Türkiye’de kalmış olsaydım, daha geride kalmış olablirdim. Çünkü burada, insana, ‘git kendi ayaklarının üstünde dur,’ diyen bir kültüre sahip değiliz.

Amerika'ya hemen adapte olabildiniz mi?

Birinci sömestrede zorlandım. Birçok yabancı öğrencinin yaptığı hatayı ben de yaptım. Benim gibi dışardan gelen öğrencilerle takıldım. Ben ABD'ye isteyerek gittim, ama birdenbire Türkiye'deki yaşamımı özler buldum kendimi. Gün sayıyordum resmen. Amerikalılara da, şöyle böyle diye ukalalıklar ediyordum. Klasik inter öğrenci psikolojisi...

Bir Amerikalı öğrencinin söyledikleri yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu. Ben onlara, 'Siz Amerikalılar, şöylesiniz, böylesiniz,' diyorum. Bunları söylediğim öğrenci, bunun üzerine, gayet natürel bir tarzda, 'Niye, bu kadar sevmediğin bir yerde takılıyorsun ki, neden ailene bu kadar para harcıyorsun?' dedi. Bu söz üzerine birdenbire gün saymayı filan bıraktım. Kendimi tiyatro etkinliklerine attım.

Ama şimdi Türkiye'desiniz.

Evet. Hiç de niyetim yoktu dönmeye. 14 yıldır Amerika'daydım. Asla dönmem, asla yapmam, asla, asla, asla dediğim, neredeyse her şeyi yaptım...

Nasıl bir dönüş oldu peki?

İş için. New York'ta, Actor Studio'da, üç sene master yaptım. Sonra uzunca bir süre garsonluk yaptım. New York'ta oyuncu olmak istiyorsanız, garsonluk yapmak zorundasınız. Çünkü yerinizi alacak hemen biri bulunabiliyor, mesainizi başka bir insana anında paslayabiliyorsunuz.

Yanlış anlaşılmasın. Garsonluğu hafife almıyorum kesinlikle ve çok zevkle yaptığım bir işti. Yemek yapmayı da bu sayede öğrendim ve şimdi çok seviyorum. Ama 32 yaşındaydım ve o an kendime sordum. Ben ileride restoran mı açacağım, yoksa oyuncu mu olacağım? New York'ta işi bıraktım ve 'sadece, sadece ve sadece oyunculığa odaklanmam gerekiyor,' diye karar aldım.

Türkiye'ye dönüşünüz nasıl oldu?

Ablam reklam sektöründe. Şans eseri ablama CV'mi ve fotoğrafımı bırakmıştım. Ablam, onu, yönetmen Ömer Faruk Sorak'a göndermiş. O da bir ajansa paslamış. O ajans beni aradı. 'Ben ancak bir yıl sonra gelebilirim,' dedim. Sonra iş uzadı. Ablama CV'mi verdikten sonra üç sene geçti. New York'ta altı ay işsiz kaldım, oyunculığa odaklanmıştım.

Türkiye'ye bir daha gittiğimde, bu kez önceden haber verdim. 2007'nin Mayıs ayında geldim, TCM şirketiyle tanıştım. TCM, *Bıçak Sırtı* dizisinin yapım şirketi. Sonra ABD'ye döndüm. Bana düşündükleri projenin olmayacağını söylediler. 'Tamam,' dedim. Hayatının hikayesi reddedilmek. Bu meslek böyle. Bir yerde, bir başarı gösterene kadar reddediliyorsunuz. Çok onur kırıcı, ruh kırıcı bir meslek bizimkisi. İnsanı çok depresyona sokuyor. 'Sağ gözün yeterince yeşil değil,' diye eleştirildiğin bile oluyor. Biraz abartıyorum ama böyle. Feci bir meslek oyunculuk. İçinde seni sürükleyen bir 'drive'ın yoksa, yapmaman gereken bir şey.

'Drive' var mıdır sizde?

Tabii. Olmaz olur mu? Ama her seferinde aşağı çekiliyorsunuz. Oradan bir şekilde çıkmanız gerekiyor. Yoksa yandınız. O yüzden mesleği bırakan çok sayıda insan var.

“Savcı Esra rolü için Metin Feyzioğlu'ndan hızlandırılmış hukuk dersleri aldım.”

Sonra, 2007 Temmuz'unda, 'proje olmayacak,' dediler. 'Tamam, önüme bakarım,' dedim. Ağustos'un sonuna doğru bir gün kalktım. Depresyonum had safhada. E-postamı açtım. 'Canan, rol için sen onaylandın. Türkiye'ye geliyorsun,' mesajıyla karşı karşıya geldim.

'Bir dakika, daha para konuşmadık. Hiçbir şey konuşmadık. Nasıl ben geliyorum? Ve beş gün içerisinde niye gitmem gerekiyor?' diyebildim.

Tanınmanız *Bıçak Sırtı* ile mi oldu?

Sadece tanınmakla ilgili değil. Kaliteli bir projeydi. Televizyon için yapılmış, ender kaliteli işlerden biriydi. Ve birlikte

FİLMOGRAFI

- *Güllerin Savaşı* - TV Dizisi - (2014) - Gülfem
- *Nehir* - Tiyatro Oyunu - (2013) - Afife Jale Ödülü, En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu
- *Behzat Ç. Seni Kalbime Gömdüm* - Sinema Filmi - (2011) - Esra
- *Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi* - TV Dizisi - (2010-2012) - Esra
- *Binbir Gece* - TV Dizisi - (2007) - Eda
- *Bıçak Sırtı* - TV Dizisi - (2007) - Serra

oynadığım oyuncular, çok çok iyi oyuncular.

Bıçak Sırtı 30 bölümde bitti, 30 bölümde bittikten sonra aradan iki hafta geçti ve bana *Binbir Gece* dizisinin üçüncü sezonunda, 'ortalı-ğın karıştıran kadın' rolünü teklif ettiler. Halihazırda yürüyen bir işti. Üçüncü sezonuydu. Kaldırılma ihtimali yoktu. Kabul ettim.

Binbir Gece başladı. Bir sene daha oynandı. Türkiye'de yaptığım işler arasında, tabii ki benim popülerlik kazanmamı sağlayan bir işti. Fakat oynamakta en çok zevk aldığım dizi değildi.

Binbir Gece'den sonra ne yaptınız?

O senenin hayatımda başka bir önemi var. Berkun Oya ile tanıştım. Türkiye'nin en iyi yazarlarından biri. Onun *Bayrak* oyununda tiyatroya döndüm. İkimiz de o sene Afife Jale Ödülü aldık. Ben o oyunda dört sene oynadım. Muhteşem bir denemeydi *Bayrak*. 'En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu' seçildim. Sene 2009. Ondan sonra bir buçuk yıl bekledim. Çünkü gelen tekliflerin hepsi kötü kadın rolüyü. Türkiye'de böyle şeyler insanın üzerine yapıyor. Hiçbirini kabul etmedim.

Behzat Ç. dizisi nasıl oldu?

Senaryoyu okuyunca, 'ben burada oynamak istiyorum,' dedim. Oysa, okuduğum senaryoda, karakterim bile yoktu. Toplantıya gittiğimde, bana çok açık sözlü davrandılar. 'Biz de karakterin ne olacağını bilmiyoruz, savcı ne olacak? Esra karakterini ne kadar kullanacağız, ne kadar kullanmayacağız, bu biraz da sana bağlı,' dediler. Ben o toplantıya, kendimden o kadar emin girmişim ki şöyle bir cümle zikredebildim: 'Siz hiç merak etmeyin, bir süre sonra beni her bölümde yazacaksınız,' dedim. Ve öyle de oldu. Bütün bölümlerde vardım. Çok severek oynadım. Ekip de muhteşemdi. En sevdiğim proje *Behzat Ç.* oldu.

Peki, Savcı Esra karakteri nasıl ortadan kalktı?

Şöyle oldu. *Athlar* adında bir proje için, aynı yapım şirketi, beni oynamak istedi. Sonuçta, savcı karakterini öldürmeye karar verdik. Bu proje için Bulgaristan'a set kuruldu. Aylarca orada kaldım, ata binmeyi öğrendim ve hâlâ atlar hayatımdadır. Ama *Athlar* projesi başlamadan bitti.

Savcı Esra karakteri aslında çok ses getirmişti. Sizde nasıl bir etki yarattı?

Savcı Esra'da, Türkiye'yi daha yakından tanımış oldum. Bakırköy Adliyesi'nde staj yaptım ve adli dünyanın nasıl işlediğini gördüm. Bu rol için Metin Feyzioğlu bana ders bile verdi. Hızlandırılmış Türk hukuku dersi aldım. Metin Bey sonra Twitter'dan bana mesaj attı. 'Çok iyi iş çıkardın,' dedi. Türkiye'de savcılık, hele kadın savcılık çok zor bir iş. Düşünün, staj için gittiğim Bakırköy'de 105 tane savcı vardı ve bunlardan sadece birisi kadındı.

Athlar projesi olmayınca ne yaptınız?

Bir gün Haluk Bilginer aradı. Bana bir oyun teklif etti ve bir sene boyunca *Nehir* oyununu oynadık. Televizyonda ise şöyle bir gelişme oldu. Ben, *Behzat Ç.*'den sonra iki buçuk sene çalışmamıştım. Savcı'dan sonra, çok iyi bir karaktere evet demek istiyordum. Ama, *Güllerin Savaşı*, asla evet diyebileceğim bir iş gibi gelmiyordu. Çok uzun bir süre, bu işe hayır dedim.

Fakat sonra anladım ki, ben bu işe 'evet' demeliyim. Çünkü dönüp dolaşık iş bana teklif ediliyordu. Bir şekilde hayatımdan çıkmadı. Ama iyi ki de çıkmamış ve iyi ki de evet demişim. Şimdi başka bir algıyla oynuyorum. İtici bir karakteri bile sevdirebilmek hayli zor bir şey...

Son olarak Water Diviner filminde Russell Crowe ile oynadığınız sahneyi anlatmanızı isteyeceğiz. Kısa bir rol deseniz de fragmanda bile kullanılmış. Kasım'da gösterime girecek sanıyoruz?

Açıkçası, benim için bu senenin en yüksek noktası Russell Crowe ile çalıştığım sahne. Kendisiyle, 30 saniyelik, minicik, mini minnacık bir rolüm vardı. Ben şuna inanıyorum: Bir şeyi isterseniz olur. Ama bazı şeyleri, temiz duygularla istemek gerekiyor. Benim bir de şöyle bir özelliğim var: İkinci sınıfa kadar ABD'de okuduğum için İngilizcemde aksan yoktur. Trabzon'da turnedeiyken beş günlüğüne Amerika'ya gittim. Tiyatrodan bana o kadar zaman verebilmişlerdi. Amerika'ya gittiğimizin ilk günü bana audition geldi. Amerika'da iPad'le çekip yolladım. 'Artık bu rol için, -ki rol bir Kızıl Haç hemşiresi, Türk istemiyorum,' dendiği bir noktada audition'larda araya sıkıştırılmışım. Beni bir Türk olarak izlemediler yani. Crowe, 'Bu kız istiyorum,' demiş. Ve aksan yüzünden kaptım o rolü. Burada ne kadar küçük de olsa, işlerin ne kadar profesyonel yürüdüğünü gördüm, kamera ve ışık bilgim inanılmaz arttı.

Genç mezunlara söylemek istediğiniz son bir şeyler var mı?

Hayatta ne yapmak istiyorsanız onu yapın, ama bir iş etiği sahibi olun ve her şeyi kendinize saygı duyarak yapın.

NBA’de görürseniz şaşırmayın

EGE ARAR

Tarsus SEV’de basketbola başlayan Ege Arar’ın başarıları son bir iki yıldır herkesin dilinde. Arar ile Galatasaray antrenmanında görüştük.

Ege Arar, 1996 doğumlu. Türkiye’nin en çok gelecek vadeden basketbolcularından biri... Tarsus SEV’de basketbola başladı. 2010 yılında, Galatasaray seçmelerinde A takıma seçilen az sayıda genç basketbolcudan biri oldu. “Sekizinci sınıfta Galatasaray seçmelerine katıldım,” diyor. “Baktılar, denediler, kabul ettiler.”

Peki acaba Galatasaray gibi bir takıma geçtiğinde zorlanmış mı? Söz kendisinde: “İlk sene aşırı zorlandım. Zaten kadroya da giremedim.” Ama bir yılın sonunda, antrenörlerinin yoğun uğraşı sonunda, sabah akşam kesintisiz çalışarak form tutmayı başarmış.

Arar, 2012 yazında düzenlenen U16 Avrupa Şampiyonası’nda şampiyon olan milli takımımızın kadrosundaydı. Ama fazla forma şansı bulamadı. Esas oyununu U18 şampiyonasında gösterdi. Pek çok başarısının ardından, 2014-15 sezonunda Galatasaray A takım kadrosuna dahil edildi.

Acaba bu sene nasıl geçiyor? Ege Arar anlatmayı sürdürüyor: “Genç takımda iki sene normal geçti. İkinci sezon, yani bu se-

zon gayet güzel geçiyor. GS’de İstanbul şampiyonluğu yaşadık. Sonra da Milli Takım’da Avrupa Şampiyonluğu yaşadık.”

Peki Tarsus’ta oynadığı yıllarda, yöneticilerin kendisine olan tavrı nasıldı?

“Çalışmalarım olduğu sürece, bana müdahale etmemeye çalışıyorlardı,” diyor ve ekliyor: “Her zaman hoşgörülü davranırlardı.”

Bu arada ailesinin de hep arkasında olduğunu belirtmeden geçmiyor.

Kendisinden o yıllara ilişkin bir anekdot anlatmasını istiyoruz. Birkaç yıl öncesine dönüyor: “Tarsus SEV’de 7. sınıftaydım. İyi bir takım değildik. Pek idman da yapamıyorduk. Çok kötü bir sezon geçiriyorduk. Takım dağılmak üzereydi. Sonra, sezon ortasında bir şey oldu, birdenbire her şey çok iyi gitmeye başladı ve kendimizi Türkiye Şampiyonası’nda bulduk.

Büyük bir iş başarılmış. “Nasıl motive oldunuz?” diye soruyoruz.

“İnanmakla...” diyor ve devam ediyor: “Herkesin içinde bir şey vardır ve emek verdikten sonra herkes motive olabilir. Ama çarkın içindeki bir dişli devreden çıkarsa, her şey yeniden bozulur.”

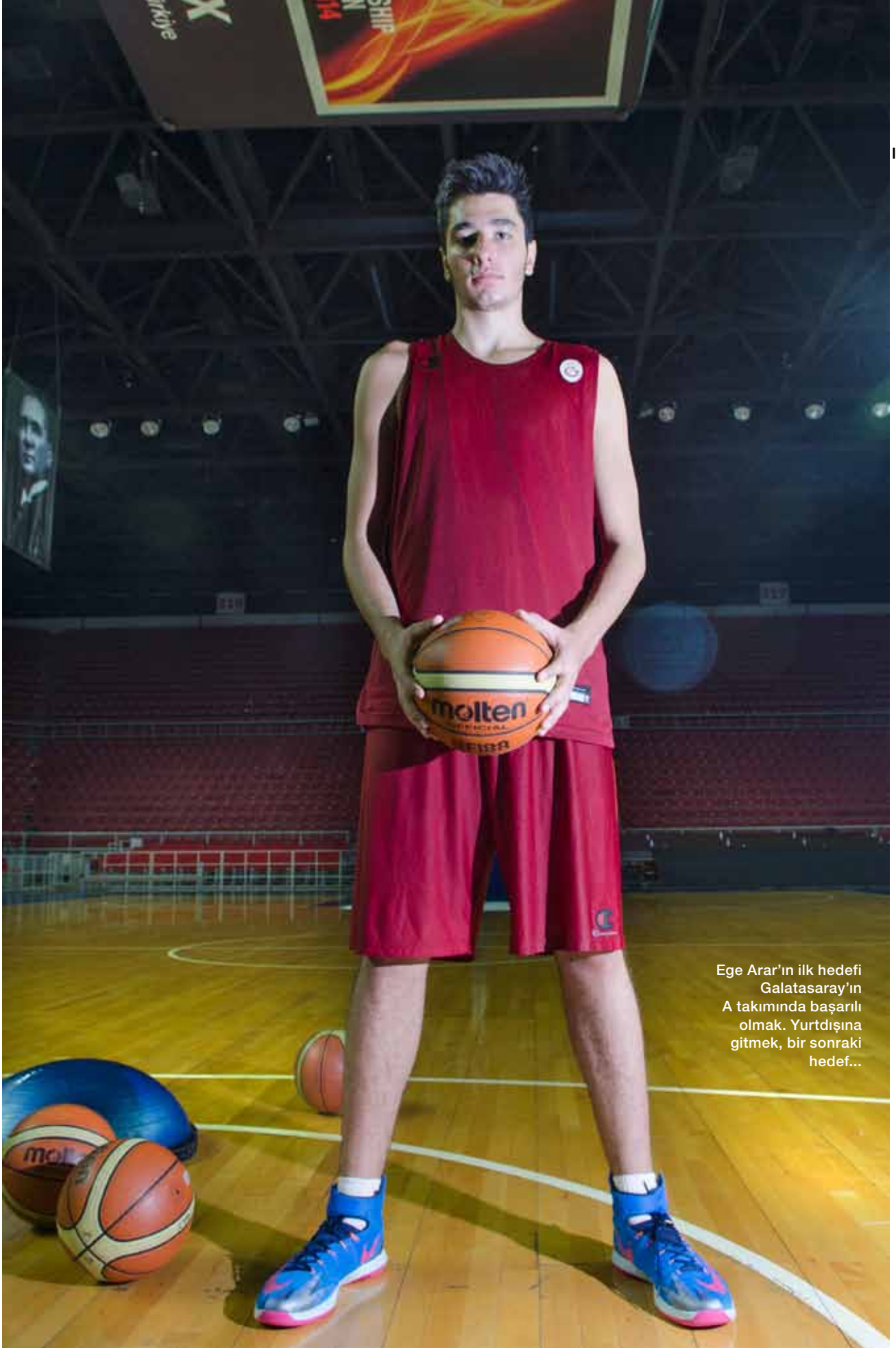
Bundan sonraki hedefini anlatıyor: “Galatasaray A takımında başarılı olmak. İlk hedefim bu. Belki, burada kendimi göstererek yurtdışına gideirim.”

Acaba NBA’den izliyorlar mı?

Ege izlendiğini düşünüyor.

Gelelim Tarsus günlerinize... Tarsus’un mayası basketbol için uygun görünüyor. Arar, katılıyor. “Tabii ki,” diyor. “Çok basketbolcu yetişti. İşte Necati Güler Abi ve Tibet İlhan. Artı, tesisleri çok iyi. İstanbul’da bile o kadar iyi tesisler bulmak güç.”

Ege ile ilgili olarak Necati Güler ile konuşuyoruz. Şunları söylüyor: “İstikbal vadediyor. Özellikle son 1-1,5 se-nede çok büyük ilerleme kaydetti.”

Ege Arar'ın ilk hedefi
Galatasaray'ın
A takımında başarılı
olmak. Yurtdışına
gitmek, bir sonraki
hedef...

kapak

Amerika'daki mezunlarımızı tanıyor musunuz?

Mezunlar 18 Kasım'da, New York'ta SEV ve FABSIT ortak organizasyonuyla toplanıyor. Peki ABD'de yaşayan mezunlarımız hangi okullarda okudu, hangi eyaletlerde yaşıyorlar? ABD'de çalışıyor olmaktan memnunlar mı? Anketimizle merak edilen birçok sorunun cevabını arıyoruz.

Beş ya da altı yaşındaydım. Bütün ayrıntıları hatırlıyorum. Ev sahibimizin kızı AFS ile Amerika'ya gitmişti. Gidişi ayrı bir olaydı, dönüşü ayrı bir olay... İki-üç ayda bir, ailesine, teyp makarası doldurup postayla gönderirdi. Bu teknolojiye hepimiz şaşar kalırdık. Bir de Amerikalı ailesi olmuştur. Bağları bugüne kadar kopmadı.

Herkesin kafasında kendine ait bir Amerika vardı. Benim için Amerika, Walt Disney filmleri ve Miki karakteriydi. Birileri için Western filmlerindeki kovboylardı, diğerleri için Vietnam'da kan dökenler, bazıları için Einstein, mucitlik ruhu ve pozitif bilimdi.

Seveni de çoktu, sevmeyeni de...

Ama şu noktalarda genelde hemfikiridik:

ABD ciddi bir güçtü. Amerikalılar yaptıkları işleri iyi yaparlardı. Çalışma disiplinleri vardı. Mühendislikte, tıpta, sanayide çok ileriydiler. Edebiyatta, tiyatrodan, sinemada da...

Çok uzun bir süre Amerika'ya giden başka bir tanıdığım olmadı. Nasıl olsun ki? Sonuçta, gelişmekte olan bir ülkenin orta sınıf çocuklarıydık. Amerika bizim için ulaşılmazdı. Gidebilenler parmakla gösteriliyordu.

Amerika'da okuyan Dr. Hayri Aydın, kendisiyle yaptığımız söyleşide, o günkü durumu çok iyi anlatıyor:

“1983 yılında Tarsus'tan mezun oldum. Çapa Tıp'ı bitirdim. İnternet yoktu. Her şey mektupla yapılıyordu. Doğru dürüst bir bilgi paylaşımı yoktu. İhtisas yapmaya gideceğim. Onunla da ilgili bir şey yoktu. Çoğumuz için durum böyleydi. Yazışarak bilgi edinmeye çalışıyorduk. Yakınımda olan, yakın zamanda Amerika'ya gitmiş olan kimse de yoktu.”

Sonra pek çok şey hızla değişti. Teknoloji geldi. İnternet bizi bambaşka dünyalara götürdü. Amerika'da eğitim görenlerin, Amerika'yla iş yapanların sayısı çığ gibi büyüdü.

En çok da, SEV okullarının mezunları, Amerikan kültürüyle haşır neşir olduklarından, yeni dünyayı yeniden keşfetmeye koyuldular.

Mezunlarımız, sadece Amerika'da değil, Avrupa'da, Kanada'da, Avustralya'da da çok başarılı oldular.

Öğrencilerimize verilen eğitim, onları ne kadar iyi donattığımızı ortaya koyuyordu.

Mezunlarımızdan bazıları Türkiye'ye döndü. Bazıları ise ABD'de kaldılar, önce ülkeye adapte oldular, arkasından toplum içerisinde önemli yerlere geldiler.

Orada FABSIT'i (Friends of the American Board Schools in Turkey) kurdular.

Mezunlarımız 18 Kasım günü, SEV ve FABSIT'in ortak organizasyonu ile New York'ta bir araya geliyorlar.

Bu kapak konusunu da onlar için seçtik.

Peki, mezunlarımız kimler? Kaç kişiler? Hangileri, hangi SEV okullarında okudular? Şu anda hangi eyalette, hangi şirkette çalışıyorlar?

Hepsini tanımamız mümkün değil doğal olarak.

Biz, bu sayı için bir anket çalışması yaptık. Amacımız ABD'deki mezunlarımızın bir fotoğrafını çekmekti.

Anketimize kısaca bakalım.

İlk sorumuz adaptasyonla ilgili. Genelde öğrencilerimiz bu tür bir sorun yaşamamış. Üniversiteyi ABD'de okumuş olmaktan herkes memnun. ABD'de yaşamaktan da memnuniyet duyanların sayısı bayağı yüksek. Çocukların üçte ikisi Türkçe biliyor. Evde Türkçe - İngilizce konuşma oranı neredeyse yarı yarıya. Katılanların yüzde 53'ü Türkçe konuşuyor. Büyük çoğunluk ABD'de sevdiği bir meslekte çalışıyor. Evde Amerikan kanalları izleniyor.

Yalnız, SEV mezunları, pek sık bir araya gelemiyorlar. Yarısından fazlası, günün birinde Türkiye'ye dönmek düşüncesinde. Mezunlarımız, lobi faaliyetlerinde pek bulunmuyorlar. Ama büyük çoğunluk bugüne kadar bağış yapmış. Genelde sosyal sorumluluk faaliyetlerinde de bulunmuşlar. Mezunlar, gençlere ABD'ye yerleşmeyi öneriyorlar. Yüzde 41'i, 11-20 yıldan beni Amerika'da yaşıyor. Büyük çoğun-

Üniversiteyi ABD'de okumuş olmaktan herkes memnun.

ABD'de yaşamaktan da memnuniyet duyanların sayısı bayağı yüksek. Çocukların üçte ikisi Türkçe biliyor.

luk Demokratları destekliyor. En çok yaşanmakta olan iki eyalet de New York ile California.

Meslek gruplarına göre dağılıma gelince...

Bu soruları...

Serbest meslek sahiplerine (doktor, avukat), akademisyenlere, iş dünyasına (yönetici olanlara), iş dünyası (girişimci, patron olanlara), iş dünyası (sermayedar olanlara), kültür, sanat ve edebiyat alanlarında faaliyet gösterenlere, sporculara, basın ve yayın alanında faaliyet gösterenlere sorduk.

Sonuçta ortaya bir profil çıkarmayı başardık.

SEV okulundan gelip FABSIT'e üye olan Türkler, ABD'ye hayli alışmış görünüyorlar. Büyük oranı istediği işi yapıyor. Bu gerçekten önemli bir lüks. Bu memnuniyetlerine rağmen, günün birinde Türkiye'ye dönme niyetleri de var. Memleketi unutmuş değiller yani. Bağış yapacak kadar da yerleşmişler. Ama ne yazık ki, birbirleriyle sık görüşemiyorlar.

Uzun sözün kısası... İşte anketimiz... İşte mezunlarımız...

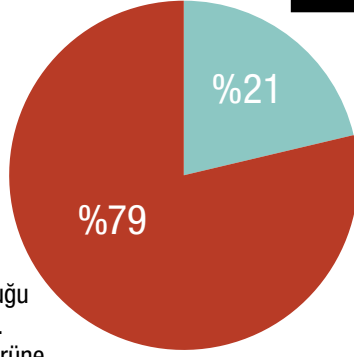

Ve Anket...

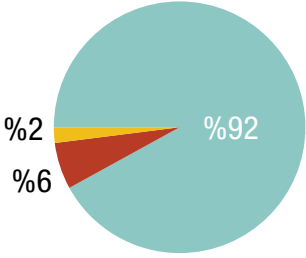
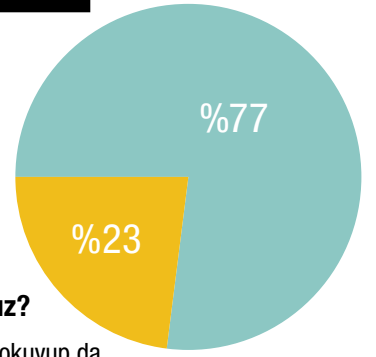
ABD'de okul ya da iş yaşantınızda adaptasyon-uyum sorunları yaşadınız mı?

Mezunlarımızın büyük çoğunluğu adaptasyon sorunu yaşamıyor. Bunun nedeni, Amerikan kültürüne aşina olmaları... Bu soruyu atlayan sadece bir kişi mevcut. Demek hemen hemen herkesin adaptasyon konusunda net bir düşüncesi, belki de tecrübesi var.

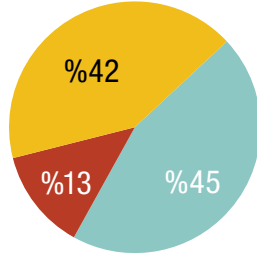
Üniversiteyi ABD'de okumuş olmaktan memnun musunuz?

Üniversiteyi ABD'de okuyup da memnun olmayan kimse yok. Anketimize katılanların ezici çoğunluk 'evet' diyor.

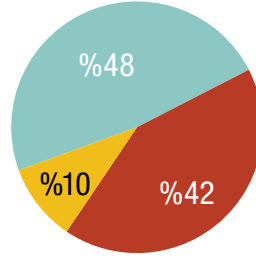
ABD'de, sevdiğiniz bir meslekte çalışma imkânı buldunuz mu?

Yüzde 92 gibi bir oranla, mezunlarımız, kendi seçtikleri dalda çalışıyorlar. Bu yüksek oranla, Amerikan Rüyası da biraz böyle bir şey diyebiliyoruz.

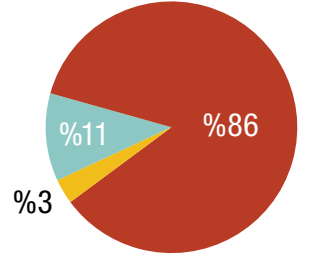
Çocuklarınız, eğer varsa, Türkçe biliyor mu?

İlginç yanıtlardan biri. Çocukların Türkçe konuşma oranı yarı yarıya görünüyor. Sonuçlar, evli olmayan ya da henüz çocukları olmayanların oranının da yaklaşık yüzde 13 gibi olduğunu gösteriyor.

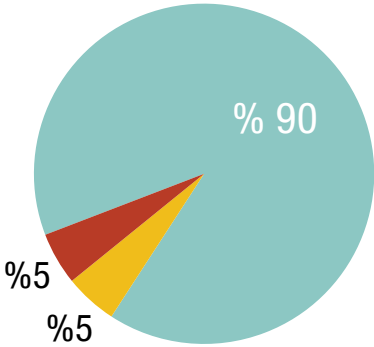
Evde Türkçe mi konuşuluyor?

Sonuçlar, bir önceki soruyla ciddi paralellik gösteriyor. Evde Türkçe konuşulma yüzdesi bu kez yüzde 48'e çıkmış. Konuşulmama oranı yüzde 42, cevap vermeyenler ise yüzde 10'u oluşturuyor.

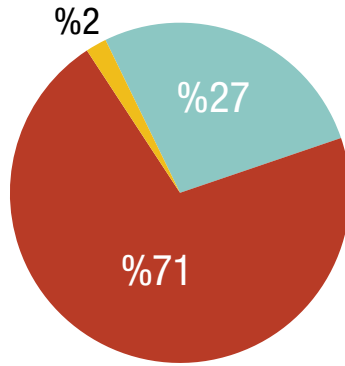
TV'yi daha çok Türkçe kanallardan mı izliyorsunuz?

Televizyon dili, yüzde 86 gibi bir oranla, İngilizce. Evde Türkçe konuşmayanların yüzdesinin yüksek olduğunu düşünürsek, bu durum şaşırtıcı görünmüyor.

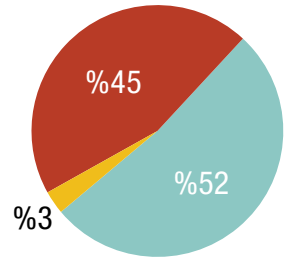
ABD'de uzun süreli yaşamaya ya da yerleşmeye karar vermiş olmaktan memnun musunuz?

ABD'de okuyanlar gibi uzun süreli yerleşmek isteyenler de büyük bir çoğunluğu oluşturuyor. 'Evet'çilerin oranı yüzde 90. Ve soruya cevap vermeyen katılımcı sayısı sadece 3. Her şey iyi görünüyor.

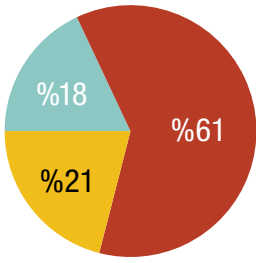
SEV bünyesindeki Amerikan Kolejleri mezunları olarak sıkça bir araya gelebiliyor musunuz?

SEV okullarından mezun olanlar ne yazık ki pek bir araya gelme imkânı bulamıyorlar. Değişik eyaletlere dağılmış, farklı alanlarda çalışan, aile kurmuş insanlar için bu çok şaşırtıcı değil.

Aklınızda, 'günün birinde Türkiye'ye dönme' fikri var mı?

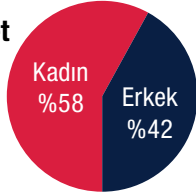
'Belki bir gün' diyenlerin sayısı da az sayılmaz. Memleket hasreti hâlâ etkili bir etken görünüyor.

SEV Okulları mezunları ABD çapında lobi faaliyetlerinde eskisine oranla daha etkinler mi?

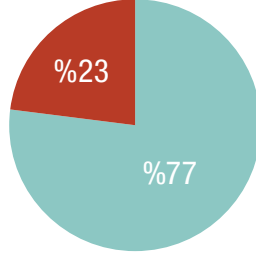
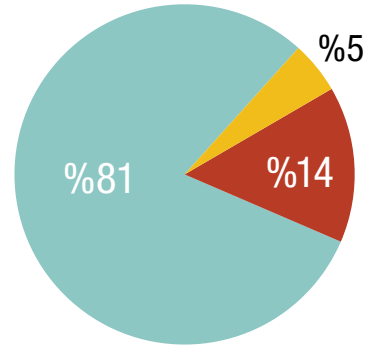
Acaba ABD'de güçlü bir Türk lobisi olacak mı? Bu soruya şimdiden olumlu bir cevap vermek mümkün değil. Katılımcıların yüzde 61'i, mezunların lobi faaliyetlerinde fazla etkin olamadığını düşünüyor.

Cinsiyet

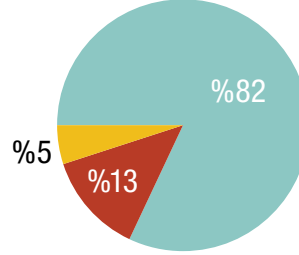
SEV Okulları'ndan mezun olmaya hazırlayan öğrencilere ABD'ye yerleşmeyi ya da bu ülkede uzun süre kalmayı önerir misiniz?

Geliyoruz tavsiyeye... Eski mezunların yüzde 81'i, yeni mezunlara Amerika'da okumayı ve buraya yerleşmeyi öneriyorlar. Eğer istedikleri okullarda eğitim gördükleri ve işlerde çalıştıklarına bakılırsa, rakamın bu kadar büyük olması normal. Önermeyenlerin yüzdesi yüzde 14. Sadece yüzde 5'i yanıt vermiyor.

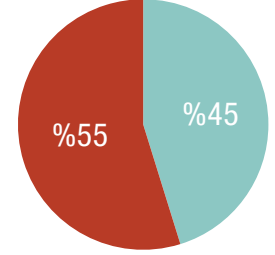
ABD'de sosyal sorumluluk faaliyetlerine katıldığınız oldu mu?

Bu tür projelere katılımda yüzde 77 gibi yüksek bir rakam görüyoruz. Türkler, Amerika'daki bağış geleneğini benimsemişler diyebiliriz.

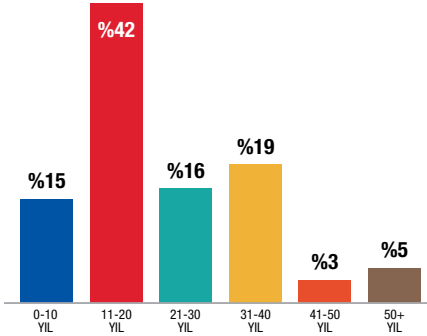
ABD'deki Türk veya yabancı kurumlara hiç bağış yaptınız mı?

Bağış kültürü Amerika'nın önemli yapı taşlarından biri. Mezunlarımız da bunu idrak etmiş görünüyor. Yüzde 82'si bağış yapmış.

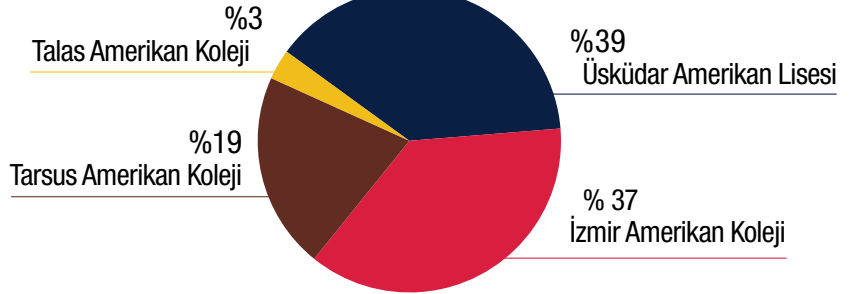
FABSIT ile herhangi bir ilişkiniz var mı?

FABSIT, ismi yeni yeni duyuluyor gibi. Yüzde 55'i bugüne kadar, kendisi için önemli olan bu organizasyonla ilişki kurmamış ya da kuramamış.

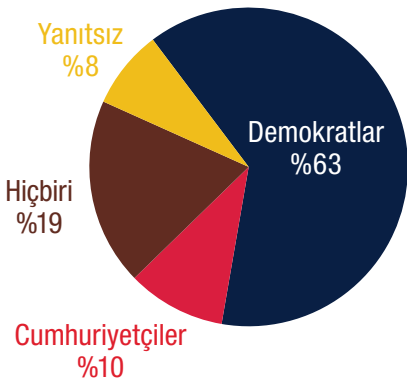

Kaç yıldır ABD'de yaşıyorsunuz?

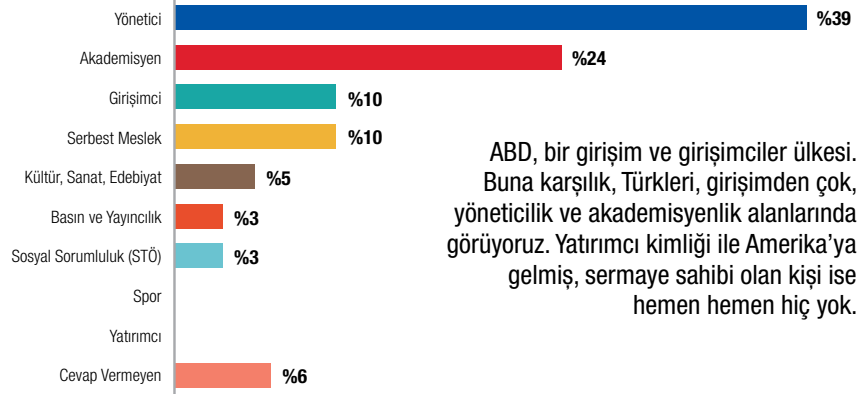
Hangi okuldan mezun oldunuz?

ABD'de iki büyük siyasi partiden hangisini kendinize yakın buluyorsunuz?

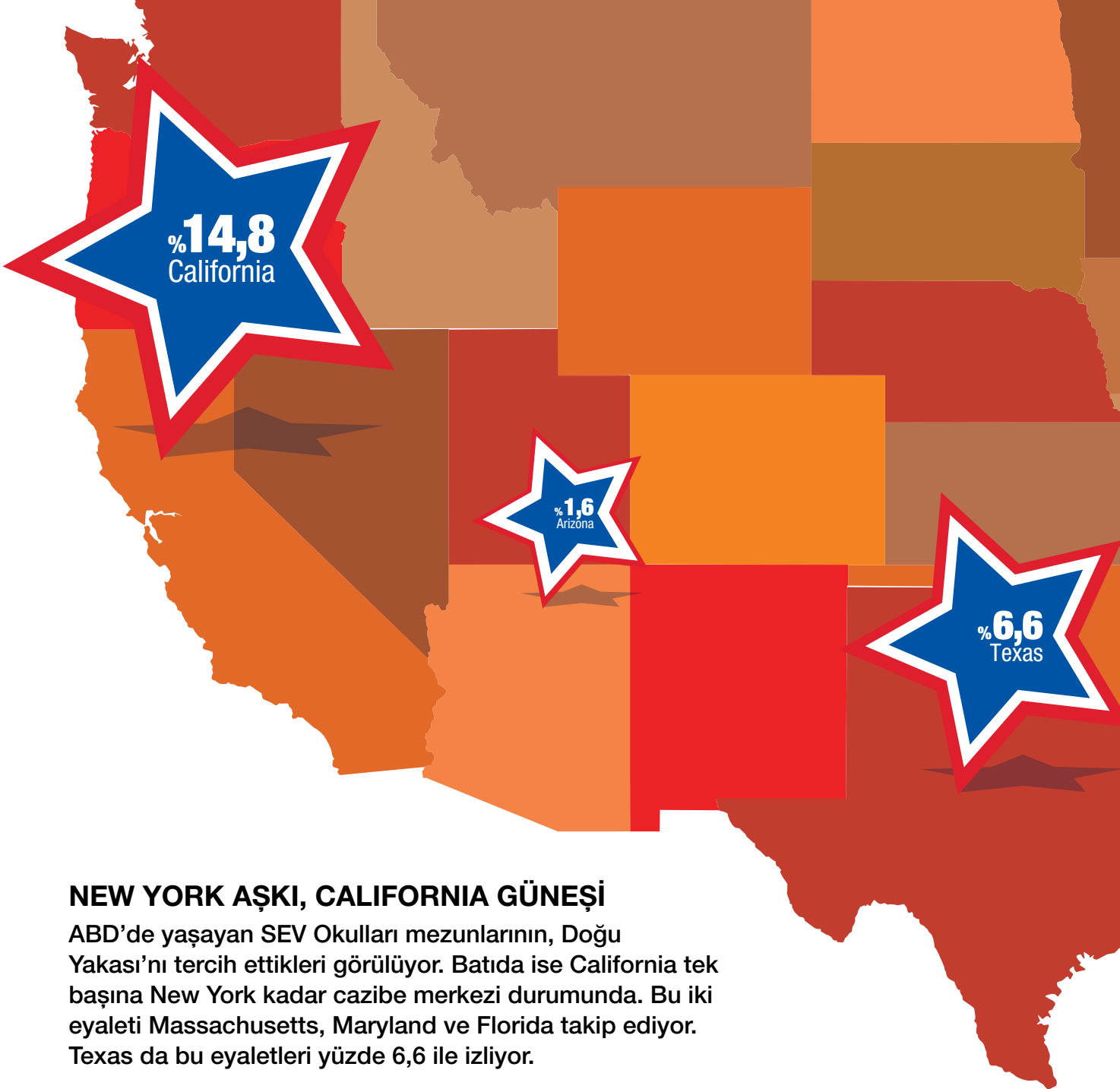

Hangi alanda/sektörde çalışıyorsunuz veya çalıştınız?

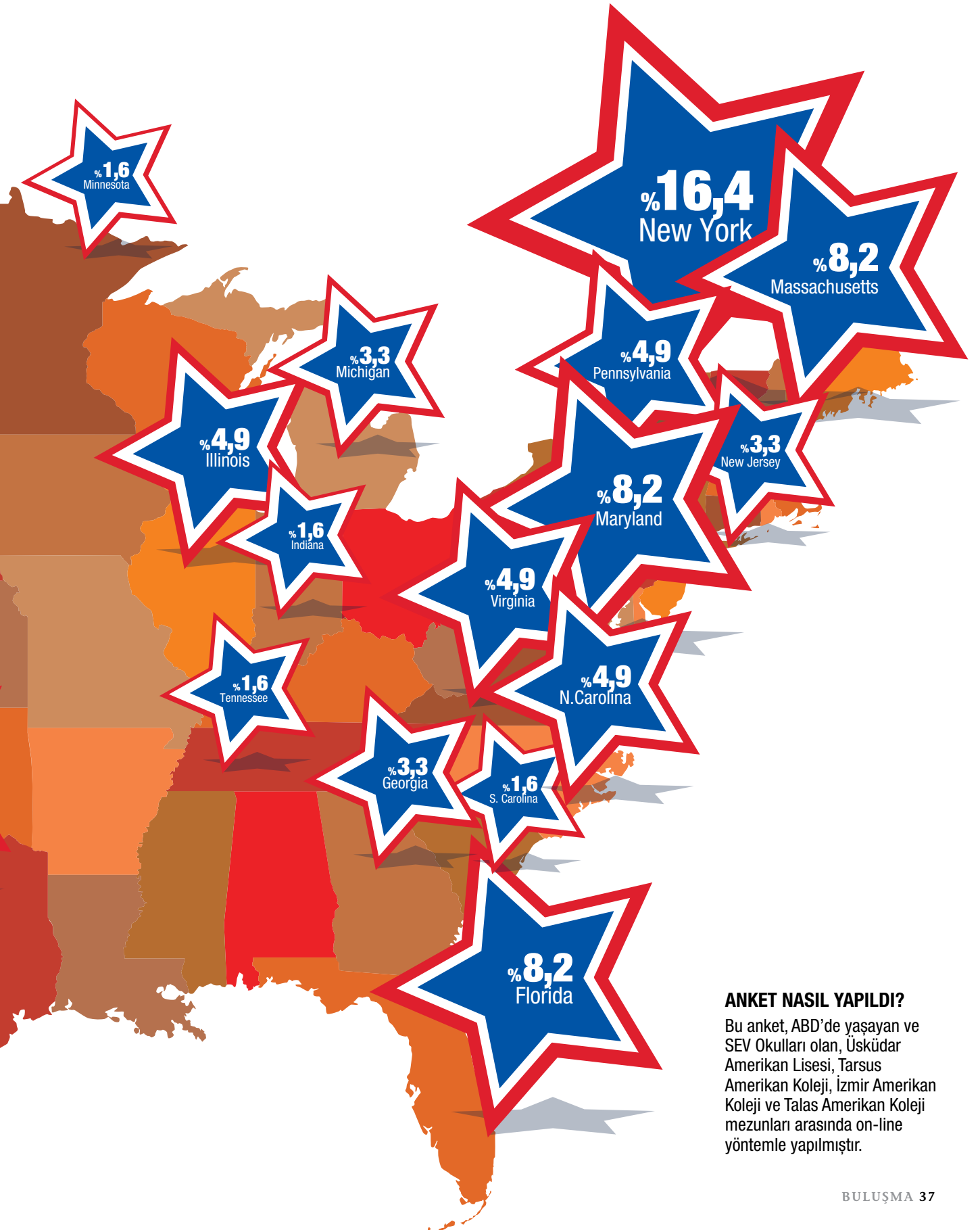
ABD, bir girişim ve girişimciler ülkesi. Buna karşılık, Türkleri, girişimden çok, yöneticilik ve akademisyenlik alanlarında görüyoruz. Yatırımcı kimliği ile Amerika'ya gelmiş, sermaye sahibi olan kişi ise hemen hemen hiç yok.

ABD'de nerede yaşıyorsunuz?

NEW YORK AŞKI, CALIFORNIA GÜNEŞİ

ABD'de yaşayan SEV Okulları mezunlarının, Doğu Yakası'nı tercih ettikleri görülüyor. Batıda ise California tek başına New York kadar cazibe merkezi durumunda. Bu iki eyaleti Massachusetts, Maryland ve Florida takip ediyor. Texas da bu eyaletleri yüzde 6,6 ile izliyor.

ANKET NASIL YAPILDI?

Bu anket, ABD'de yaşıyan ve SEV Okulları olan, Üsküdar Amerikan Lisesi, Tarsus Amerikan Koleji, İzmir Amerikan Koleji ve Talas Amerikan Koleji mezunları arasında on-line yöntemle yapılmıştır.

'FABSIT'TEN

Da-ya-nış-ma... FABSIT'lilerin ardındaki mucizevi sözcük bu işte...

Hakan Özakbaş, bu dayanışma duygusuyla bir 29 Ekim'de Atatürk rozetlerinin iki saat içerisinde İstanbul'dan yola çıktığını söylüyor. **Benan Özakbaş**, Amerikalı eşinin, SEV mezunlarının arasındaki dayanışmaya imrendiğinden söz ediyor.

Selim Süloş, beş yıldır FABSIT bünyesinde gönüllü olarak çalışıyor.

**Hakan
Özakbaş**
(ACI'96)

**Okullarımızın
mezunları,
ABD'de hemen
kendilerini
fark ettiriyorlar**

ACI'da okumaya nasıl karar verdiniz? Size neler kazandırdı?

Şu an baktığımızda, Amerikan okullarının Türkiye'de ne kadar önemli bir marka olduğunu görüyoruz. 130 seneyi aşmış tarihi ile Türkiye'nin en önde gelen okullarına sahibiz. Bunu gururla söyleyebiliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, ilkokul yıllarımızda, küçük yaşımızdan dolayı, tabii ki bunun pek bilincinde değildik. ACI'a girmemde SEV okul sisteminden mezun olmuş diğer aile büyüklerimizin ve dostlarımızın tabii ki etkisi oldu. Ama, hiç unutamadığım bir an var ki, o benim için tam bir kırılma noktasıydı:

Benan'ın ACI'a başladığı ilk sene, gene bir eylül ayında, Hazırlık binasının (Taner Hall) önünde, ağaçların arasında, bir banka oturmuş, annemle bayrak töreni saatinin gelmesini bekliyor ve Benan'ın ACI'daki ilk gününün heyecanını yaşıyorduk. İlkokul 4'üncü sınıf öğrencisi olduğum o dönemde, ACI'nın kampüsünün güzelliği nefesimi kesmişti. Buranın bir okul olduğuna inanamayıp, anneme nereye geldiğimizi sorduğumu hatırlıyorum. Annem bana, kendinden emin bir şekilde, "Burası Benan'ın yeni okulu ve çok çalışıp, iki sene sonra sen de burada okuyacaksın" demişti. Geleceğimin tohumları da işte orada, o diyalog ile atılmış oldu. İlkokulun son iki senesinde, ders çalışmak dışında hafızamda kalan pek anım olduğunu söyleyemem. Ne mutlu ki, zamanımı o şekilde yatırımlandırmışım o dönem. Şu an düşündüğüm zaman, hayatımdaki benim için en önemli insanların, küçüklü büyüklü, ACI mezunu dostlarım olduğunu görüyorum. Bazen, New York'ta, alt dönemlerden yeni tanıştığım genç arkadaşlar oluyor. Aynı değerler ile büyüdüğümüz için daha ilk tanışmada, sanki birbirimizi senelerce tanıyormuş gibi hissettiğim bu insanları hiçbir şey değişmem.

Bu arada söylemeden de edemeyeceğim, kendi dönemimden (ACI'96) 15 kişinin olduğu WhatsApp chat grubumuz var. Senelerdir, her gün, devamlı olarak irtibat halindeyiz. New York'ta, geçen sene, Amerikan Lisesi mezunları için yaptığımız 29 Ekim organizasyonu için Atatürk rozetlerine ihtiyacım olmuştu. Bu 15 kişilik gruptan rica ettim. İki saat sonra rozetler İstanbul'dan yola çıkmış, Fedex takip numarası bana yollanmıştı. İşte biz bunu kazandık.

ABD'ye geliş ve yaşama öykünüzü kısaca anlatır mısınız? Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor musunuz?

1990 senelerinde, okuduğumuz ortaokul ve lise dönemlerinde,

ÜÇ PORTRE

çoğu arkadaşım gibi bende de bir Amerika özentiliği yok değildi. Özel kanalların yayına başlaması ve MTV'nin hayatımıza girmesi ile Amerikan pop kültürünü iyice benimsemiştik o senelerde. Okulumuza öğrenci değişimi ile gelen ABD'li öğrenciler sayesinde, sadece onların girebildiği PX shop'lara gizli gizli girmek, içimizdeki Amerika ateşini bir nebze söndürüyordu. Ben, İzmir Amerikan'dan mezun olmama az kaldığı bir dönemde, ani bir kararla, üniversite öncesi, içimdeki merakı sonlandırmak adına bir sene Amerikada yaşamaya karar verdim. Ne mutlu ki annem ve babam da bir sene kaybetmemi göze alıp, bu marjinal kararımı desteklediler. 1996 senesinde, mezun olur olmaz da soluğu Texas'ta aldım. Geliş o geliş...

Texas'ta geçirdiğim ilk sene, hayatımın en zor senelerinden biriydi. Amerika'nın her şehrinde, filmlerde gördüğümüz New York ve Los Angeles gibi renkli ve gizemli bir hayat olduğunu zannetmek gibi saf bir düşünce ile geldiğim Texas'ın bir kasabası, beni hakikaten hayal kırıklığına uğratmıştı. Neyse ki, sadece bir sene süren 'ilginç' Texas tecrübesinden sonra, Miami ve New York gibi, ABD'nin en keyifli kentlerinde yaşadım.

Şu an, New York'ta, çok keyifli ve sosyal bir hayatım var. Üstelik, hayattaki en iyi dostum olan ablam Benan'la da Manhattan'da aynı mahallede yaşıyoruz. Artık bir de dayı oldum. Benan'ın kızlarıyla her çarşamba akşamı play-date'im var. Daha büyük bir keyif olamaz.

Ben, çok mutlu olduğum, benim için dünyanın en büyüğü şehri New York'ta yaşamaya devam etmek istiyorum. Türkiye'ye dönüş şu an için planda yok.

FABSIT'in kuruluşundaki rolünüz nedir? Bugüne ABD'de mezunlar

olarak ne tür faaliyetlerde bulundunuz? Neler planlıyorsunuz?

Amerikan liselerinde aldığımız eğitimin ne kadar "özel" olduğu, benim için, ACI'da okurken değil de, ABD'de geçirdiğim ilk senelerde su yüzüne çıktı. Şunu anladım ki, okulumuz ACI, bize sadece İngilizce öğretmemiş, aynı zamanda, sorumluluk almak, dürüst bir hayat yaşamak, geri vermek, sosyal olmak, birey olmaktansa takım olmak gibi önemli değerleri DNA'mıza entegre etmiş. Özellikle, New York'ta, Türkiye dahil, birçok değişik ülkenin vatandaş-

en sevdiğim dostlarımdan.

Daha önce bahsettiğim gibi, ABD'ye taşınan her genç öğrenci gibi ben de, çok zor bir alışma dönemi geçirdim. Aslında FABSIT'te ilk göreve başlamamdaki en büyük motivasyonum, SEV okullarından çıkan genç arkadaşlarımıza, ABD'deki geçiş dönemlerinde destek olma ki, onları bekleyen zorlu oryantasyon zamanları daha çabuk ve kolay geçsin. Amacım, aynı normlarla eğitilmiş olan SEV Amerikan okulları mezunları olarak, dünyanın diğer ucunda, ailelerimizden uzak, kendi ailemizi oluştur-

Annem bana, kendinden emin bir şekilde, "Burası Benan'ın yeni okulu ve çok çalışıp iki sene sonra sen de burada okuyacaksın," demişti. Geleceğimin tohumları da işte orada, o diyalog ile atılmış oldu.

larıyla beraber çalışıyor ve zaman geçiriyoruz. Şunu gururla söyleyebilirim ki, okullarımızın mezunları, bahsettiğim değerlerden dolayı kendilerini fark ettiriyorlar, ön plana çıkıyorlar. Dolayısıyla, ben de, okulum ve bizi eğiten sevgili öğretmenlerimize olan borcumu, bir SEV kuruluşu olan FABSIT'te yönetim kurulu üyeliğim ve manevi desteğim ile yerine getirdiğime inanıyorum.

Dışadönük kişilikli biri olarak, çevremdeki insanlardan aldığım enerji ile yaşıyorum ve bu enerjiyi gene insanlara yardım ederek kullanmak hoşuma gidiyor. Çoğu New York'lunun aksine, ulaşım da taksiye binmektense metroyu tercih ediyorum. Son 10 senedir, evimde TV bulundurmuyorum. Akşamları iş çıkışı sevdiğim dostlarımla sosyalleşmeyi, yeni insanlar tanımayı tercih ediyorum. SEV mezunları da, New York'ta

mak ve bu vesile ile ABD'deki eski SEV mezunları olarak yeni SEV mezunlarına manevi destek olma ki. Şimdi, artık SEV'den aldığımız destek ile hedefler çok daha büyüdü. Burada SEV Başkanımız Ceyda Aydede'ye de teşekkür borçluyuz. Kendisinin muhteşem enerjisi ve vizyonu sayesinde, 18 Kasım 2014'te, şu ana kadar yaptığımız en büyük ve en önemli toplantımızı, New York'un en prestijli lokasyonu olan Harvard Club'ta gerçekleştireceğiz. Tarsus ve İzmir Amerikan Kolejlere mezunları, sevgili Muhtar Kent ve Melis Alphan da konuşmacı olarak bizleri onurlandıracak. Hedefimiz, sadece ABD'de değil, Türkiye dışında da, her ülkede mezunlarımız tarafından, bu tarz faaliyetler düzenlenmesi ve FABSIT adı altında, Türkiye dışında birbirimize destek olabileceğimiz bir topluluk yaratılması... Ceyda Aydede liderliğindeki

SEV'in de desteğiyle bunu başarabileceğimize inanıyoruz.

Selim Süloş ile arkadaş olduğunuzu biliyoruz. Nasıl tanıştınız ve birlikte neler yapıyorsunuz?

Selim, hayatımda gördüğüm en keyifli ve en eğlenceli insanlardan. Yeri, her zaman için çok ayırdır benim için. İkimiz de devamlı hareket halinde kalmak, sosyal olmak, çevremize yardım etmek gibi benzer tutkulara sahibiz. Selim Süloş ile New York'ta yaşayan 'SEV

Bu tarz gelişmelerin bize verdiği mutluluk, bir sonraki organizasyonun hazırlanması için büyük bir enerji kaynağı oluyor.

İkimiz de işimiz dolayısıyla sıkça seyahat ediyor ve çoğu New York'lu gibi uzun saatler çalışıyoruz. Ama gene de sıkça konuşur ve buluşuruz.

Burada, tabii, çok sevgili Didem Erpulat'tan bahsetmemek olmaz. ACI'nı şu anki okul müdürü, sevgili hocamız Didem Erpulat, Selim ile beni tanıştıran kişidir. Hem Selim, hem benim için kendisinin yeri çok ama çok ayırdır. Yetişmemizde, belki anne ve babalarımız kadar rolü vardır. İşte bu yüzden de, her öğrencinin sevgilisidir Didem Erpulat. New York'ta FABSIT ile yakaladığımız

arkadaşlarım birer birer işten çıkartılmaya başlanmıştı.

ABD'de kalabilmek için, şirketimin vize sponsorluğuna ihtiyacım olduğu için geçirdiğim kabus dolu günleri, neyse ki çok çalışarak sorunsuz bir şekilde atlattım. Beş sene aynı şirkette, okuduğum alan olan endüstri mühendisliğinde, tedarik zinciri ve lojistik danışmanı olarak devam ettim. Bu beş sene zarfında, akşamları devam ettiğim finans yüksek lisansımı 2006 yılında aldıktan sonra, her zaman tutkum olan lüks otel sektöründe çalışma hevesiyle kariyer değişikliğine karar verdim.

Büyürken hatırlıyorum, annem ve babam evde misafir ağırlamaktan çok hoşnut kalırlardı. Hafta içi bile, akşamları soframızda hep birileri olurdu. Sanırım bu sebeple, ben de insanları ağırlamak ve toplantılar düzenlemekten çok zevk alıyorum. Hatta, daha önce iş münasebetiyle tanıştığım ünlü tenisçi Serena Williams ile yakın ilişkiye dönüşen dostluğumuz sonucunda, beraber hayır amaçlı geceler düzenledik ve şu an hâlâ ara ara irtibat halindeyiz.

Son sekiz senedir de lüks otel sektöründe, finans alanında çalışmama devam ediyorum. Şu an, dünyanın sayılı lüks otel gruplarından biri olan Leading Hotels of the World'ün (LHW) finans departmanının direktörü olarak kariyerime devam ediyorum. Markamızla, 80 farklı ülkede, 430 oteli temsil ediyoruz. Çırağan Sarayı, İstanbul Swiss Hotel ve Grand Tarabya Otel, sizin de yakından tanıyacağınız, Türkiye'deki otellerimiz.

Şu an FABSIT'in dışında önemli bir başka New York organizasyonu olan TABF'in, yani Turkish American Business Forum'un başkanlığını yapıyorum (www.forum.org). Türkiye ve Amerika'nın önemli iş adamlarını ve iş kadınlarını bir araya getirip Türkiye ve ABD'deki üyelerimize iş olanakları geliştiriyoruz.

Gelecek için ise, tabii ki hedeflerim var. Girişimci bir yapıya sahibim. Farklı fikirler üretiyor ve mümkün olma ihtimallerini araştırıyorum. Yaşamayı sevdiğim bir yerde, tutkum olan bir alanda, kendi işimi kurmak istiyorum.

Selim Süloş ile New York'ta yaşayan 'SEV mezunlarını FABSIT altında birleştirelim' hedefiyle, 4-5 sene önce başlayan yol arkadaşlığımız, seneler geçtikçe bir abi-kardeş ilişkisine dönüştü.

mezunlarını FABSIT altında birleştirelim' hedefiyle, 4-5 sene önce başlayan yol arkadaşlığımız, seneler geçtikçe bir abi-kardeş ilişkisine dönüştü. Yeri geliyor, kurumsal hayattan çıkma niyeti ile start-up fikirlerimizi birbirimizle paylaşıyoruz, yeri geliyor dertleşiyoruz. Her konuda fevkalade muhteşem bir insan.

İkimiz, her iki-üç ayda bir, FABSIT adı altında, bazen ufak, bazen büyük toplantılar organize ediyoruz. 150-200 kişilik katılımın olduğu, Türkiye basınının bile yer verdiği, kokteyl formatında toplantılarımız oldu. Bu toplantılarda, daha önce, ayrı ayrı hareket eden İzmir, Üsküdar ve Tarsus Amerikan mezunlarını FABSIT çatısı altında birleştirme fırsatını gerçekleştirdik. Artık, ABD'nin en köklü okulları olan Harvard, Yale, Princeton gibi Ivy League üniversitelerinin mezunlarının çok kusursuz bir şekilde yaptığı gibi, birbirimize destek olmaya başladık. Bu toplantılarda yakalanan dostluklar, bazı arkadaşlarımız için yeni iş olanaklarına bile dönüştü.

başarının önemli destekçisidir.

ABD'de nasıl çalışmaya başladınız? Şu anki çalıştığınız yer ve görevinizle ilgili bilgi verir misiniz? Gelecekte nasıl bir kariyer planı düşünüyorsunuz?

Aslına bakarsanız, ben ABD'de bu kadar uzun seneler kalmayı hiç düşünmüyordum. Birkaç sene iş tecrübesi edindikten sonra Türkiye'ye dönüp aile şirketimizi büyütmek gibi bir niyetim vardı. Biraz da, egomon devreye girmesiyle, 2-3 sene çalışarak aileme, 'Yalnız başıma ayaklarımın üzerinde durabiliyorum,' diyebilmek istedim.

Ancak, 2001 yılında, Florida'da, üniversiteden mezun olduktan hemen sonra, çalışmaya başladığımın ikinci gününde trajik 11 Eylül hadisesi, ABD'de yaşayan herkes gibi benim hayatımı da büyük ölçüde değiştirdi. Terörist atakların dünyaya getirdiği karanlık ekonomik iklimden, benim çalıştığım şirket de nasibini almış, iş

Bu formül beni, New York'ta lüks bir butik otel sahibi olma projesine yönlendiriyor. Ama gerçekçi olmakta da yarar var. Bu konuda, biraz daha kurumsal ve operasyonel deneyime ihtiyacım var. Gene de, arka planda, zaman buldukça, bu projenin iş modelini de yavaş yavaş hazırlıyorum.

Kardeşiniz Benan da ABD'de yaşıyor. Orada bulunması sizin için ne ifade ediyor? Aile özleminiz azalıyor mu? Neler yapıyorsunuz?

Evet, Benan da New York'ta yaşıyor. Abla-kardeş dışında, birbirimizin en iyi arkadaşız. Evlerimiz, 10 dakikalık bir yürüme mesafesinde olduğundan dolayı da sıkça buluşuyoruz. Hafta sonları, beraber spor yapmak, akşamları yemek ve sinema için buluşmak gibi, her abla kardeşe nasip olmayan bir lüksümüz var. Miami'de yaşadığım dönemlerde, ikimizin de en büyük hayaliydi bir gün daha yakın yaşayabilmek ve daha yoğun görüşebilmek... Ne mutlu ki gerçek oldu. New York'ta, günlük hayatlarımızdaki telaşın aramızdaki güzel ilişkiyi mesafelendirmesine de izin vermedik. Hatta, seneler geçtikçe daha da güçlendirdik. Her gün buluşamazsak bile mutlaka en az bir kere konuşuruz.

Tabii, bu güçlü bağların temellerinin çok küçük yaşlarda, aile içinde atıldığını söylemeden geçemem. İkimiz de muhteşem bir anne ve babaya sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Annem zaten Benan doğduğunda 19 yaşındaymış. Babamız ise, içindeki çocuk ruhunu hiç kaybetmedi. Sohbetine doyum olmaz. İşte bu yüzden, Benan ve ben, Amerikada yaşamamıza rağmen, Türkiye'deki yakın arkadaşlarımız, anne ve babamla bir arkadaş gibi sıkça beraber olurlar. Evimize yemeğe gelirler, beraber resim çektirip Benan'a ve bana gönderirler. Biz orada olmasak da, annemiz ve babamızı kendi ailesi gibi gören arkadaşlarımız var. Hepsi ortaokul ve lise yıllarımızda ailemizin içine girmiş olan ACI'lı sınıf arkadaşlarımız. Bu bence her şeyi çok güzel özetliyor.

Okullar biter bitmez, çocuklarla soluğu Türkiye'de alıyoruz

Okul olarak ACI'lı neden seçtiniz? Okulda kardeşiniz Hakan ile birlikte miydiniz? Birlikte ilginç bir anekdotunuz varsa, paylaşsanız çok seviniriz.

ACI bizim için alternatifsiz bir hedefti. Çevremizde ve ailemizde, hep İzmir ve Üsküdar Amerikan Lisesi mezunu dostlarımız vardı. Bu dostlarımızın, Amerikan geleneğini devam ettirmemiz konusunda bizim üzerimizde etkili olduklarını söyleyebilirim. İyi ki de olmuşlar.

Amerikan liselerinde verilen eğitimin değerini, şu an çok daha iyi anlıyoruz. Burada anne ve babamızın desteğini de belirtmeden geçemeyiz. İkisi de ilkokul yıllarımızda bu amaç için maddi ve manevi yardımlarını hiç eksik etmediler. Onların da o dönemde, bizim için tek isteği, ACI'da verilen kültür ve normlar ile yetişmemizdi.

Şu an dönüp baktığımda, hafta sonu dersane günleri ve gece geç vakitlere kadar annemle çalıştığım saatler aklıma geliyor. Onların da bu stresli günlere ortak olması bize tartışmasız bir güç kaynağı oldu.

Evet, Hakan'la beraberdik okul yıllar boyunca. Hatta aramızda sadece iki yaş olmasından dolayı aynı binalarda okuma fırsatımız oldu.

Aslına bakarsanız, o yaşlarda, ikimizin de ayrı çevreleri vardı, hep ayrı arkadaş grupları içindeydik, pek birbirimize değmeden yaşadık diyebilirim. Ama Hakan çok aktif ve sportif bir öğrenciydi. Okulun hem voleybol hem futbol takımında oynadığı dönemlerde, onu izlemekten çok büyük keyif aldığımı hatırlıyorum. Aynı okula ve de ACI gibi bir okula ikimizin beraber gitmiş olmanın ayrıcalığını uzun yıllar sonra keşfettik. Şu an, ikimiz de New York'ta oturuyoruz ve birbirimizin en iyi arkadaşı olduğumuzu çok büyük bir keyifle söyleyebilirim.

**Benan
Özakbaş**
(ACI'94)

Bunun dışında, ACI'dan, hem kendi dönemlerimizden, hem de başka dönemlerden New York'ta yaşayan birçok dostumuz var artık. Kocaman bir ACI ailesini, dünyanın diğer ucunda kurmayı başardık bu sayede. Eşim de bu konuya hayretle bakıyor aslında. Kendisi, Har-

vard ve Stanford gibi okullarda okumasına rağmen, biz ACI'lıların arasındaki güçlü dostluk bağlarına imrendiğini her fırsatta dile getiriyor.

ACI'dan sonra nerede ve nasıl bir eğitim aldınız? ABD'de yaşamaya nasıl karar verdiniz?

ACI'dan sonra Koç Üniversitesi'ni bitirdim. Ailemizin de içinde olduğu mobilya/dekorasyon sektörüne olan ilgim, okulumu bitirir bitirmez İstanbul'da Mozaik Design'da çalışmaya başlamamı sağladı. Mozaik Design ithal çağdaş tasarım mobilya konusunda, Türkiye'de rakibi olmayan bir şirket. O dönemde Milano'da, Domus Academy'de tasarım pazarlama üzerine bir eğitim almıştım. Ders aldığım hocalarımdan bir tanesi, Antonio Citterio'ydu... Dünyaca tanınmış, çok değerli bir mobilya tasarımcısı...

Aslına bakarsanız, ACI'da bize öğretilen "Enter to Learn, Depart to Serve" hayat felsefesini, ben bu güzel organizasyonlarla hayatta tuttuğumu düşünüyorum.

Onu tanımam ve Mozaik Design'da çalışıyor olmam, bana B&B Italia gibi dünyaca ünlü bir mobilya şirketinde çalışabilmenin kapılarını açtı. 2001 yılı sonunda, B&B Italia'nın New York şubesinde işe başladım. Önceleri 'Business Development', yani iş geliştirme pozisyonunda, daha sonra da, Kuzey Amerika Satış Müdürü olarak aynı şirkette kariyerime devam ettim. Aynı zamanda, kişisel gelişmeye de New York Üniversitesi'nde (NYU) pazarlama alanında aldığım sertifika programlarıyla devam ettim. Ancak şunu söylemeliyim ki, aldığım eğitimlerin dışında, New York'ta yaşadığım son

13 senenin kişisel gelişimimde önemli fazladır. Dünyanın her yerinden, kendi alanlarındaki en başarılı insanlarıyla ile aynı havayı koklamak, ister istemez sizi de kendi rahat dünyanızdan çıkmaya zorluyor. ABD'ye yerleşmemde de sizi devamlı daha iyi olmaya zorlayan bu özel şehrin önemi çok büyük. Zor bir şehir olmasına rağmen bir o kadar da keyifli.

Evliliğinizle ilgili gazete ve dergilerde sıkça haberlere rastladık. Şimdi nerede yaşıyorsunuz ve neler yapıyorsunuz?

Eşimle B&B Italia'da çalıştığım dönemde bir proje vasıtası ile tanışmış olduk ve 2008 yılında evlendik. Celine ve Clara isminde iki kızımız var. Artık onların da yaşları büyüdüğü için, okul mevsimi boyunca New York'ta yaşıyoruz ve okullar biter bitmez soluğu Türkiye'de alıyoruz. Yaz dönemi, çocuklarımıza Türk kültürüne yakın kalmaları ve Türkçelerini geliştirmeleri için güzel bir fırsat sunuyor. Aynı zamanda da buradaki aileleri ve ya-

veriyoruz. Bu sayede, biz de sanata, kültüre değer veren bir ekosistemin parçası olarak, değerli bir neslin yetişimine ve eğitimine katkıda bulunmuş oluyoruz.

GO Project de yine muhteşem bir organizasyon. Devlet okullarında okuyan ve de derslerinde geri kalmış ya da öğrenme zorluğu çeken öğrenciler için düzenlenmiş bir program. Hafta içi, okuldan sonra, hafta sonraları da cumartesi sabahları bu tip öğrencilere gönüllü öğretmenlerle beraber bir kurs programı oluşturuyoruz. Ben yaklaşık dört senedir bu organizasyon için çalışıyorum ve oldukça keyif alıyorum.

Aslına bakarsanız, ACI'da bize öğretilen "Enter to Learn, Depart to Serve" hayat felsefesini, ben bu güzel organizasyonlarla hayatta tuttuğumu düşünüyorum. Eşimle beraber çok zevk alarak çalışıyoruz ve hakikaten, ikimiz için de, buraya verdiğimiz zaman ve enerjinin bize değeri biçilmez bir getirisi oluyor.

Önümüzdeki yıllar için neler planlıyorsunuz?

Önümüzdeki senelerde, eşimle SAB ve GO Project'deki aktif görevlerimize devam etmek istiyoruz.

Bunun dışında, çocuklarımın okula başlamasıyla bir elektronik ticaret sitesi projesiyle iş hayatına geri dönme aşamasındayım. Projenin ismi, "Kysus Life". "Kysus" Çeşme'nin eski Rum ismi. Bizim ailemizin baba tarafı Giritli olduğu için, evimizde aile büyüklerimizin Rumca konuştuğu senelerde, Çeşme'de geçirdiğimiz güzel günleri ölümsüzleştirmek niyetiyle, böyle bir isim düşündüm. Bu vesile ile, Ege Denizi'nin güzel Türk/Yunan sentez kültürünü moda tasarımı yoluyla, Amerikalı tüketicilere tanıtmak istiyorum. Hatta, bu projeye, 'üçüncü bir çocuğum gibi bakıyorum,' desem herhalde yalan olmaz. Çok keyifli ve heyecanlı bir dönem benim için. Bir süredir, ufak bir ekiple büyüttüğüm bu çalışmayı, umuyorum ki 2015 yılı başında faaliyete geçirmiş olacağız.

SEV-FABSİT organizasyonu üzerinde çalışıyoruz

ACI'da okumaya nasıl karar verdiniz? Okul size neler kazandırdı?

Bu kararı veren ben değil, annemdi. Galiba, bizim mezunlarımızın çocuklarını da aynı okulda okutmak gibi vazgeçemedikleri bir takıntıları var. Keşke ACI'n bana kazandırdıklarını buraya tek tek yazabilsem, ama buna ne kelime dağarcığım yeter, ne de sayfadaki yerim. Sadece size şu kadarını söyleyebilirim, çok şanslı olduğumu düşünüyorum ve o yılları çok özleyorum. Belki de, benim için ACI, hâlâ, son 10 sene içerisinde yapma fırsatı yakalayamadığım pek çok şeyi 17 yaşında gerçekleştirmeye olanağı bulabildiğim bir yer (aklıma hemen Bazaar Day'ler geliyor). Bugünkü duruş biçimime, fikirlerime ve hayat ile ilgili ideallerime baktığımda, kişiliğimin yavaş yavaş oluşmaya başladığı, sınırlarımın ya da sınırsızlığımın nerelere uzanabildiğini keşfedip, bilmediğim yönlerimle ilk kez tanıştığım ACI döneminin bugün geldiğim noktadaki etkisinin yadsınamaz olduğunu görüyorum.

ABD'ye gidiş ve yaşamaya karar verme öykünüzü kısaca anlatır mısınız? ABD'de mi okudunuz? Kariyerinize nasıl başladınız? McKinsey'deki kariyerinizden ve planlarınızdan bahseder misiniz? Gelecekte neler düşünüyorsunuz? Türkiye'ye dönmek gelecek planlarınız içinde yer alıyor mu?

ABD'ye gelişim bence tamamen tesadüfi. Bir lise son sabahı, annem uyandırdı ve 'hadi kalk, iki gün sonraki SAT sınavına hazırlanmaya başla,' dedi. Ben de, neymiş, ne değilmiş, anlamadan bir günlük bir hazırlanmayla kendimi sınavda buldum. Arkasından çok da bilinçli olmayan, hızlı bir okul araştırması geldi. Derken, birkaç okula başvurdum ve gelen kabullerden birini seçtim. 'Hiç olmazsa bir yıl için şunu bir deneyeyim bakalım ne olacak' düşüncesinin aklımdan geçmesiyle birlikte kendimi Boston'da buldum. Boston'da uyandığım ilk sabah ODTÜ'yü kazandığım haberini aldım. Geri dönme esnekliğim olabilsin diye, annemle babam, Ankara'ya gidip kaydımı yaptırmışlar. O günlerde, bütün arkadaşlarım, 'özleme dayanamaz, üç aya kalmaz geri döner,' demişler arkamdan. Oysa, 2002'nin sıcak bir Ağustos günü, Boston'da başlayan Amerika serüvenim hâlâ devam ediyor.

12 yıldır Amerika'dayım. Dört yıllık lisans eğitiminden sonra altı yıl Deloitte'un NY ofisinde çalıştım. Daha sonra, Columbia Business School'da, MBA derecesini tamamladım ve McKinsey'nin NY ofisinde danışman olarak çalışmaya

**Selim
Süloş**
(ACR02)

başladım. Belki biraz klişe olacak ama yakın bir gelecekte, yeni bir iş oluşumun içerisinde yer almak istiyorum. Geçen iki sene içerisinde, birçok NY 'start-up'ında çalışma imkânım oldu ve belki de bu nedenle, geçen yaz Amerika'da çok tutan bir fitness sistemini bu yaz Türkiye'ye getirmek üzere harekete geçtim. Ne yazık ki zaman, doğru zaman değildi. Yine de hiç belli olmaz, bakarsınız bir gün çantamı kapıp bir başka girişimin peşinden Türkiye'ye gelirim.

FABSİT'in yapısındaki rolünüz nedir? Bugüne kadar ABD'de mezunlar olarak ne tür faaliyetlerde bulundunuz? Neler planlıyorsunuz?

Bildiğiniz gibi, FABSİT eskilere dayanan çok köklü bir kuruluş. Bu nedenle, Üsküdar Amerikan Koleji'nin şimdiki müdürü Eric Trujillo'dan "Board of Directors"a katılma teklifi geldiğinde sevinçle kabul ettim. Beş yıldan fazla bir süredir FABSİT bünyesinde gönüllü hizmet vermekteyim. Bugüne kadar Manhattan'da birçok mezun etkinliğimiz oldu. Amacımız, Amerika'da çalışmakta olan başarılı abla ve abilerimizi genç arkadaşlarımızla tanıştırmak. Mezunlar arasındaki bağları sıkılaştırmak. FABSİT Board'undaki diğer abi ve ablalarımızın desteğiyle, şu ana kadar bir hayli yol aldığımızı da söyleyebiliriz.

Hakan Özakbaş ile arkadaş olduğunuzu biliyoruz. Nasıl tanıştınız ve birlikte neler yapıyorsunuz? FABSİT ile ilgili birlikte planlarınız var mı?

Hakan Özakbaş benim kardeşim gibi sevdiğim bir arkadaşım. Kendisi FABSİT sosyal etkinliklerinin arkasındaki kilit isimdir. Hakan'ın enerjisi olmasa, herhalde, üzerinde çalıştığımız sosyal etkinliklerin çoğunda aynı başarıyı yakalayamazdık. Hakan ile ortak arkadaşımız olan Turan Göksan (ACI '02) aracılığıyla tanıştık. Şu sıralarda birçok mezunumuzun katılacağı ve açılış konuşmasının Muhtar Kent tarafından yapılacağı, Kasım ayında gerçekleşecek bir SEV-FABSİT organizasyonu üzerinde çalışmaktayız.

Farklı bir *modelin* peşinde

HAYRETTİN GÜNÇ ÜAA'07

İdealistler... Kendi yollarında yürümek istiyorlar... Yeni açılımların peşindeler... Farklı bir model yaratıyorlar... Bugüne dek birçok önemli adım atmışlar. Günç, 'Herkes İçin Mimarlık'ı anlatıyor.

Herkes İçin Mimarlık'ın yaş ortalaması 28. Hayrettin Günç ve arkadaşları farklı bir anlayışla hareket ediyorlar. Günç, 'piyasada kolayca iş bulabilecek ve yüksek maaşlarla işe başlayabilecek insanların zamanlarının çoğunu derneğe harcaması sevindirici,' diyor.

Herkes İçin Mimarlık'ın amacı ve hedefi nedir? Ulusal çapta bir organizasyondan mı bahsediyoruz?

Herkes İçin Mimarlık Derneği, ülke genelinde karşılaşılan sosyal sorunlara, mimarlık bağlamında çözümler üretmeyi ve mimarlık süreçlerine yeni açılımlar kazandırmayı amaç edinen bir inisiyatiftir. Bu hedef doğrultusunda farklı disiplinlerden insanların bir araya gelip harekete geçebilecekleri bir platformdur.

Organizasyon kaç yılında kuruldu? O günden bugüne nasıl gelişti?

Herkes İçin Mimarlık Derneği resmi olarak Aralık 2011'de kurulsada, bu fikrin temeli üniversite yıllarımıza dayanıyor. Aslında, mimarlık eğitimi aldığımız

yıllarda, üniversitenin sınırlarında çizerek, maket yaparak ve tartışarak, üretmenin ötesine geçmeyi hayal ederek başladık. Gerçek ihtiyaçları karşılayacak gerçek projeler ürettiğimizde ve bu üretimin sonucunu birebir deneyimlediğimizde, mezun olduktan sonra farklı bir yol çizebileceğimizi keşfettik. Bunun ilk adımı olarak da idealizm ile gerçekçiliği harmanlayarak, mimarlığın sınırlarını ve etki alanını genişletmek için dernekleşme yoluna girdik.

Nasıl bir yapınız var? Katılımcılar mimar olmak zorunda mı? Yaş ortalamanız kaç?

Derneğin çoğunluğunu tasarım disiplininin insanlar oluştursa da, ilk günden beri farklı geçmişlerden gelen katılımcıları teşvik etmeye çalışıyoruz. Yaptığımız projeler, her ne kadar mimarlık ve tasarım kültürüne yakın dursa da, kolektif üretimin gücünün mesleki sınırları saydamlastırıldığını deneyimliyoruz. Yaş ortalamamız 28 civarında. Bu kadar genç olmamızın en önemli sebeplerinden biri, derneğin önemli bir bölü-

münü üniversite öğrencilerinin oluşturması. Piyasada kolayca iş bulabilecek ve yüksek maaşlarla işe başlayabilecek insanların zamanlarının çoğunu derneğe harcadığını görüyoruz. Bu bize büyük bir motivasyon kaynağı olurken, aynı zamanda, ana akım mimarlığın insanları tatmin edecek duygulardan ne kadar uzaklaştığını da gösteriyor. Dünyadaki gelişmeleri takip ettiğimizde de, bunun sadece Türkiye'ye has bir durum olmadığını ve yavaş yavaş mimarlık yapma biçimlerinin de değişmeye başladığını görebiliyoruz. Bu anlamda, Herkes İçin Mimarlık kendi yolunu çizirken, arkadan gelecek farklı oluşumlar için de bir model olma yolunda ilerliyor.

Gerçekleştireceğiniz projeleri nasıl seçiyorsunuz? Kriterleriniz neler?

Projeler, derneğin üyelerinin ya da üye olmayan kişilerin derneğin ilgilebileceğini düşündüğü bir projeyi/fikri derneğe iletmesiyle başlıyor. Bu proje fikirleri, derneğin ortak iletişim platformunda bir açık çağrı olarak paylaşıyor, çağrıya cevap vererek konuyla ilgilenmek istediğini belirten kişiler bir yürütme grubu kuruyorlar ve projenin tüm süreçlerini bağımsız bir şekilde ama derneğin tüm üyelerinden gerektiğinde yardım isteyerek yürütüyorlar. Yürütme süreçleri genelde mümkün olduğunca çok kişiyi

Yaş ortalamamız 28 civarında. Bu kadar genç olmamızın en önemli sebeplerinden biri, derneğin önemli bir bölümünü üniversite öğrencilerinin oluşturması.

projeye dahil etmek ve projelerin bilinirlik alanını mümkün olduğunca çok artırmak için atölye çalışmaları ile ilerliyor.

Bu atölye çalışmaları, projenin niteliğine göre, mimarlık öğrencileri ya da benzerleri gibi özel gruplara, ilkokul ve ortaöğretim kurumlarında eğitim alan öğrenciler gibi daha genel bir gruba, yaş sınırlaması ya da başka her hangi bir kısıtlama olmadan herkese yönelik olabiliyor. Atölyeler masa başında fikir üretmek için yapıldığı gibi, projelerin kapsamına göre inşai süreçleri de kapsayabiliyor.

Dünyadaki gelişmeleri takip ettiğimizde, yavaş yavaş mimarlık yapma biçimlerinin değişmeye başladığını görebiliyoruz. Bu anlamda, “Herkes İçin Mimarlık” kendi yolunu çizerken, arkadan gelecek farklı oluşumlar için de bir model olma yolunda ilerliyor.

Yukarıda bahsettiğimiz tüm süreçlerle beraber, bir yandan projenin çok erken safhalarından itibaren görüş almak ve gerekiyorsa yasal izinleri elde etmek için farklı devlet kurumları ile görüşmeler yapılması ve sponsorlarla projelerin gerçekleşmesi için gerekli bütçe ve malzeme kaynağı yaratma görüşmeleri yapmak da gerekiyor.

Halkın katkısı ve katılımı nasıl?

Gerçekleştirdiğimiz projelerde, çevrede yaşayanları sürecin içine dahil etmek esas amacımız. Bunun için de, projenin bulunduğu mahallede veya köyde mümkün olduğunca çok insanla tanışıp onlarla konuşuyoruz. Kim olduğumuzu, neden orada bulunduğumuzu ve neler yapmayı planladığımızı anlatıyoruz. İletişim kurmak her zaman kolay olmuyor tabii ki, ancak oradaki varlığımızla ve insanları yaptıkla-

rımıza dahil ederek güven inşa etmeye çalışıyoruz. Bununla birlikte, dolaylı bilgilendirme ve geri besleme yöntemleri yaratmaya çalışıyoruz; mesela projeyi, derneğin amaçlarını ve derneğin farklı projelerini anlatan bir gazete basıp köy kahvesine bırakıyoruz ve çevrede bizi anladığını düşündüğümüz bir kişiden gazeteye dair tepkileri bize iletmesini istiyoruz. Ama bu yetmiyor, çevre sakinlerinden öğretmen, muhtar, imam ya da onlara benzer, dediği pek çok insan tarafından dinlenecek birine projenin detaylarını anlatıyoruz; yerelde projeyi sahiplenecek bir ya da birkaç kişiyi kazanmaya çalışıyoruz.

Sonra projenin farklı adımlarında, tasarıma girdi oluşturacak bilgileri edinmek ve çevre sakinlerinin projeye dair fikirlerini öğrenmek için, projeye ve projenin yapıldığı yere özel yöntemler geliştirmeye çalışıyoruz; projenin ana

fikirlerinin mümkün olduğunca orada yaşayanlar tarafından verilmiş kararlar olmasını sağlamaya çalışıyoruz. İnsanların hayatlarına bir süre misafir olup onlardan hayatı öğrenmenin ve birlikte bir üretimin peşinde koşuyoruz.

Devletten yardım alıyor musunuz?

Yaptığımız işin ölçeği ve doğası gereği kamu kuruluşları ile sürekli iletişimde olmamız gerekiyor. Örnek üzerinden anlatmak gerekirse, Atıl Köy Okulları Projesi'nde, çoğu zaman okul yapılarının mülkiyetleri Milli Eğitim Bakanlığı'na, yapı kullanım ya da tadilat işlerine dair izinler Kaymakamlıklara bağlı. Köylerdeki okullar İlçe Milli Eğitim Müdürlüklerinin sorumluluğunda, ama izinler İl Milli Eğitim Müdürlükleri bilgilendirilerek onay süreçleri sonunda elde ediliyor.

Projelerde belediyelerle de çalışıyo-

“Şu an geçmişe dönüp baktığımda, Üsküdar Amerikan’da okuduğum yılların kendi ideallerimi ve yeteneklerimi keşfettiğim zamanlar olduğu fark ediyorum.”

ruz, Atıl Köy Okulları Projesi için okulların bulunduğu belediyelerin başkanlarını ziyaret edip desteklerini almaya çalışıyoruz, en azından bilgilendiriyoruz. Başka projelerde, mesela Seferihisar’da gerçekleştirdiğimiz çalışmalarda doğrudan Belediye Başkanı ile projeleri konuşuyoruz ve diyalog halinde kapsamları belirliyoruz. Muhtarlar zaten en yoğun diyalog içinde olduğumuz en yerel devlet temsilcileri.

Sanılanın aksine, büyük kentlerin dışındaki yerlerde, parti ve ideoloji ayırımına düşmeden, seçilmiş ya da atanmış tüm devlet temsilcileri ile projeler geliştirmek, gerçekleştirmek ve diyalog kurmak oldukça kolay oluyor. Büyük kentlerde ulaşamadığınız yönetici kademelerine ulaşmak ölçek küçüldükçe kolaylaşıyor, doğrudan iletişim ve destek imkânları artıyor. Yeter ki idealler ortak ve birlikte çalışmak için hevesli olunsun.

Yeni projelere nasıl finansman buluyorsunuz?

Dernek projelerini geliştirirken sürekli olarak kaynak arayışına devam ediyor. Projenin içeriğine göre, projeye ilgi gösterebilecek özel şirket temsilcilerine sunumlar yapıyoruz. İnşai durumlarda, genellikle yapı şirketleriyle sponsorluklar kurup aynı yardım alıyoruz. Buna ek olarak, sosyal medya kanallarını kullanarak, ihtiyaç duyduğumuz servislere ve malzemelere ulaşmaya çalışıyoruz. Bir nevi kendi kendimizin müteahhitliğini yapıyoruz denilebilir. Mimarlığın sadece sınırlı bir zümreye hizmet etmesini ve kendi sınırları içinde anlamını kaybetmesini istemediğimiz için bu çalışmaların öneminin farkındayız. Şu anda, ne yazık ki zamanımızın ve enerjimizin çoğunu buna harcamak zorunda kalıyoruz. Ancak zamanla yaptığımız projeler ile bu sürecin de kolaylaşacağını düşünüyoruz.

HAYRETTİN GÜNÇ KİMDİR?

- 2007 ÜAA mezunu.
- 2010 yılında, Portekiz’de, Lizbon Teknik Üniversitesi’nde okudu.
- 2011 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi’nde eğitim gördü.
- 2014 yılında, ABD’de, Harvard Graduate School of Design’da eğitime devam ediyor.
- Herkes İçin Mimarlık’da pek çok görevi bir arada sürdürüyor.

AYRINTILI BİLGİ İÇİN

www.herkesicinmimarlik.org
www.atilkoyokullari.com

Sizin yetişmenizde Üsküdar Amerikan’ın nasıl bir katkısı oldu?

Şu an geçmişe dönüp baktığımda, Üsküdar Amerikan’da okuduğum yılların kendi ideallerimi ve yeteneklerimi keşfettiğim zamanlar olduğu fark ediyorum. Bunda en önemli faktörün okulun geleneksel eğitim kalıplarından sıyrılıp deneyelliği teşvik etmesinin olduğu inancındayım.

Kendi lise deneyimimden örnek vermek gerekirse, lisede okuduğum yıllarda dönem arkadaşlarımızla oluşturduğumuz ‘Arkasaha’ oluşumu ile okulun sınırları içinde anonim bir mekânı yaratıcı eylemlerle işgal ederek o mekâna kimlik kazandırmıştık. Eğer Arkasaha, kendi dönemim için bir sembole dönüştüyse, burada hem okulun kurallarının, hem de bize bu kuralları yaratıcı şekillerde zorlamamız için bize tanıdığı esnekliğin etkisi olduğunu söyleyebiliriz.

12'sinde tanıdığım, 15'inde bağlandığım...

GÖZDE KÜÇÜK ÜAA'02

Gözde Küçük, geçtiğimiz yıl, ÜAA'yı tanıttığı yazısına böyle başlamış. Aşk hâlâ sürüyor. Bitecek gibi de değil. Nasıl bitsin ki? Hayatta pek çok cesur ve isabetli kararı okuldan öğrendikleri sayesinde almış. Princeton'da okurken, Forbes'ta staj yaparken, Rahmi Koç ile çalışırken, bir aile şirketi olan Elit Çikolata'yı yönetirken ÜAA hep yanında olmuş.

Gözde Küçük, aralık ayından bu yana, bir aile şirketi olan Elit Çikolata'nın genç yöneticisi. Elit de Türkiye'nin en eski çikolata üreticisi. 1924 yılından beri üretim yapıyor. İnci'nin profiterolünden İstiklal'in ünlü Beyoğlu Çikolatası'na kadar pek çok markanın altında Elit'in imzası var. Gözde Küçük ile Elit'in Esenyurt'taki merkezinde görüştük.

Üsküdar Amerikan'a her girenin ilginç bir hikâyesi var. Genellikle anneler yönlendiriyor. Sizininki nasıl oldu?

Benimki de böyle oldu. Annemin bir lafı vardı: "Robertliler dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanıyorlar," diye... Benim için ise de, "şimdi bu tek çocuk. Bir de Robert'e girerse tutamayız," diyordu. Aslında tamamen Üsküdar Amerikan'a kilitlenmiş durumdaydım.

Sınava girdim. Robert'te yedekte ama üst sıralardaydım. Tabii ki Üsküdar oldu. Başta, en çok İngilizce öğrenmek zor geldi. Bazı öğrenciler ilkokulda İngilizce

okumuşlardı ve avantajlıydılar. Ben ödevleri anlamıyordum ki yapabileyim...

Hazırlıktayken quiz olduk. Çok çalıştım. Ama hiç çalışmadığım bir soru geldi. Bu çok zor soru da, 'Where Are You From?' u çalışmışım, biliyorum. 'Which City Are You From?' idi. Hiç bilmediğim bir kalıptı ve çok komplike gelmişti. Ben de, 'bu sorunun kalıbının aynı-sını cevaba koyayım,' dedim. Eve gittim. 'Doğru mu?' diye sordum. Annem, 'bu çocuk hiç öğrenemeyecek galiba,' dedi.

Aktivitelerde baştan beri var mıydınız?

Lisede öğrenci birliğine girdim. Aynı zamanda voleybol takımındaydım. Lise 2'de öğrenci birliği başkanlığına aday oldum.

Erkekler, 'Kızdan başkan olmaz,' diyorlardı. Burası kaç yıllık kız okulu olmasına karşın, gerçekten de erkekler geldiğinden beri kızlar hiç başkan olmamışlardı.

Beş-altı erkek var. Yarışma onlar arasında dönecek gibi. Ben de bunu kabullenemiyordum. 'Bu dezavantajımı nasıl avantaj haline nasıl getiririm?' diye düşündüm. Benim bütün yakın arkadaşlarım, bizim dönemin popüler erkekleri, iriyarı çocuklar. Küçük sınıflar onlara özeniyor, kızlar da onları beğeniyor. Bir arkadaşımın annesi tekstilciydi. Biz de kız tişörtü yaptırarak. Bunları iriyarı oğlanlara giydirdik. Pembe tişört üzerinde 'Vote for Gözde ve Su' yazıyor. Bir sürü erkek aday listede kayboldu. Ben seçilmiş oldum.

Öğrencileri temsil eden bir başkan olarak yönetime aranız nasıldı?

Zaman zaman sorun çıksa da iyiydi. Mr. Shepard'ın ilk senesi idi. İlk geldiği gün, 'son sınıflar spor ayakkabı giyemez,' dedi. Oysa son sınıfların her zaman bazı ayrıcalıkları vardı. Bizimkiler bu ayrıcalıkların elden gitmesine çok bozuldu. Ben de Mr. Shepard ile bizimkiler arasında sürekli arabuluculuk yapıyordum. Bazen

bizimkilerin yaptıklarını Mr. Shepard beğenmiyor. Bazen tam tersi oluyor. Bir kere bizimkiler aşırıya kaçmış olacaklar ki, Mr. Shepard çağırdı, 'bakalım bu defa arkadaşlarını nasıl savunacaksın, çok merak ediyorum,' dedi.

Asi ve eğlenceli bir sınıfmış. Moda değişişyle, okul sizin hayatınıza nasıl dokundu?

Okulun beni ben yaptığını düşünüyorum. Geçen sene okulu anlatan bir yazı hazırlamıştım. Şöyleydi:

'12'sinde tanıdığım, 15'inde başka hiçbir okula gitmek istemeyecek kadar bağlandığım (bana ailem orta sonda sormuştu Robert'ın sınava girmek ister misin diye, istemediğimi söyledim), 17'sinde öğrenci birliği başkanı olarak pek az okulda sahip olabileceğim sorumluluk ve deneyimleri yaşadığım, 18'inde mezun olduğum, ama her gittiğimde kendimi evimde hissettiğim, sayesinde ömür boyu benimle olmalarını umduğum dostlar kazandığım yerdir Üsküdar benim için.

Kanımcı, Üsküdar Amerikan'ın kültüründe yoğurulan insan, kendini her ortamda belli eder. Aynı anda hem mütevazı hem iddialıdır. Hem rahat hem ciddidir. Hem sert hem tatlıdır. Hem lider hem halktır. Hem idealist hem pratiktir. Hem çalışkan hem keyiflidir. Hem saygılı hem samimidir. Hem güçlü hem duyarlıdır. Hem iş kadını/adamı hem aile insanıdır. Hem rekabetçi hem takım oyuncusudur. Hem son ancı hem mükemmeliyetçidir. Pek çok defalar yeni karşılaştığım ve bu özelliklere sahip olduğunu hissettiğim birine Üsküdarlı olup olmama sorma gereği duymuşumdur. Ve haklı çıkmamla beraber aramızda güzel bir bağ oluşmuştur. Esasen Üsküdar insanı hayata hazırlar. Çünkü hayat bizden bir arada bulunması zor özellikleri kendimizde birleştirmemizi bekler. Hayat başarısı esneklik gerektirir. Empati gerektirir. Analitik yetenek getirir. Özgüven gerektirir. İyi bir İngilizce ve kapsamlı bir öğretimin yanında, Üsküdar, insana tam da bunları verir.

Amerika'ya okumaya gidişiniz nasıl oldu?

Harvard'ın yaz okuluna gitmiştim, ama çok da Amerika'da okumayı düşünmüyordum. En çok, ailemden kopmak istemiyordum. Harvard'a gelmişken, ABD'de okul mülakatları ayarlamıştık, gelecek yıl üniversite seçmek için...

Ben ise artık Türkiye'de okuyacağım diye kesin karar vermiştim, okul gezmek istemiyordum. İstanbul'a dönmek istiyordum. 'Gideceğim, ertesi gün okul açılacak,' diye düşünüyordum. Annemi arayıp mülakatları reddettiğimi söyledim. O da, 'Bu senin hayatın. Hayırlı olsun,' dedi. 'Ama biz biletlerimizi aldık, oraya geliyoruz. Bir hafta tatil yapmış oluruz. New York'ta dostlarımız var. Onlarda kalacağız.'

O dostlar, 'Burada Columbia var, hemen yakında da Princeton var, oralara bir gidelim. Bir ortamı gör,' dediler. Columbia'yı gezdim, çok beğendim. Ama Princeton'a gittim, âşık oldum.

Çok sevdim. 'Burası olur,' dedim.

Princeton'a nasıl kabul edildiniz?

Early başvurdum ama ben farklı bir şey de yaptım. Bizim zamanımızda online başvuru olmuyordu. Postayla yollamak gerekiyordu. Formu doldurduk, postaya verdik. Bir tane de kişisel makale yazmak gerekiyor. Konusuna sen karar veriyorsun. Seni tanımalrı için... Herkes, 'ben şu kitabı yazdım, şu projeyi yaptım, yeni Einstein benim,' diye yazıyordu. Ben düşündüm. 17 yaşındayım ve benim öyle şeyler yapmış olmam mümkün değil.

Ben kendime dair farklı bir şeyler anlatayım dedim. Bir gün annemle konuşurken, benim bekleliğimde doğum lekemin olduğunu hatırladık. Ben doğduğumda yüzümün bir yanı kıpkırmızıydı. Annemin üzüntüden sütü kesilmiş, babam perişan. Doktorlar da, 'bu böyle kalır,' demişler. Yalnız, doktor-

lardan biri, '50 kişiden birinde bu geriye gider,' demiş.

Hakikaten de gerilemiş. Yüzünüzde hiç iz yok...

Hatırlıyorum, annem çok güzel bir şey yaptı. Saklamaya çalışabiliirdi. Çünkü çocuklar, o yaşta çok zalim oluyor. 'Sende var da, neden bizde yok. Yoksa sende kusur mu var?' diye alay ediyorlar.

Tam tersine, saçlarımı sürekli olarak, doğum lekesini ortaya çıkartacak şekilde at kuyruk yaptı. 'Sorarlarsa de ki, bu doğuştan, Allah beni özel olarak seçmiş, o da benim işaretim. Bunun olmaması sizde bir eksiklik dersin,' dedi. Çocuklar gerçekten şaşıyorlardı, bizde niye yok diye...

Princeton günlerine gelirsek, teziniz Türk-Yunan ilişkileri üzerineymiş...

Evet. Türk-Yunan ilişkileri konusundaydı. Neler oldu da sürekli savaşın eşiğinde olan ülkede birdenbire ilişkiler düzeldi? Biliyorsunuz, Yunanistan ile ilişkiler deprem sonrası yumuşadı. Doğal afetler, düşman ülkeler için bir fırsat penceresi açıyor. Kamuoyu yumuşuyor

ve liderler o dönemi iyi kullanabilirse, kalıcı barış sağlanabiliyor. Sismik Dalgalar Üzerinde Demokrasi...

İlginç bir konu seçmişsiniz. Başlık da çok iyi. Nasıl bulundu teziniz?

En iyi tez seçildi. Bana para verdiler. Ve bu benim için o kadar keyifli bir projeydi ki... Okul bunun için fon ayırıyor. Mesela 'Atina'ya git ve bu konudaki en önemli kişilerle konuş,' diyor. Demirel'e gittik. Bana ezbere, Türkiye'nin hangi kıyısının kaç mil uzağında hangi Yunan adasının bulunduğunu söyledi. Şoke oldum.

Ben sonra tezi ciltlettirip kendisine de gönderdim. O da bir hafta sonra babamı aramış, 'ben okudum,' demiş. 'Çok akıllı kız, ona iyi bak,' demiş. Okumuş yani, bu beni çok etkiledi.

Princeton'un yaşamınızda çok büyük bir yeri var...

Evet. Öyle bir yerdesiniz ki, herkes seçilerek getirilmiş ve herkes sizin yaşıntınız. Hepsı kendi ülkesinin en parlak görünen isimleri. Kiminle konuşsan bir şey öğreniyorsun.

O zaman bizi kabul eden bölümün başında bir dekan vardı. O da çok özel bir insandı. Bu sene vefat etti.

Bir gün bize amfiden şunları söyledi: "Bir sağınıza bakacaksınız, bir solunuza bakacaksınız, herkes size çok parlak gelecek," dedi. "Ve diyeceksiniz ki, 'beni buraya herhalde yanlışlıkla aldılar. Herkes o kadar parlak ve iddialı ki ben yapmam,' diyeceksiniz."

Bir üç-dört ay sonra yine sağınıza ve solunuza bakacaksınız ve diyeceksiniz ki, 'bunların herhalde hepsi yanlışlıkla buraya geldi, bir tek ben doğru geldim.'"

Princeton sizi başka bağlantılar da getirdi mi?

Tabii. Mesela Forbes'ta staj yapma imkânı kazandırdı. Steve Forbes de Princeton'lı. Okulda bir Forbes binası var. Staj için ana dili İngilizce olmayan dört kişi aldılar. İkisi Yale'den, biri Harvard'dan, biri de Princetondan... Beni almadılar. Ama bu arada üç görüşmeden filan geçtik. Sonra beni aradılar. Baş editör dedi ki, 'Bu programın

Harvard yaz okulundaki iki dersten de AA aldım. Biri matematik, diğeri politika felsefesi...

kapasitesi dörttü. Ama dün ben uyuyamadım. Ben seni de staja alacağım.' Dedim, 'çok güzel olur.' Forbes ailesinin şirketi yönetişi beni çok etkiledi. Çünkü stajyer olarak yönetim kurulu toplantılarına katılıyorsun, onlarla çalışıyorsun.

Sonra ne oldu? Forbes'taki stajdan sonra neler yaptınız?

Uluslararası politikada John Hopkins'ın programı var. Bir sene İtalya, bir sene Washington. Ben de Avrupa'da olmayı çok istiyordum. İtalya fikri çok hoşuma gitti. O programa kabul edildim. Bir sene İtalya'da idim. Amerika'da yaşamayı hiç istemedim. Döndüm. 2008 krizi oldu. Almanya'da çalışmak istiyordum, çünkü çok farklı bir çalışma etikleri var. Göçmenlerin ekonomiye entegrasyonu konulu bir çalışmada yer aldım.

Sonra bir teklif aldım ve 2009 yılında Türkiye'ye döndüm. Rahmi Koç bir proje başlatmıştı. Global Relations Forum. Pek çok gelişmiş ülkede bu forumlardan var. O ülkenin önde gelen akademisyenleri, iş adamları, gazetecileri, bilim adamları bir araya geliyor ve ülkeye uzun vadeli bir politika oluşturuyor. 20-30 yıllık kentleşme politikası gibi...

Bunun ne yararı oluyor? ABD'de politika değişmiyor. Çünkü ülkenin gittiği yol belli. Güzel bir projeydi. Bana orada program direktörlüğü teklif ettiler. Türkiye'de bunu sıfırdan kuracağız dediler. Başkan Rahmi Koç idi.

Orası benim için çok iyi bir iş tecrübesi oldu. Türkiye'ye bu kadar uzak kaldıktan sonra tam ortasına inmiş oldum. Küçükken hayran olduğum herkes bu foruma üyeydi.

Devlet başkanları geliyor, önemli adamlar geliyor, sohbet ediyoruz. Sonra, ben kendime dedim ki, artık bir karar vermem lazım, bu işe mi devam edeceğim, yoksa kendi şirketimizde mi çalışacağım?

Aynılmaya mı karar verdiniz?

Evet. Teşekkür etmek için Rahmi Bey'e gittim. 'Ama biz seni henüz bırakmak istemiyoruz,' dedi. 'İşyerinde benim odam bile hazır,' dedim. 'Bizim İK başkanıyla konuş,' dedi. Bana açık çek verdi. Müze mi istersin, finans mı istersin diye sordu. 'Bir şekilde Koç kültüründen geç. Sende gelecek görüyoruz,' dedi. Rahmi Bey babama

MİTHAT BEREKET BİR GÜN BİZİM OKULA GELMİŞTİ...

Bizim okula Mithat Bereket geldi. Heyecanla savaş muhabirliğini anlattı. Lise 1'deydik. Ben ona dedim ki, 'Mithat Bey size bir şey soracağım ama hayır dersiniz bir genç kızın kalbi çok kırılacak. Ben konuşmanızdan çok etkilendim, benimle evlenir misiniz?' Adam şaşırdı. Ama dedi, 'Benim işim çok meşakkatli, aklın kalır, bu adam öldü mü, kaldı mı?' 'Olsun,' dedim, 'Ben beklerim, sorun değil.'

da yazmış, 'Biz böyle bir teklifte bulunduk ama, acaba yanlış mı yaptık?' diye.

Rahmi Bey karşı çıkınca ne yaptınız?

'O zaman finans yapayım da şirkette de işime yarasın,' diye düşündüm. Holdingte iki seneye yakın finans yaptım. Otomotiv ve dayanıklı ev aletlerine bakıyordum. Sonra Rahmi Bey'den tekrar müsaade istedim. Aralık 2013'te de buraya geldim.

Babam şirkette çalışmamı istemiyordu. İstememesinin nedeni de, sanayiciliğin Türkiye'de çok zor bir şey olmasıydı. Bana, 'yanarsın,' dedi. Ben de, 'belki pişerim,' dedim.

Bir yandan, geleneği olan kurumların parçası olmaya çok önem veriyordum. Gelenek sana bir yol veriyor, sen emanetçisi oluyorsun. Üsküdar'da da bunu sevdim. Geleneğin parçası olmayı... Princeton'da da... Düşünüyorum... Büyük bir şeyin parçasısın. Burada da bu var. 90 yıllık bir tarih söz konusu... Gelenek sana bir şey veriyor, sen de onun emanetçisi oluyorsun.

90 yıllık tarihinizle devam edelim isterseniz...

Evet, şuradan başlayalım. O tarihlerde, ağırlıklı olarak, Ermeniler zanaatkar, Yahudiler tüccar, Rumlar da sanayici olurlmuş.

Elit Çikolata'nın sahibi de Rum kökenli Todorı Değirmencioğlu...

O zamanlar büyük çikolatacı olarak Lion Melba var. Nestle 1927'de Türkiye'ye geliyor. Elit, bugüne kadar gelen, benim bildiğim, en eski yerli sermayeli çikolatacı ve şekerlemeci.

Bu şirketin en önemli özelliklerinden

biri, ustaların 50-60 yıllık oluşu. Benim çocukluğumda Hristo Usta vardı. Todorı Bey çok erken vefat ediyor. Çocukları küçük. Kayınbiraderi ilgileniyor. Elit markasıyla çikolata yapıyorlar ve bu marka çocuklar arasında çok popüler oluyor. Hristo Usta, yaşlılığında, notere gidip Elit'in hikâyesini tasdik ettiriyor. Usta, 'Her çocuk gibi, ben de Beyoğlu'nda Elit'le büyüdüm,' diyor.

Halen İstiklal Caddesi'nde satılan 'Beyoğlu Çikolatası'nı 90 yıldır Elit yapıyor. Dört kuşaktır devam eden İnci Profiterol'ün çikolatası Elit'tir.

Dedem 70'li yılların sonunda buraya ortak oluyor. O dönem sahipleri, 'Biz artık yaşlandık. Çocuklar da ilgilenmiyor. Atına'ya yerleşmek istiyoruz. Celal Bey şunu size satalım,' diyor. Dedem de parasının olmadığını söylüyor. Babam ise müteşebbis. 'Ben bunu yaparım,' diyor. Ortaklık kuruluyor. Bu, beş sene devam ediyor. Sonra şirket Küçük ailesine geçiyor. Bütün bu yıllar boyunca Hristo Usta hep vardı.

Şirkette bugünkü konumunuz nedir?

Bana, 'İşin kalbi satış ve pazarlamadır. Seni bunun başına geçiriyoruz,' dediler.

En zor görevi size vermişler diyebilir miyiz?

Kesinlikle. Satıştan gelen arkadaşlar beni uyardı. 'Gecen gündüzün olmayacak,' dediler. Kendimi kabul ettirmem de kolay olmadı. Çünkü hem gençsiniz, hem kadınsınız, hem patronun kızımanız. Kimse bilmez sizin Üsküdar'da, Princeton'da okuduğunuzu. Oldukça da genç görünüyorum. Heyecanımı, şevkimi, çalışmamı artık gördüler zannediyorum.

İki sene sonra *Houston'dayız*

EFE ÇELEBİ ÜAA'99

Dent Group, adından da anlaşılacağı gibi, bir diş hekimliği merkezi. Ama bildiğiniz merkezlerden biraz farklı. Kapıdan girdiğimiz andan başlayarak, her adımda bizi şaşırtıyor. Çocuklar için özel klinikleri var. İçinde her türlü detayın yer aldığı 300 sayfalık bir anayasa yapmışlar. Kendilerine özel bir CRM yazılımları mevcut. Önümüzdeki yıl Abu Dabi ya da Dubai'de, 2016'da ise ABD Houston'da olmayı hedefliyorlar. Belki de en önemlisi, beraber çalıştıkları hekimlerin bir süre sonra şirkete ortak olmaları...

Dr. Efe Çelebi ve arkadaşları, diş hekimliğinde farklı, alternatif bir model oluşturuyorlar. Çelebi, süreci, bugünü ve planlarını anlatıyor.

Dent Group ne zaman kuruldu?

Aslında Dent Group markasını 2007'de çıkardık. Ama sadece muayenahanemizde görünen bir markaydı. Ortağım Cihan Çapan ile birlikte çalışıyorduk.

Gayri resmi olarak bu ismi kullanıyorduk ama hiçbir yerde yazmıyordu. Markaya kurumsal bir yüz verme çabamız iki sene önce başladı. Neşve Kayabaşoğlu, bizim üçüncü ortağımız. Onun katılımıyla biz kurumsallaşmaya daha çok önem vermeye başladık. Daha doğrusu, Neşve bize katılmadan önce, hepimiz, kendi

muayenehanelerinde çalışan hekimlerdik.

Şu anda, Dent Group markası altında kaç şubeniz var?

Bağdat Caddesi, Göztepe, Acarkent, Ataşehir, Maslak ve DG Kids olarak, altı şubemiz bulunuyor.

Kısa sürede altı şubeye nasıl çıktınız? Süreci anlatır mısınız?

İlk ofis Bağdat Caddesi'ndeydi.

Bir sene kadar, iki hekim bir araya gelerek, münferit olarak çalıştık. İlk şubemiz Göztepe Kliniği'dir. Orası 3-4 yıl tek şube olarak devam etti. 2007'de, yukarıda da bahsettiğim gibi, Dent Group ismini aldık.

Nasıl bir büyüme stratejisi yürüttünüz?

'Bizim çalışma şeklimiz güzel. Yeni arkadaşlar katıl-sın bize,' diye düşündük ve yanımıza başka genç hekim arkadaşlar almaya başladık.

'Yeni nesil diş hekimliği' mottosuyla bir şey yapalım dedik. Şu sorulara cevap vermeye çalıştık: Dent Group'u marka olarak nasıl konumlandırırız? İyi bir iş planı nasıl yaparız? Bir marka danışmanıyla çalıştık. Ayrıca, bir hukuk bürosuyla da anlaştık. Tasarım stü-dyosuyla çalıştık. Bir sene boyunca çok yoğun bir çalış-ma yaptık. Logomuz değişti. Dent Group kitabı yaz-maya başladık. Bu bizim anayasamız gibi bir şey oldu.

Neler var kitapta?

Bizim A'dan Z'ye tüm normlarımız burada yer alı-yor. Şu anda 300 sayfaya gelindi. Hedefler, amaç, mot-to ne? Hangi tesisat nereden geçmelidir? Odalar kaçar metre kare olmalıdır? Bir dolgu nasıl yapılır? Hastanın yüz fotoğrafı nasıl çekilir? Personelin, hastayı kapıda karşıladığında söyleyeceği ilk cümle ne olmalıdır? Kli-nik ışıklandırması nasıl olmalıdır? Bizim sektörümüz-de bunlar birer ilk.

Muayenehane kültüründen nasıl kurtuldunuz?

Babam diş hekimiydi. Ben bu yüzden diş hekim-liğinin geçmişini biliyorum. Türkiye'de, az sayıda diş hekim, çok sayıda hasta vardı. Muayenehaneci-ler gerçekten o zaman çok iyi iş yapıyorlardı. Sonra hekim sayısı artmaya, poliklinikler dolmaya başladı. İnsanlar daha kurumsal yerlere gider oldular. Çünkü hekim bir yere gitse de, hasta poliklinikten hizmet al-maya devam ediyordu.

Siz butik bir yapıya yöneldiniz...

Biz, diş hekimliğinin halen butik bir iş olduğuna inanıyoruz. Asla devasa hastaneler açmayacağız. Has-talara, yıllarca sürecektir butik bir hizmet vermek istiy-o-ruz. Hastalarımızın olduğu yerlere biz gidelim, hastalar diş hekimlerini, aynı berberleri gibi görsün istiyoruz. Çünkü yıllarca aynı güven ve kaliteyi görmek istiyorlar, devamlılık arıyorlar.

Türkiye'de diş hekimliğinin durumu nasıl? Bu söylediklerinizden oldukça uzak olmalı...

Halen emekleme sürecinde. Diş hekimine gitme sa-yısı az. Diş bakımı yaptıрма sayısı az. ABD ve AB'ye göre çok az. Biz, var olan hastaları kapmaya değil, has-ta sayısını büyötmeye çalışıyoruz.

Yeni nesil diş hekimliği dediniz biraz önce. Bu kavram neleri kapsıyor?

Farklı şeyler yapmak. Sektöre daha önce olmayan dinamikler kazandırmak. Her anlamda...

Bizde, hasta kliğine gelir. Tedavi sırasında seyretmek istediği filmi ya da belgeseli seçer. Tedavi olurken de tepe ekrandan bunu izler.

Ya da şunu söyleyebilirim: Bizde diş taşı temizli-ği diye bir şey yoktur. Bizde Dent Group total bakım vardır, kapsamı daha geniştir. Bütün hekimlerimiz -şu anda bu poliklinikte 30 kişi çalışıyor- aynı temizliği, aynı şekilde yapar.

Dent Group, diş hekimliğinde nasıl bir büyük-lüğe ulaştı?

Biz, şu anda, Türkiye'deki üçüncü büyük diş grubu-yuz. Bizim üstümüzdeki iki grup da tek patron esastır.

Bizim modelimiz şu: Hekimlerin önemli bir kısmı bizim bünyemizde yetişiyor. Bir süre sonra da bize,

Biz, diş hekimliğinin halen butik bir iş olduğuna inanıyoruz. Asla devasa hastaneler açmayacağız.

yani çalıştıkları kliniğe ortak oluyorlar. Dolayısıyla biz hiçbir zaman iyi hekim kaybetmiyoruz.

Hekim de, kendi çalıştığı, yeni açılan bir kliniğe or-tak olma imkânı bulduğu için, hiçbir zaman, 'gideyim de ben kendi yerimi açayım,' diye düşünmüyor.

Yeni nesil diş hekimliğinin getirdiklerinden biri bu.

Çocuklara yönelik klinikleriniz var. Çocukları korkutmadan dişçiye getirmeyi nasıl başardınız?

Cihan Bey de, Neşve Hanım da benim üniversite-den arkadaşlarım. Neşve Hanım, çocuk diş hekimliği uzmanı. Ve onun gruba katılmasıyla biz Dent Group Kids markasını yarattık.

Bağdat Caddesi'ndeki bir kliniğimiz tamamen DG Kids olarak hizmet veriyor. Yani tamamen çocuklar için özel bir klinik. İçinde onların hoşuna gidecek pek çok şey var. Dinozor şeklinde yer alan dişçi koltuğu gibi. Şu anda, Bağdat Caddesi'ndeki hariç, üç kliniği-mizde çocuk bölümü var. Her kliniğe koymuyoruz. Çünkü bizim için çok özel bir şey.

Kliniklerimizden sonuncusunu Acarkent'te açtık. İlk franchise'ımız oldu. Bu da diş hekimliği alanında Türkiye'de bir ilktir.

YENİ PROGRAMLA EĞİTİM VERMEYE İHTİYAÇ KALMADI

Cebimizden bayağı bir para vererek, bugün kullandığımız programı yazdırmaya başladık. Hazır programlarla bizim bakış açımız çok farklıydı. Biz tamamen on-line, bir Facebook mantığıyla çalışan bir şeyler yapmak istiyorduk. Başka bir programı kabul etseydik ciddi bir eğitim vermek gerekecekti. Bu da hem masraf, hem de ciddi bir işgücü kaybı olacaktı. Burada hiç eğitime gerek yok. Bilgisayarın başına oturuyorsun, her şeyi kendi kendine yapıyorsun.

Aslında bütün bu bakış açısını okulla bağlayalım dersek, ÜAA'lı olmanın bu oluşumda sizce katkısı var mı?

Kesinlikle var. Babam diş hekimi, benim de diş hekimi olacağım belliydi. Ben de, 'babam gibi devam ederim,' diye düşünüyordum. Başka bir model de yoktu.

Fakat işe başladım. 2005 yılında muayenehane açtım. Bu açığı fark ettim. Babam buna karşı çıktı. 'Oğlum böyle antin kuntin işlerle uğraşma. Bak bizim 40 yıllık defterimiz var. Sen bu defterimizi al. Güzel güzel hastalarına bak. Bu işi büyültmeye gerek yok,' dedi.

Babam bunları bana söylediği zaman, ben hastalar için bir excel tablosu tutmaya başlamıştım bile. Defterden bilgisayara ilk geçiş diyebiliriz.

Ben bunu okulun sağladığı şeylere bağlıyorum.

Okulda size en çok hitap eden etkinlik neydi?

Bana çok katkı sağlayanlardan biri MUN grubudur. Delegasyon başkanlığı filan yapmıştım. Topluma hitabeti, liderlik özelliklerini orada öğrendim. İyi İngilizce'nin çok katkısını görüyorum.

Hedefleriniz arasında yurtdışına açılmak var mı?

Evet. 2015 senesi hedeflerimiz arasında Dubai ve Abu Dabi var. İkisinden birinde olacağız. Oraya gidip geliyoruz. Bu arada, Ortadoğu'da Türkiye'nin marka değerinin müthiş olduğunu söyleyebilirim.

2016 yılında ise ABD Houston'a gitmek istiyoruz. Houston'ın biliyorsunuz tıp merkezi olma özelliği var.

Yurtdışı da şuradan çıktı. Örnek alınacak modeller bakıyordum. Şunu gördüm: Diş hekimliği sektöründe, dünya çapında olmayı başarmış bir kurum yok. Bir-iki şirket var, onlar da çok lokal. Bizim modelimiz dış yatırımcıyı da çekiyor. Bizden hisse isteyenler var.

Sektörde en ciddi sıkıntınız nedir?

Bizi çok zorlayan diş hekimliği mevzuatıdır. Bizim sektörde aklınıza gelecek her şey yasak. Reklam ve tanıtım olarak geçiyor ve yasak... Bir örnek vereyim. Yasaya uyarmanız, kendi internet sitenize, kendi fotoğrafınızı bile koyamazsınız. Tabela bir metreye bir buçuk metre olmak zorunda. Beyaz fon üstü siyah... Başka bir tabela asamazsınız. Avukatlar... Serbest mali müşavirler... Evet, hepimiz aynı sıkıntıdayız. Prestij kaybını düşünün.

Moser Calbutto whisky set
Exclusively mouth-blown, engraving,
ecologically lead-free crystal

Ebula Cad. No:47 1.Levent 34330 İstanbul
T: +90 212 280 30 24 F: +90 212 278 49 09
www.moserturkey.com

Moser

MEISSEN

KOSTA
BODA

GEORG JENSEN

Orrefors

LALIQUE

HAVILAND

Dauw

ÖZGÜR YAŞA TAC'87

Dünyada *fark yaratan* bir ürünümüz var

Özgür Yaşa, 19 yılı aşkın bir süredir örme sektöründe faaliyet gösteriyor.

Geliştirdiği Tril markalı ürünü, hamileler, belli yaş dönemindeki kadınlar, vücut ısısı yüksek erkekler ve çocuklardan ilgi görüyor. Ürün, Almanya Tasarım Konseyi'nin 2015 yılı en iyi tasarım ödülüne aday gösterildi.

Özgür Yaşa'nın kendi geliştirdiği, önemli bir ürünü var. Pamuktan yapılmış, ev tekstilinde kullanılan, örme ve gözenekli bir kumaş. Müşteriler arasında Boyner, Hillside gibi devler de var. Yaşa, ürünün patentini almak için başvuruda bulunmuş. İki buçuk yıldır bekliyor. Basından da beklediği ilgiyi görmediğine üzülüyor. Yaşa, aynı zamanda, TAC'nin Tuğla Projesi'ndeki en büyük bağışçı. Özgür Yaşa ile kendi geliştirdiği üründen ve bağış kültüründen konuşuyoruz.

**Basında haber olması
için bir derginin
yayın yönetmeniyle
konuştum. Ürünü
bebeğinde kullandığını
söyledi ama yazıyı
dergide çıkartamadık.**

**Peki bu kumaşı ev tekstilinde
kullanmak nereden aklınıza geldi?**

Yirmi senelik tekstilciyim. Bir gece İstanbul'da uyurken üstüme örttüğüm şeye baktım ve çok kötü bir malzemeden yapılmış olduğunu gördüm.

Sizin o özellikli kumaşı o gece mi keşfettiniz yoksa?

Biraz öyle oldu. Tril'in şu anki kumaşını biz satıyorduk. Üretiminden mümes-silliliğine kadar... O yaz gecesi uyuyamıyordum. Kafamda da bu kumaş var. Çünkü bu kumaş üzerine çalışıyoruz. Pijama-cılara, gecelikçilere, bebekçilere... Kendi kendime dedim ki, 'Aslında bu pike için çok ideal bir kumaş. Vücut ısını baskı-lamayan, tahliye olmasını sağlayan göze-nekleri var. Yüzde yüz örme pamuk. Niye kullanmayalım?'

Ev tekstili ve uyku seti olarak Tril mar-kasını yarattık.

**Ürünüz kimlerin ilgisini çekti?
Onlara nasıl ulaştınız?**

Örneğin Boyner'in... Divan Otelle-ri'nin... Yakında onlarla bir deneme ya-pacağız. Satın alma müdürü beni Linke-dinde eklemiş. Ekleyince, 'adam herhalde bana bir şey anlatmak istiyor,' diye dü-şündüm. Oturup yazdım 'beni eklemiş-siniz,' diye. 'Tril ile ilgili sunum yapmak istiyorum' dedim. 'Buyrun gelin,' dedi. O da ürün hakkında bilgi sahibi olmuş. Benim bu ürünü insanlara anlatmam 20 dakikamı alıyor. Yarım saat sonra herkes diyor ki, 'ben bu ürünü satarım.'

Benim yaptığım ev tekstili 'Crocs' terlikler ile aynı konsept. Rahat, terlet-miyor ve hava alıyor. İspanya'ya gittim, toplantıya... Önce masanın üzerine iki küçük pembe Crocs koydum. 'Bunu sonra anlatacağım,' dedim.

Bence bizim ürünümüz de Crocs'lar gibi eczanelerde satılmalı. Hem vücut ısısı fazla erkeklerle iyi geliyor, hem de hamilelik ve belirli yaş dönemlerinde vücut ısıları değişen kadınlara...

**Tril markası için yurtdışında faali-
yette bulundunuz mu?**

Evet! Biz bu ürünün lansmanını 2012 yılında Almanyada, Heimtextil Fuarı'nda yaptık. İlk kez, ev tekstili fuarına katılıyo-

Ürünün özelliği nedir?

Dokuma kumaşlar, en incisi bile olsa, çarşaf bile olsa, sık dokunmuş olduğu için vücut ısını geçirmez. Hatta, örme kumaşların birçoğu da geçirmez.

Şöyle anlatayım: Vücut ısını baskıla-yan bir kumaş, bizi kendi vücut ısıyla terletiyor. Isınan hava dışarıya tahliye edilemediği zaman, düdüklü tencere gibi geri dönüyor ve ısı burada dönüp

dolaşiyor. Yeniden vücuda geliyor. Daha çok ısıyor. Ve aslında biz, kendi ısımız-la pişip terliyoruz. Yazın üzerimize bir şey örtmüyoruz. Ama terleme devam ediyor. Çünkü terleme vücudun serin-leme mekanizmasıdır. Spor yaparken insanlar terler. Derler ki, 'terini silme.' Çünkü vücut o terle, kendini serinlet-meye çalışıyor. Sen ne kadar silersen sil, terleyecek. Sonuçta su kaybediyorsun.

ruz. Pazarı da, müşteri portföyünü de hiç tanımıyoruz ama neyse, bizim bir ürünü-müz var. Fark yaratacağına inanıyoruz.

Bundan iki ay önce, bana bir mail geldi. German Design Council diye bir yerden. Diyor ki, 'Sizi 2015 yılının en iyi tasarım ürüne aday gösteriyorum. Ürününüz şöyle güzel, böyle güzel, şöyle farklılaşıyor.'

Ne yaptınız?

Maili sildim. İlgi lenmedim. Çünkü gerçekmiş gibi gelmedi. Bir hafta sonra bir kitapçık geldi. Adres, Messe Frankfurt'un adresi... Çok ünlü bir fuar şirketi. Oturdum, İTKİBe yazdım. Eğer çıkmaysa insan-ları uyaralım diye...

Neyse, onlar da ilginç bulup Frankfurt Başkonsolosluğu'na yazmışlar. Oradan cevap geliyor. 'German Design Council, 60 yıllık, içinde pek çok prestijli markanın bulunduğu değerli bir kurum,' diyor. Dedim, 'insanlar bizi Almanya'dan keş-fettiler.'

Ben tasarım konusunda şöyle düşü-nüyorum: Bir tasarım, insan hayatına ne kadar dokunuyorsa, o kadar kıymetli olmalı. Tasarım fuarında gördükleri-min hemen hemen hepsi çok güzel ama insan hayatına dokunanların sayısı çok az. Bir çay bardağı tasarlıyorsun, çok güzel ama nereye kadar? Oysa, bizim ürünümüz yepyeni bir segment açıyor. Türk'ün ürettiği bir ev tekstili var artık. Her eve girecek.

Peki patent alabildiniz mi?

Henüz alamadım. 2,5 sene oldu baş-vuralı. Ben üç ayda bir arayıp 'oldu' filan yapıyorum. En son Almanya ile ilgili bu gelişme olunca patent şirketi-ne şunu dedim: 'Bu patent çalışmasını yapan arkadaş her kimse ona söyleyin, bu kumaş Alman makinelerinde üre-tilmiş. Bu kumaşa ait patent başvu-rusuna itiraz edecek biri varsa, bu bir Alman'dır. Çünkü kumaşı ürettiğimiz makineyi o yapmış. Hâlâ patent için bekliyoruz.'

KEYSER SÖZE Mİ?

Bir arkadaşım var Müjdat. Müjdat Günel... 92 mezunu... O Paris'te yaşıyor. Tril projesini Avrupa'ya açmaya çalışıyoruz. Müjdat dokuma kumaş üretimi yaptırarak orada bazı Alman müşterilere satıyor. Fakat satın alma yapıldığı yerlerde, fatura Özgür Yaşa Tekstil adına yapılıyor. Adamlar beni tanımıyorlar. 'Esrarengiz bir adam var, kim bu?' diyorlarmış. Ben de onları tanımıyorum. Geçenlerde bir ay önce bir tanıştık. Olağan Şüpheliler filmindeki o unutulmaz karakterin ismiyle paralellik kurup, Özgür Yaşa isminden yola çıkarak, bana 'Keyser Söze' adını takmışlar.

İsterseniz okul hayatınızdan bah-sedelim biraz. Aileniz Adana-Tar-sus-Mersin bölgesinden mi?

Hayır, bu bölgeden değiliz. Babam mühendis. Yıllarca şeker fabrikalarında çalışmış. İskenderun Demir Çelik'in, Aliaga'nın yapımında bulunmuş. Son-radan serbest mesleğe geçiyor. Adana'ya geliyor. Biz de kardeşimle birlikte Tarsus Amerikan'a başlıyoruz. Benim hayatı-mın en güzel yedi yılı.

Okulda Öğrenci Birliği Başkanlığı yaptım. Önemliydi. Doğal liderler seçilirdi. TAC, kuralları olan bir okuldu. Abilik, ablalık kültürü var-dı. Bu kültürü kötüye kullanmış insanlar olabilir. Ama genelde ben olumlu buluyorum. Hayat, sonuç olarak bir mücadele.

Bir de sizi Tuğla Projesi'ne bağış yapan mezunlar liste-sinde en üst sırada görüyoruz. Türkiye'de biliyoruz, pek bağış kültürü yok. Nedir sizi bağış yap-maya iten?

Tuğla Projesi'nin bütün mezunları kapsayacak şekilde çıkması Ali Cerra-hoğlu sayesinde oldu. Ben İstanbul Me-zunlar Derneği başkanırken de vardı. Kendi aramızda mutabık olduğumuz bir projeydi bu. Ama sonuçta Ali Abi proje-yi kendi başlattı. Taş taş üzerine koydu. Çok çalıştı. Çok emek verdi. Çok saygı duyuyorum. Epeyce de para toplandı. Ben de şöyle katkıda bulundum. Benim Tarsus Amerikan'da okuyan, benden bir sınıf küçük bir erkek kardeşim vardı. Üniversite sınavının ilk basamağının ya-pıldığı gündü. Akşamüstü okuldan çıkı-yor. Kendi servisi gelmiyor mu, bilmiyo-ruz, okul otobüsünün peşinden koşuyor. O sırada, kalp anevrizması geçiriyor ve kendisini kaybediyoruz.

Bugün anevrizmayı çok önceden teş-his etmek mümkün. Yani, bugün yaşa-saydı, onu kaybetmeyecektik.

Yıllar sonra, ciddi sayılacak bir para geçti elime. Ben biraz duygusal ada-mım. Tarsus'a da biraz fazla bağlılığım vardır. Bu şekilde bağış yaptım. Karde-şimin ruhu şad olsun. Onun adına bir kişi okusun diye düşündüm.

ÇUKUROVA 888 BEKO LOADER ÇUKUROVA 880- 883 - 885 BEKO LOADER

ÇUKUROVA
CF30 - CF40 - CF60 - CF70 - CF80
DİZEL FORKLİFT

"GÜCÜ UZAKLARDA ARAMAYIN...ÇUKUROVA"

ÇUKUROVA 940 LASTİK TEKERLEKLİ YÜKLEYİCİ
2,5 m³ - 14.000 KG.

ÇUKUROVA CMI723 PALETLİ EKSKAVATÖR
23.000 KG.

ÇUKUROVA 980 LASTİK TEKERLEKLİ YÜKLEYİCİ
3,5 m³ - 20.000 KG.

Şahin Mah. Sait Polat Bulv.No: 322/A Tarsus - MERSİN
Tel: 0324 616 26 78 • Fax: 0324 616 32 20
www.cumitas.com • info@cumitas.com

El verin,
hayata
tutunsunlar!

Koruncuk

El ver, hayata tutunsun!

Koruncuklarımıza kredi kartı hesabınızdan destek vermek ya da
banka hesaplarını öğrenmek için hemen arayın!

TÜRKİYE KORUNMAYA MUHTAÇ ÇOCUKLAR VAKFI

TEL: (212) 274 95 45 FAKS: (212) 267 05 04 WEB: www.koruncuk.org E-MAIL: info@koruncuk.org

**SONBAHARDA
NELER YAPMALI,
NERELERE
GİTMELİ**

Hazırlayan:
Ebru Şenol

SONBAHAR 2014

teneffüs

BULUŞMA 61

teneffüs

SONBAHARDA NELER YAPMALI, NERELERE GİTMELİ

Yazı geride bırakıp sonbaharın kehribar renkli kollarına kendimizi bıraktık! Deniz, güneş, kum, tatil, sıcak, yolculuklar bir süre için geride kaldı ve şimdi evimizde, şehrimizin nimetlerinden yararlanma zamanı. İstanbul'da sonbahar çok hareketli geçiyor, özellikle son dönemde açılan yeni konser mekânları, şehrin dünyadaki en popüler şehirlerden biri haline gelmesi sanat hayatını da doğrudan etkiliyor ve bize de bu vesileyle göreceğiz ve gidecek bir çok şey çıkıyor. Maalesef yerimiz kısıtlı, tüm etkinlikleri sizinle paylaşamamak da, sizlere beğeneceğinizi umduğumuz küçük bir etkinlik seçkisi yaptık. Hayatınızdan etkinlikler eksik olmasın!

BU SERGİ KAÇMAZ!

Joan Miró. Kadınlar, Kuşlar, Yıldızlar / Sergi

23.9.2014- 01.2.2015

Sabancı Üniversitesi Sakıp

Sabancı Müzesi

S.Ü. Sakıp Sabancı Müzesi (SSM), Barcelona doğumlu Katalan ressam ve heykeltıraş Joan Miró'nun eserlerinden oluşan kapsamlı bir

sergiye ev sahipliği yapıyor. 20. yüzyılın çok yönlü, çığır açan sanatçısı Joan Miró'nun olgunluk dönemine odaklanan sergi, "Joan Miró. Kadınlar, Kuşlar, Yıldızlar" adıyla sanatseverlerle buluşuyor. Dünyaca ünlü sanatçının İstanbul'daki bu sergisini kaçırmayın, muhakkak zaman ayırın deriz!

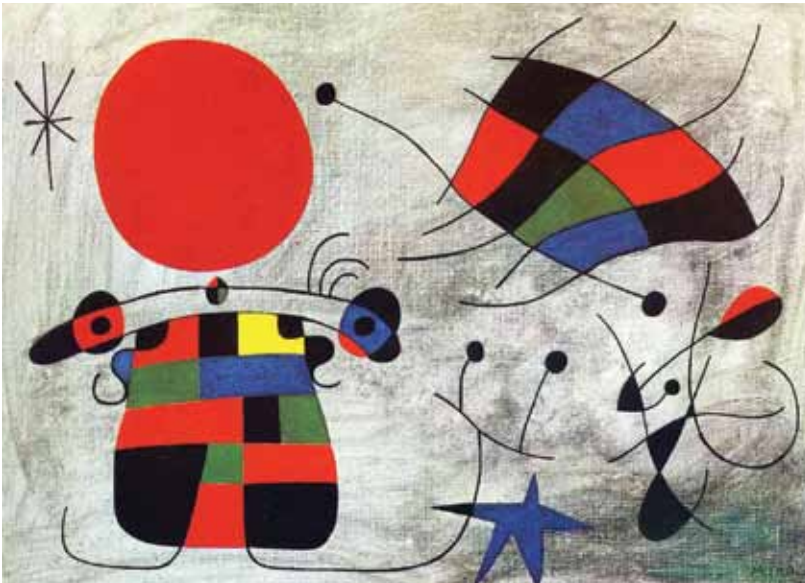
Stacey Kent İş Sanat'ta

Stacey Kent / Konser

İş Sanat Konser Salonu

18 Kasım 2014, 20:00

İş Sanat, sezonun ilk caz konserine, ülkemizi daha önce de ziyaret eden, yumuşacık sesi ve romantik yorumuyla günümüzün en gözde kadın vokalistleri arasında yer alan Stacey Kent ile başlıyor. Klasik Amerikan caz repertuarının kendi jenerasyonun en iyi yorumcularından biri olduğunu ispatlayan sanatçının bu konserini cazseverlerin izlemesini tavsiye ediyoruz.

Konuk şef Ali Poyrazoğlu

BiFO - Ali Poyrazoğlu -
Küçük Prens

Ali Poyrazoğlu'nun konuk şef olarak yer alacağı konserde, Gürer Aykal şefliğindeki BiFO, 20 Kasım saat 20:00'de, İstanbul Lütfi Kırdar Auditorium'da sahne alıyor.

İstanbul Tarhi MERAKETTİKLERİN

Misyonunu, "gerçekleşmesini istediğin değişimi başlat" olarak belirlemiş ve bu yönde de toplu ya da bireysel olarak katılabileceğiniz kişisel gelişim, tarih, sanat konusunda bir çok atölyeden oluşan harika bir takvim hazırlamış. Kasım ayında eğitmen Turgay Tuna'nın anlatımı ile "İstanbul Tarihi" seminerinden başlayın ve mekânın müdavimi olun. **5 Kasım'da başlıyor.** Her çarşamba saat 11:00-13:00 arası

"Çok Sesli"

İstanbul Modern'in kuruluşunun 10. yılı kapsamında hazırlanan **"Çok Sesli"**, Türkiye'de görsel ve işitsel sanatlar arasındaki etkileşimlere işaret etmeyi ve bu alandaki güncel üretimlerden bir seçki sunmayı hedefliyor.

Türkiye'de Görsel Sanatlar ve Müzik/ Sergi

27 Haziran - 27 Kasım 2014 - İstanbul Modern

Görsel sanatların ses ve müzik ile geçmişten günümüze kurduğu yakın bağı araştıran "Çok Sesli", sanatçıların kişisel ve toplumsal süreçlerde müziğe duydukları özel ilgiyi yansıtıyor. Görsel ve işitsel olanı bir arada düşünen sanatçıların son dönem çalışmalarını sunan sergideki resim, heykel, video ve yerleştirmeler; ses ve

müziği bir tema, kavram ya da sorunsal olarak görselleştiriyor veya farklı müzik ve ses biçimlerini bir metafor ya da ifade aracı olarak kullanıyor. Sergi, ses ve müziğin kültürel ve sosyopolitik bir aktarım olarak Türkiye'deki yerini ve çeşitli müzik akımlarının görsel sanat pratiklerindeki etkilerini anlamak için de bir kaynak niteliğinde.

Yaşayan efsane Aralık'ta İstanbul'da

Morrissey / Konser

7 Aralık 2014 19:00

Volkswagen Arena, İstanbul

Alternatif rock müziğin

en önemli gruplarından

The Smiths'in vokalisti,

yaşayan efsane Morrissey,

Avrupa turnesi kapsamında

Türk hayranları için

7 Aralık 2014 Pazar

akşamı Volkswagen

Arena'da sahne alacak.

Alternatif müziğin dev ismi

Morrissey, daha önce

iki kez İstanbul'a geldi ve

ikisinde de çok sağlam

performanslar sergiledi.

Bilenler biliyor, bu konser

kaçmaz!

Sözcükler, Nesneler, Kavramlar

Marcel Broodthaers / Sergi

24 Eylül - 29 Kasım 2014 - Akbank Sanat

Akbank Sanat, 2014-15 sezonunu dünya çapında bir sergiyle açıyor. 20. yüzyıl kavramsal sanatının en önemli kurucularından birisi,

başlıbaşına bir 'ekol' kabul edilen Belçikalı kavramsal sanatçı ve şair Marcel Broodthaers'in yapıtları dünyada bile ilk kez bu genişlikte sergilenecek. Çağdaş sanat meraklıları için es geçilmemesi gereken bir sergi...

İzmir için 7 gün 24 saat yetmiyor

FİLİZ ECZACIBAŞI **ACI'73**

Filiz Eczacıbaşı'nın temposuna yetişmek çok zor. Bütün vaktini İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'na ve Uluslararası İzmir Festivali'ne harcıyor. Zaman zaman 24 saatin bile kendisine yetmediğini söylüyor. Finans konusunda sıkıntı yaşamasına rağmen, 30 yıldır attığı adımlar ve yoktan var ettikleri insanı şaşırtıyor.

Filiz Eczacıbaşı Londra'da, College of Choreology'de okumuş. Mesleği koreolojist. Yani dansı yazan kişi... Türkiye'de bu işin eğitimini almış üç kişiden biri. Kendisi, koreolojiyi şöyle anlatıyor: "Sözün alfabesiyle, müziğin notayla yazıldığı gibi, hareketleri de notasyonla yazmak mümkün. Kısacası koreoloji hareket bilimi demek."

Eczacıbaşı ile uzun süredir yapma imkânı bulamadığı mesleği, İzmir Kültür ve Sanat Vakfı ve Uluslararası İzmir Festivali için yaptıklarını konuştuk.

ACI ile baleyi nasıl beraber yürüttünüz?

O dönemde ACI, İzmir'de, herkesin eğitim almak istediği bir okuldu. Ben de orada eğitim gördüm. Bunun yanı sıra, baleye de eğilimim vardı. Amcam Nejat Eczacıbaşı, o zaman Türk balesini kuran Dame Ninette de Valois ile görüştü. Bu ilgi alanımın kariyere dönüşmesi için beni Londra'daki College of Choreology'ye yönlendirdiler.

İzmir Amerikan Koleji yıllarına gelince... Okulda, kültür kolunda bir şeyler yapılacaksa, ben hep orada olurdum. O dönemde de küçük koreografler yaptım. Aynı zamanda folklordaydım.

Koreoloji eğitimi neden seçtiniz?

Balenin sahne ömrü çok kısa. Uzun süre bu mesleği yapacaksam, bunun daha kalıcı bir şekilde olması gerektiğini düşünüyordum. Koreoloji de en uygun daldı. Kavram olarak dansı yazmak diyebiliriz. Eserler, Benesh Dans Notasyonu ile yazılıyor. Müzikle birebir örtüşmesi, aynı mezurlerin içinde olması gerekiyor. Bu notasyonu icat eden Rudolf Benesh ile de çalışma şansım oldu. Kendisi ressamdı. Eşi de Royal Ballet Academy'de dansçı idi... Birlikte çalışıyorlardı.

Koreograf ile koreolojist arasındaki fark nedir?

Bir koreolojist, bir eserin hiç değişmeden tekrar sahneye aktarılmasını sağlayabilir. Koreograf eseri tasarlar. Dans olarak öğretir. Eserin tekrar sahnelenmesi gerektiğinde eğer notasyonu yoksa devreye epetitristler, yani eser sahnelenirken topluluğu çağıştıran sanatçılar girer. Onların aklında kalanlarla eser sahnelenir. Orijinaline göre pek çok şey kaybolur ya da değişir. Ancak eser notasyona alındığında koreografin sahne-

Filiz Eczacıbaşı,
Türkiye'de mesleği
koreolojist olan üç
kişiden biri.

Seçilmek de öyle kolay bir iş değilmiş gerçekten. Sağ olsunlar, desteklediler ve sonuçta 60 yıllık bir kurum olan EFA'da da Yönetim Kurulu'na seçilen ilk Türk festival yöneticisi oldum.

ye koyduğu şekliyle yazılı olarak kalır ve tekrar tekrar orijinali bozulmadan sahnelenebilir.

Sizin koreolojist olarak yazdığınız ilk eser hangisi?

Yazdığım ilk eser, Sait Sökmen'in "Kurban" balesiydi. Londra Koreoloji Kütüphanesi'ndeki ilk Türk eseridir ve doktoramı aldığım çalışmadır.

Bu eğitim bizde var mı?

Hayır, bizde bu düzeyde eğitim verilmiyor.

Londra'da eğitiminizi bitirdikten sonra ne yaptınız?

İstanbul Devlet Opera ve Balesi'ne geldim.

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı ne zaman kuruldu? Kuruluş öyküsünü kısaca anlatır mısınız?

Vakıf, 1985 yılında kuruldu. İKSV'nin İstanbul'da yaptığı festival beğeniyle karşılanıyordu. Benzeri bir festivalin İzmir'de de yapılabileceğini düşünen bir avuç sanatçı ve sanatsever toplantılar yapıyorduk. Sonucunda İKSEV'i kurduk. İlk Yönetim Kurulu Başkanı, Dr. Nejat Eczacıbaşı oldu. Başkan yardımcısı olarak yedi yıl onunla çalıştım. Vefatından sonra başkanlığa seçildim. Kuruluşun hemen akabinde Uluslararası İzmir Festiva-

li'ni başlattık. Çok önemli sanatçı, orkestra, topluluk, şef ve solistleri İzmir'e getirdik. İzmir'in sanat beğenisinin gelişmesinde önemli katkımız olduğuna inanıyoruz. Festivalimizin en önemli özelliği, antik kentlerde, özellikle de, bir marka arkeolojik kent olan Efes'te yapılmasının, festivalin çok önemli bir artısı olduğunu düşünüyorum.

Devletten destek alıyor musunuz?

Kültür Bakanlığı ve Başbakanlık Tanıtma Fonu Kurulu'ndan destek alıyoruz.

Festivale dışarıdan gelmek isteyenler de oluyor mu?

Oluyor. Mesela, Queen Symphony için Londra'dan uçak kaldırmışlardı. Norma Operası'nın Efes Antik Tiyatro'daki temsiline yine uçakla tarihi mekânlarda opera izlemeyi seven bir grup gelmişti. Joan Baez Efes'e geldiğinde, Selçuk'ta ekmek kalmamıştı. Türk-Yunan Sanat Buluşmaları'nda Atina'dan ve adalardan çok sayıda izleyicimiz oluyordu.

Uluslararası İzmir Festivali hangi tarihler arasında gerçekleştiriliyor?

Genellikle haziran ayının ikinci yarısı ile temmuz ayının ilk yarısı arasında tarihlendiriyoruz. Ancak büyük etkinlikler için esneklik de gösteriyoruz. Örneğin, geçtiğimiz yıl New York Filarmoni Orkestrası konserini 3 Mayıs'ta, Yo Yo Ma konserini de 3 Eylül'de "özel konser" başlığı ile yaptık.

“KEŞKE HİÇ TADİLAT YAPTIRMASAYDIK... MÜZİĞİN SESİNİ DAHA İYİ DUYARDIM”

İKSEV'in idari merkezi olarak kullandığımız ve masterclassları düzenlediğimiz binamız, 1880'li yıllarda Atlı Tramvay İdarehanesi olarak yapılmış. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin bize kullanım hakkını devrettiği bina 2000'li yılların başında köklü bir tadilat geçirdi. Ancak yapı o kadar eski ve o kadar uzun süre bakımsız kalmış ki neredeyse hemen her gün bir tarafları dökülüyor. Çalışma odamın altındaki oda perküsyon atölyesi idi ve bir gün bağdadi tavanı örten alçı tavan düştü. Ve böylece alt kattaki odada çalan müzik sanki çalışma odamda, yanımda çalınıyormuş gibi duyuluyordu. Yıllık bakım ve onarım sırasında alçı tavan tekrar yapıldı. Müzik yine duyuluyor ama eskisi gibi değil. Bazen, 'keşke hiç tadilat yaptırmasaydık, daha çok müziğin içinde olacaktım,' diyorum.

Festival'in özelliklerinden söz edelim.

Müzik festivali olarak geçiyor. Bir karışım diyebiliriz. Dans var, örneğin. Bu alanda, oldukça iddialı ve iyi işler yapıyoruz. Uzun yıllar çok nitelikli tiyatro gösterilerimiz de oldu. 2000'li yıllarda İsmail Cem ile Yorgo Papandreu, Ege'yi bir dostluk denizi haline getirmek için çaba gösteriyorlardı. 2001 yılında Efes'e geldiler. Antik oyunlarda iddialı ve başarılı bir tiyatro olan Yunan Ulusal Tiyatrosu yetkilileri de onlarla birlikte geldi. Yunan Ulusal Tiyatrosu Başkanı Nikos Korkulos, Türkiye ayağı olarak ben, İsmail Cem, Yorgo Papandreu, Efes'te bir basın toplantısı yaptık. Dedik ki, 'bundan sonra Efes'te, her yıl Türk-Yunan Sanat Buluşması gerçekleşecek ve bir Antik Yunan oyunu oynanacak.' Ama son iki senedir, Yunanistan'ın içinde bulunduğu ağır ekonomik koşullar nedeniyle bu buluşmaları gerçekleştiremedik.

Dansta iddialısınız...

Evet. Festivalimizde çok iyi dans topluluklarını ağırlıyoruz. Örneğin, New York City Ballet, Maurice Bejart Dans Topluluğu, Tokyo Bale, Hollanda Ulusal Balesi gibi. Geçen yıl Dance Theatre of Harlem geldi. Bu yıl Martha Graham Dance Company vardı. 1990 yılında da gelmişlerdi. O zamanlar Martha Graham 91 yaşındaydı. İstanbul'a gelmiş, ancak sağlık sorunları nedeniyle İzmir'e gelememişti. Görüşmeler sırasında Martha Graham'ın efsanevi koreografilerinden biri olan *Panorama* adlı eseri genç Türk dansçılarla sahneleyebileceklerini söylediler. Martha Graham'ın, 1935 yılında hazırladığı bu koreografi aslında genç dansçılar için yazılmış. Bizim dansçılarımızın Martha Graham tekniğini öğrenmesini ve dünyanın en iyi modern dans topluluğu ile aynı sahneyi paylaşmasını sağlayacak Panorama Projesi'ni, ekstra bir finans gerektirmesine rağmen kabul ettik. Türkiye çapında duyuru yaptık. İz-

mir, İstanbul, Ankara, Adana, Antalya'dan ve daha çok Devlet Opera ve Balesi'nden gelenler arasından 22 dansçı proje için seçildi. Bir ay MGDC'nin en iyi rejisörlerinden biriyle çalıştılar. Ve harika da bir gösteri yaptılar.

Bizim öğrenciler için büyük bir fırsat diyebilir miyiz?

Projeyi kabul ederken düşüncem bizden bir dansçının New York'a gidip orada, MGDC'de eğitim görmesini sağlamaktı. Dansçılarımız modern dans üzerine çok fazla eğitim almıyorlar ama çalışmalar verimli geçti. Ve biz bir derken iki dansçımız New York'a burslu gitme olanağına kavuştu. İzmir Devlet Opera ve Balesi dansçılarında Çisil Soyöz ile Antalya Devlet Opera ve Balesi'nden Aykut Levent Özer yoğunlaştırılmış eğitim almak üzere bir süre New York'ta kalacaklar. Her şekilde onlara destek olacağız. Çok yetenekli iki genç dansçı.

Bu aşamada İKSEV'in Türkiye'de Martha Graham tekniğini öğreten bir merkez olmasını önerdik. Önümüzdeki yıl, farklı eğitmenlerin, belli dönemlerde buraya gelip Türk dansçılara Martha Graham tekniğini öğretmelerini konusunda sözlü de olsa bir mutabakata vardık.

Ünlü bir caz festivaliniz var. Biraz da onu anlatır mısınız?

İzmir Festivali'nin dışında, İzmir Avrupa Caz Festivali'ni yapıyoruz. Bu festival bugün Türkiye'den, European Jazz Network'e kabul edilmiş iki festivalden biri. Bu festivalin de eğitim boyutu çok önemli. Yıllardır Siena Caz Vakfı ve İzmir İtalyan Konsolosluğu işbirliği ile Açık Caz Atölyesi adı altında bir atölye çalışması düzenliyoruz. Festivale katılan İtalyan sanatçıların yürüttüğü çalışma sonunda onların belirlediği iki öğrencimize Siena Yaz Caz Ustalık Sınıflarına burslu olarak katılma şansı tanıyoruz. 12 yıldır bu uygulamayı sürdürüyoruz. Gençlerimiz orada farklı ilişkiler kuruyorlar, farklı müzisyenlerle tanışıyorlar. Farklı yerlere sıçramak ve kariyerlerinin şekillenmesi için bu burs bir adım oluyor. Bu gerçekten çok önemli. Siena bursu kazanmış öğrencilerimiz arasında Berklee'ye kabul edilenler var. Onlardan da çok fazla duygusal geriye dönüş alıyoruz. Geçtiğimiz yıl, yine New York'ta, çok önemli bir okula, Juilliard School'a burslu öğrenci yolladık.

Siena'ya burslu gönderdiğimiz öğrencilerimizden biri (başçı Buğra Balcı) bu şansını çok iyi değerlen-

“Güner Özkan beyefendi, 40 yıl boyunca topladığı 300 geleneksel çalgıyı İKSEV'e bağışladı.”

Caz festivalimiz, bugün Türkiye'den European Jazz Network'e kabul edilmiş iki festivalden biri...

dirdi, peş peşe pek çok burs kazandı. Şu an New York The Collective School of Music'te öğretim üyesi olarak da çalışıyor. Geçenlerde geldi ve bir öğrenciye tam, 15 öğrenciye kısmi burs sağlayabileceğini, seçmeleri kendi yolunu çizmesini sağlayan İKSEV'de yapmak istediğini söyledi.

Müzik festivalleri var, ama bir de bunları hep bir eğitimle birleştiriyorsunuz? Bu bilinçli bir strateji mi?

Evet, bunu festivallerin ve katılan sanatçıların buradaki genç müzik insanlarına ek bir katma değeri olarak görüyoruz. Önümüzdeki yıldan sonra, 30. yılımızı dolduracağız. Bu kadar yılda yaptığımız, sadece bir müzik festivali gibi görünüyor. Temelde, tabii ki dünyanın en iyi müzisyenlerini, sanatçılarını İzmir-lilerle buluşturuyoruz. Ancak bakarsanız festival bir vitrin, öne çıkan, başı çeken etkinlikler de var. Örneğin, yıllardır sürdürdüğümüz Akademi Masterclass

çalışmalarımız var. Dünyanın en iyilerine ulaşabiliyoruz ve genç müzisyenlerimizi ustalarla buluşturuyoruz. Ayrıca, uzun yıllardır sürdürdüğümüz Dr. Nejat Eczacıbaşı Ulusal Beste Yarışması var. Türkiye'de senfonik müzik dalında gerçekleştirilen ilk ve sürekli olan tek yarışma. Çoksesli müziğimize yeni eserler kazandırmayı, genç bestecileri desteklemeyi çok önemsiyoruz.

Avrupa Festivaller Birliği'nin (EFA) Yönetim Kurulu'na seçildiniz, bundan biraz bahsedebilir misiniz?

EFA'nın yeni Yönetim Kurulu, Şubat 2014'te seçildi. EFA, Avrupa'da ki önemli ve belli bir seviyede olan festivallerin bir araya geldiği bir kurum. Avrupa'da kültür hayatına yön veriyor. 2013'te EFA'nın bir genel kurul toplantısı vardı, orada bize duayen festival yöneticileriyle genç festival yöneticilerini bir araya getiren bir etkinliklerini İzmir'de yapmamızı önerdiler. Kabul ettik ve geldiler. İzmir'i gezdiler, bu vakıf binamızda, müze binamızda, Milli Kütüphanede, Ayavukla Kilisesi'nde oturumlar ve etkinlikler yapıldı. Yaptıklarımızı yakından gördüler. İşte tam o dönemde, Yönetim Kurulu seçimlerinde adaylık teklifi geldi. Ben de, sonunda bu teklife, İzmir'de yaptığımız bütün bu işleri, insanların çabalarını, dünyaya ve Türkiye'ye daha iyi duyurabileceğimiz, katkı ve desteği artırmaya bir fırsat olarak gördüm, zorlu bir işin daha altına girmeyi göze aldım. Üstlendiğim görevin vakfımızın ulusal ve uluslararası bilinirliğine katkı sağlayacağına inanıyorum.

Seçimler nasıl oldu?

Seçilmek de öyle kolay bir iş değilmiş gerçekten. Çıkıyorsunuz, konuşuyorsunuz. Neler yapacağınızı anlatıyorsunuz. Sağ olsunlar, desteklediler ve sonuçta 60 yıllık bir kurum olan EFA'da da Yönetim Kurulu'na seçilen ilk Türk festival yöneticisi oldum. Bu çok nazik bir teklifti. Türkiye'deki tüm sanat festivallerinin sesini daha fazla duyurabilmek için bir katkı olabilir diye düşünüyorum.

Yeni projeler neler?

İKSEV, EFFE Projesi (Avrupa İçin Festivaller, Festivaller İçin Avrupa) kapsamında Türkiye Festival Merkezi seçildi. EFFE, Avrupa Komisyonu ve Avrupa Parlamentosu'nun uzun yıllara dayanan yoğun işbirliğinin bir sonucu olarak ortaya çıktı. EFFE, Avrupa'da gerçekleştirilen sanat festivallerini keşfetmek ve farkındalık yaratmak için

bilgi portalı oluşturmayı hedefleyen bir kuruluş. Şöyle özetlenebilir: EFFE (Festivaller için Avrupa, Avrupa için Festivaller – Festivals for Europa, Europe for Festivals) olarak biz, festivallerin bilinirliğine, görünürlüğüne ve değişimlere ihtiyaçları olduğunu biliyoruz, diyoruz. Bunu yapmanın yolu, hangi festivalin en heyecan verici ve en yenilikçi çalışmayı yaptığını herkesin bilmesini sağlamaktan geçiyor. Ayrıca, festivaller arasında bir koalisyon yaratmak da hedefler arasında. EFFE özet olarak şunları söylüyor: 'Avrupa etkileyici bir kültürel alandır. Bu yüzden herkesi bundan haberdar etmek istiyoruz!'

İşin organizasyon ayağı nasıl gerçekleşti?

EFFE Platformu, Avrupa Komisyonu ve Avrupa Parlamentosu tarafından desteklendi. Avrupa Komisyonu, EFFE projesinin oluşturulması için EFA'ya yetki verdi. Bu proje 2014 yılında, Avrupa Komisyonu'ndan Sayın Androulla Vassiliou (Eğitim, Kültür, Çokdillilik ve Gençlik Komiseri) tarafından duyuruldu.

EFFE nasıl çalışacak?

EFFE'nin ilk girişimi kalite markası oldu. Bu marka, sanatsal bir bağlılığa, yerel topluluklarla birlikteliğe, Avrupai ve global tarzda bir bakış açısına sahip olan festivallere verilecek. 28 ülkede faaliyet gösterecek Festival Merkezleri'nin belirlediği uzmanlar ülkelerinin başvurularını değerlendirecek ve bu üç kriteri karşılayıp karşılamadığını inceleyecek. İKSEV, Türkiye'nin Festival Merkezi olarak seçildi. Sitemizde tüm bilgiler yer alıyor. EFA Başkanı Darko Brlek ile Genel Sekreteri ve EFFE Eş Direktörü Kathrin Deventer İzmir'e geldi. Basın toplantımıza Türkiye'den EFA üyesi diğer festivallerin temsilcilerini de davet ettik. Türkiye'de 55 film festivali olduğunu biliyor muydunuz? İşte biz de bilmiyorduk. EFFE, temelde böyle bir işlev görecektir ve başarılı festivallere, hem Türk insanının hem de Avrupa vatandaşlarının dikkatini çekecek bir yapı olacak. İzmir bu projenin Türkiye ayağının kalbi haline gelmiş oldu.

EFFE'ye isteyen her etkinlik dahil olabilecek mi, neler sağlayacak, fon verecekler mi örneğin?

Temelde parasal bir proje değil. EFFE çatısı altında toplanmak isteyen ve daha önce sözünü ettiğimiz üç kriterle sahip olduğuna inanan festivaller, 15 Kasım 2014'e kadar başvurularını yapacaklar. İKSEV'in belirlediği eksperler kurulu ön değerlendirmeyi yapacak. Ardından uluslararası jüri EFFE Festival Markası'na layık görülen festivalleri belirleyecek. Bir anlamda bir kalite logosu olan EFFE Festival Markası'nı alan Festivaller on-line ve basılı olarak yayınlanacak Festival Kataloğu'nda yer alacak. Hazırlanan katalog Ağustos 2015'te, Avrupa'nın en büyük festivallerinden birinin galasında dağıtılacak.

Müzik müzesinin kuruluşu nasıl oldu?

Dönemin Valisi Sayın Kemal Nehrozoğlu, görev yaptığı diğer şehirlerde de uyguladığı çok başarılı olmuş bir projesini İzmir'de de uygulamak istedi. Kentin mimari tarihi açısından önem taşıyan binalarının restore edilip kullanıma sokularak yaşatılmasını amaçlayan bir proje bu. Bize de İzmir'de İş ve İşçi Bulma Kurumu olarak bilinen binayı teklif etti. Bina 1830'lu yıllarda Alsancak Garı'nı inşa etmek için gelen Hollandalı bir mühendis için konut olarak yapılmış. Dönemin mimari özelliklerini taşıyan, yaklaşık 1000 metrekare alana sahip tarihi bir bina. Bize teklif edildiğinde aşağı yukarı 20 yıldır boş ve metruk haldeydi. Alıp, restore ettirip kente kazandırmak iyi bir fikirdi ama alırsak ne yaparız diye düşündüm. Ofis olarak kullanılabilirdi tabii

ama kentin tarihi değerini kent için kullanmak gerekirdi. Çalışma Bakanlığı'ndan binanın kullanım haklarını aldık. Bir dönem işitme engelli çocuklar için iş okulu olarak kullanılmış. Bahçesinde çocukların oyuncak ürettikleri barakalar ve arkada da eski bir yemekhane vardı. Binayı restore ettik, barakaları ofis ve sergi salonu, yemekhaneyi konser salonu haline getirdik.

Bütün bunlar olurken, çok saygı duyduğumuz Güner Özkan Beyefendi, yaklaşık 40 yıl boyunca Anadolu'nun her yerinden topladığı Orta Asya Türk Dünyası ve Anadolu'da kullanılan 300 geleneksel çalgıyı İKSEV'e bağışladı. Yine çok müteşekkir olduğumuz bir diğer beyefendi, babamın bir arkadaşı Celasun Muşkara da çok zengin kayıt koleksiyonunun İKSEV'e verilmesini vasiyet etmiş. Gazeteci Yaşar Aksoy ve müzik yazarı dostumuz merhum Üner Birkan'ı da vasiyetine şahit yapmış. Bir gün Yaşar Bey telefon etti ve durumu bildirdi. Eşi ve çocukları vasiyeti yerine getirdi. Elimizde böyle bir bina ve böylesine değerli bağışlar vardı. İKSEV'in İzmir'e kalıcı bir armağanı olarak MÜZİKSEV'i kurduk. Kuruluş aşamasındaki mali sıkıntımızı da İzmir Kalkınma Ajansı'nın (İZKA) açtığı proje yarışmasını kazanarak aştık. Oradan bir katkı aldık ve binayı şimdi gördüğünüz gibi düzelttik.

Tarihi bir bina olduğu için değiştirme şansınız yok. Salon 198 kişilik. Ses ve ışık sistemi Türkiye'deki ilk üç dört salonun içinde. Kayıt stüdyosu olabilecek teçhizatı sahip. Burslu olarak Berklee'ye giden bir öğrencimiz ses mühendisi olarak geri döndü, İKSEV ile gönül bağı var. 'Ben burada gönüllü çalışayım,' diyor. Ayrıca, bir Lutiye atölyemiz var. O da gönüllü çalışan, müzedeki sazların bakım ve onarımlarını yapan genç bir sanatçı. Aynı zamanda bir santur sanatçısı ve bestecisi.

Güner Özkan beyefendinin bağışladığı çalgıları modern bir anlayışla sergiliyoruz. Celasun Muşkara'nın kayıt koleksiyonu, çalışmalarını sürdürdüğümüz ses arşivinin temelini oluşturdu. Başında aynı zamanda Siena Caz Vakfı Ses Arşivi'nin kurucusu ve yöneticisi olan, caz tarihçisi, yazar ve İzmir Avrupa Caz Festivali'nde danışmanlığımızı yapan Francesco Martinelli var. MÜZİKSEV açıldıktan sonra çok fazla bağış yapan oldu.

Bu yıl başka neler yapacaksınız?

29. Uluslararası İzmir Festivali ile 22. İzmir Avrupa Caz Festivali hazırlıkları tüm hızıyla sürüyor. 9. Dr. Nejat F. Eczacıbaşı Ulusal Beste Yarışmamızın son katılım tarihi, 26 Aralık 2014. MÜZİKSEV'de genellikle sergilediğimiz çalgıları tanıtmaya yönelik usta sanatçıların performanslarından oluşan bir dizi etkinliğimiz olacak. Ayrıca Polonya ve Belçika ile işbirliğine gittiğimiz uluslararası projeler var. Değerli arp sanatçımız Şirin Pancaroğlu, Türk arpı da diyebileceğimiz çengi tekrar müziğimize kazandırmayı hedefleyen bir proje yapıyor, biz de dahiliz. Bunlar aklıma ilk gelenler.

Üsküdar'ın seyyahları

Üsküdar Amerikan Lisesi mezunları ve dostları seyahatnamesi (1998-2014)

ÜAL Yetişenleri Derneği'nde çalışırken başladığımız okul gezilerine dernekten ayrıldıktan sonra da devam ettik. Bu kararda, bizlerle gezilere katılmış olan mezunlarımız ve dostlarının talep ve teşvikleri ve derneğimizin burs fonuna katkıda bulunmaya devam etme isteğimiz etkili oldu. Böylece üç arkadaş (Fitnat Kinran '61, Zarife Tümay '64, Berrin Yazıcı '64) sınıflarımızı temsilen 1998'den 2014'e kadar yurt içi ve yurt dışı birçok gezi düzenledik ve bu gezilerden gelen bağışların tümünü derneğimiz burs fonuna vermekten kıvanç duyduk. Bir tek 1999 senesi, deprem sonrası, derneğimizi haberdar ederek, burs fonu yerine, Kocaeli'de bir çadır kentin tüm okul çocuklarına kışlık bot yardımı yaptık.

Bu gezilerden geriye sadece burs fonumuza yapılan bağışlar değil, 20 seneyi aşan dostluklar, gördüğümüz etkileyici tarihi yerler ve nefes kesen coğrafyalar, paylaştığımız anılar, heyecanlar kaldı. Yediğimizi ve içtiğimizi paylaşmaya kalksak yerimiz yetmeyeceği için, onları kendimize saklayıp sizlere gördüklerimizi anlatacağız.

1998'de ilk yurt dışı gezimize talep o kadar büyüktü ki Budapeşte ve Prag'da iki otobüse bölünmek zorunda kaldık. O dönemin Prag Sefiresi mezunumuz İnci İskit'in (ÜAL'61) bizleri Sefarethane'de ağırlaması gezimizi taçlandırdı. Bu masalsı günlerin sonunda bizi bir de sürpriz bekliyordu. Atatürk Havalimanı'nda meydana gelen bir kazadan dolayı uçağımız İzmir'e

yönlendirildi ve bir gece Kuşadası Tusan Otel'de misafir edildik – bu da gezimizin “bonus”u oldu.

1999 Mayıs'ında gördüğümüz heybetli Atatürk Barajı, Urfa'nın ulvi Balıklı Gölü, henüz baraj suları altında kalmamış Halfeti'nin naifliği ve Antakya'da izlediğimiz dinlerin kardeşliği ve eşsiz Mozaik Müzesi anılarımızda silinmeyecek izler bırakmasına rağmen, Nemrut Dağı'na son senelerin en şiddetli fırtınası sırasında tırmanıp o olağanüstü heykelleri ve günbatımını tepemizde bulutlar çarpışırken, elimizde şarap kadehlerimizle görüşümüz bu gezinin en unutulmaz anıydı.

2000 ilkbaharında yine yurt dışı sıramız gelmişti ve İsrail'e gittik. Gezi programı çok iyi yapılmıştı, kısa sürede görülebilecek her yeri görme fırsatını bulduk – bütün tek tanrılı dinlerin çıkış noktası olan bu topraklardan haliyle çok etkilendik.

Demek enerjimiz bitmemiş ki sonbaharda da Eğirdir-Burdur göller yöresine gittik. Gezimize katılan, İsviçre'de yaşayan bir arkadaşımız böyle güzel gölleri orada dahi görmediğini hep söyler. Eğirdir yakınlarında elma bahçelerine dalıp senenin turfandasını ellerimizle koparmak başka bir zevkti.

2001'de gezilerimizin belki de en güzelini Rusya'ya yaptık St. Petersburg'dan başlayıp Volga üzerinde Moskova'ya indiğimiz bu nehir gezisi hem dinlendirici, hem eğitici, hem de çok eğlendirici idi. Gemiden katıldığımız turlarla, her iki şehrin en ihtişamlı saraylarını ve müzelerini rüyada gibi gezmemizin yanında, gemi seyir halinde iken katıldığımız çeşitli kursların semeresini de son gece verdiğimiz Rusça şarkılar konserinde aldık (Karşı sayfadaki fotoğraf). Bu gezimizin bir zirvesi, batmayan güneşi ile beyaz geceler ise, diğeri kuşkusuz Bolşoy Tiyatrosu'nda seyrettiğimiz Kuğu Gölü Balesi idi.

2004 bizleri Diyarbakır-Mardin-Van seferine çıkardı. Diyarbakır surları, Mardin'in taş evleri ve civar manastırları, yol üstünde Malabadi Köprüsü ve türküsünü çığırın köy çocukları, Ahlat'ın adam boyundan yüksek Selçuklu mezar taşları, Urartu ören yeri, Akdamar adası ve kilisesi görüldükten sonra güneşi Van Kalesi'nde batırıp ertesi sabah da sokaklarda kurulmuş masalarda meşhur Van kahvaltısını kaçırmadık.

2005'te hiç yağmura yakalanmadan Doğu Karadeniz gezimizi tamamladık. İnanılmaz Sumela Manastırı, cennet Macahel, gizlenmiş Karagöl, yeşilin en hası Artvin ve Karadeniz yaylalarına ilaveten güneybatı Batum'a geçtik. Türkiye'den giden ilk turist gurubu imişiz, bütün gün televizyon kameraları eşliğinde, Batum'un ileri gelenleri ile şehri gezdik. Şehir meydanında karşılaşmışımız muhteşimdi: Batum Şehir Korosu elemanları son iki şarkısı Türkçe olan bir mini konserle bizi şaşırttılar.

2006'da, Doğu Beyazıt-Kars-Erzurum gezimizde gördüğümüz İshak Paşa Sarayı, şansımıza bulutsuz bir gününde yakaladığımız yüce Ağrı Dağı ve yanı başında küçüğü, Nuh'un gemisinin silueti ve Meteor Çukuru gibi doğa felaketlerinin izleri, Kars yolu üzerinde, içine otobüsle girilebilen Tuzluca tuz madeni, Kars'ın eski Rus evleri, Ani harabeleri, Erzurum yolunda bir tarla gibi uzanan simsiyah, pırıl pırıl obsidyen yatakları, Atatürk'ün Erzurum Kongresi'ni topladığı tarihi lise binasında bu büyük insanların oturduğu sıralara oturmamız unutulmayacak anılarımız arasına girdi.

2007'ye gelince yine yurt dışına açıldık. Saraybosna'da savaş sonrası yıkım görüntüleri, göz alabildiğine uzanan beyaz mezar taşları, yakılmış kütüphanesi içimizi acıttı. Mostar Köprüsü onarılmış haliyle hepimizi hayran bıraktı, önünde poz poz resimler çekmekten kendimizi alamadık (Girişteki fotoğraf). Dubrovnik eski bir Ortaçağ şehri minyatürü gibiydi. Harika kıyı şeridini takip edip vardığımız Split'te gördüğümüz Roma devrinden Diocletian Sarayı'nın etkisinden hâlâ kurtulamadık. Travnik'te Nobel ödüllü İvo Andrić'in müze evini görüp, romanında da adı geçen, salkımsöğütler altında "Lutfiyya'nın Kahvesi"nde içilen Boşnak kahvesinin tadı damağımızda kaldı.

Sonbaharda da kendimizi Göynük, Mudurnu, Beypazarı üzerinden Eskişehir'de bulduk; Göynük'ün doğası, Beypazarı'nın doğal ürünleri ve tarihi karakteri bozulmadan yenilenmiş evleri, Gordion'da Midas'ın tümülüsü ve müzesini hayranlıkla izledikten sonra, ertesi gün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramımızı Seyitgazi'de törenleri izleyip Battalgazi Camii ve Külliyesi'ni gezerek kutladık. Ardından Frig Vadisi'nde Yazılıkaya'yı ve Midas şehrini görüp Eskişehir'e vardık. Bir şehrin özenli ve ciddi bir belediyeçilikle ne denli güzelleştirilebileceğine ve yaşanır kılınacağına şahit olduk.

2008 Mayıs'ında da Ankara ve doğusuna gidelim dedik. Ankarada Anıtkabir ve Cumhuriyet Müzesi'ni, eski hükümet binasını, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ni ve Kaleici'ni görüp, ertesi gün Hititlerin başkenti Hattuşaş'ı dere tepe gezdikten sonra Yeşilırmak'ın iki yakasını tarihi evleri ile süsleyen Amasya'ya vardık. Ertesi sabah Kastamonu'nun tarihi mekânlarını gezip Ilgaz Dağı'ndaki otelimize çıktık. Dağ havasından sonra bir de göl havası almak için Bolu'nun Gölçük'üne gidip, ülkemizin bu en fotojenik gölünün çevresinde yürüyüş yapıp, bol resim çekip eve dönüş yoluna koyulduk.

Aynı yıl Kasım ayında Yedi Göller'in sonbahar renklerini kaçırmamak için Şile'den başlayıp, Ağva, Konuralp, Abant Gölü üzerinden gelip, bu inanılmaz doğa harikası göllerin en tepedekinden başlayıp, yaprakların oluşturduğu sarılı, kahverengili, turunculu halı üzerinde yavaş yavaş yürüyerek en aşağıdaki piknik alanına vardığımızda mangallardan gelen kokulara doğru kendimizi atıp en son gölün kıyısında harika bir piknik yaptık.

2009 bizi Endülüse götürdü. Burası İslam ve Avrupa medeniyetlerinin iç içe girdiği topraklar. Granada'da Elhama Sarayı'nın ihtişamı, Cordoba'da Büyük Cami'nin kimliğini kaybettirmeden içine inşa edilmiş kilisesi, Vallencia ve Sevilla'nın kendilerine has, doğu-batı sentezi güzellikleri akıldan çıkar gibi değildi.

2010'da Tokat ve yakınındaki devasa mağara, Sivas'ta kapalı günü olmasına rağmen bizim için açılan Sivas Kongresi Binası, hepimizin hay-

ran kaldığı İnönü Evi Müzesi, Divriği Camii ve Medrese-si'nin olağanüstü taş oymaları, Kemaliye'ye varmak için geçtiğimiz elle oyulmuş tünel aralarından gördüğümüz dünyanın en büyük kanyonlarından Karanlık Kanyon ve hiç ummadığımız güzelliklerle karşılaştığımız, kendine has "Aşıklar Yolu" ile Kemaliye. Dönüş yolumuzda da özel izinle gezdiğimiz Keban Barajı unutulabilir mi?

2011 Konya gezimiz tabii bizi Mevlana'ya götürdü - yeni spor salonunda izlediğimiz sema gösterisi çok etkileyici idi. Konya çevresinde gittiğimiz eski bir Rum köyü, Çatalhöyük ören yeri, Meke Gölü de bu gezi programımızın içindeydi.

2012'deki Toscana gezimiz Floransa'dan başlayıp Cenova'da son buldu. Bölgenin harika orta çağ şehirlerinin güzellikleri civardaki yenilen yemekler ve içilen şaraplarla tamamlandı. Son durağımız Portofino'da bizler de "aşkımızı bulduk" diyebiliriz.

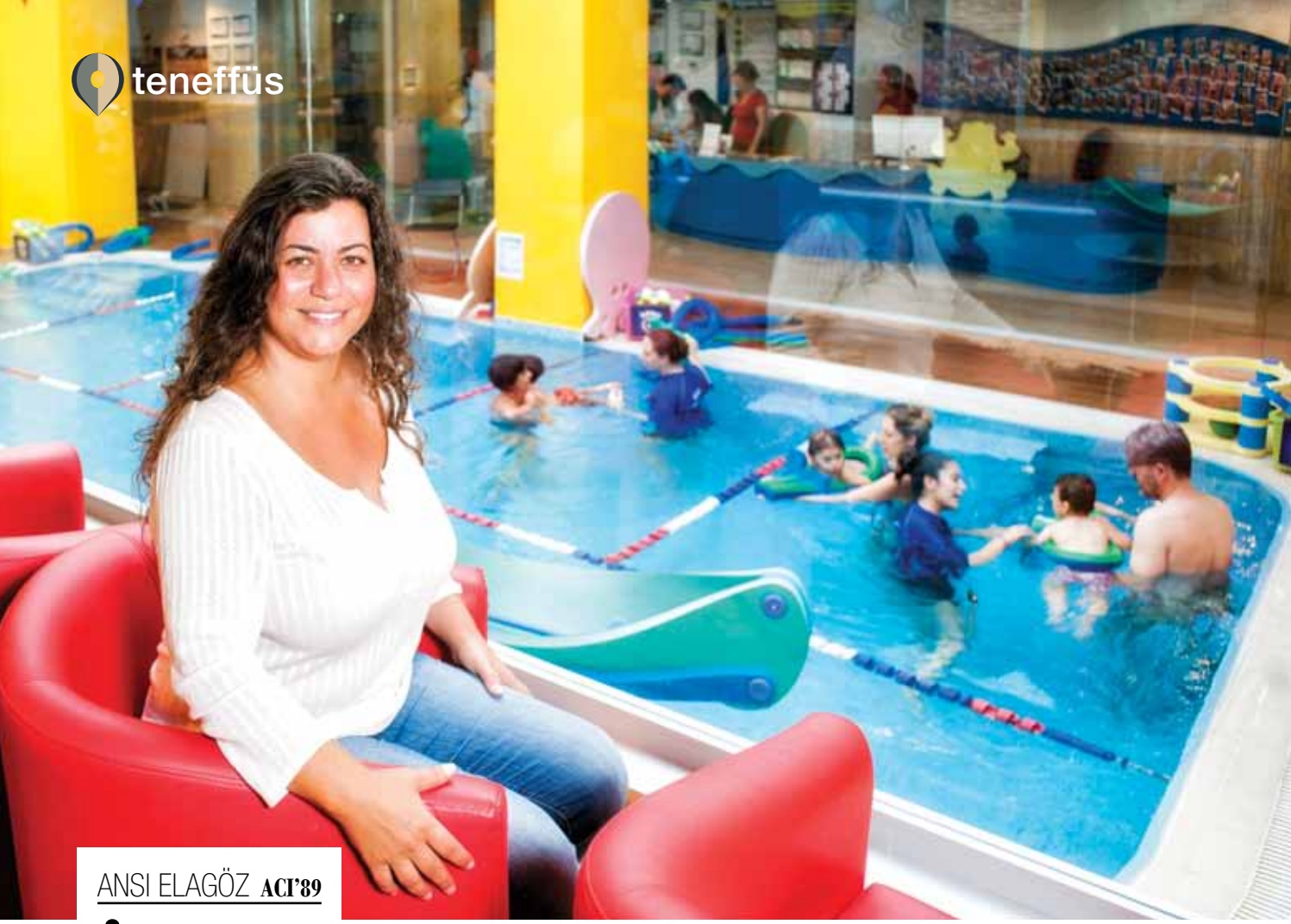
2013'te İzmir'de başlayıp Tire, Şirince, Selçuk, Kuşadası ve başta Efes olmak üzere Bodrum'a kadar gezdiğimiz çeşitli antik kentler - o bölgeyi tanıdığımızı sandığımız halde ne çok bilmediğimiz olduğunu keşfettiğimiz bir gezi oldu.

2014'te bu son gezimizi tüm gurubun favorisi olan Fransa'nın Provence bölgesine yaptık. Masallardan fırlamış "yamaç köyleri", gelincik tarlaları, Van Gogh'un görüp resmettiği yerler, manastırdan dönüştürülmüş oteller ve Cote-de-azure'nin Picasso'yu da etkileyen derin maviliğin yanı başındaki müzesi çok yerinde bir seçim olduğunu gösterdi.

Her üçümüz de 50. mezuniyet yılımızı geride bırakınca, son Mezunlar Günümüzde bu gezi bayrağını genç sınıflara devrettiğimizi duyurduk. Bu gezilerimizin başarılı olmasını sağlayan tüm mezunlarımıza ve onların dostlarına, bize yol gösteren tüm değerli rehberlerimize teşekkür ediyoruz.

Provence gezimiz son gezimizdir dedik ama okulumuzun yapacağı veya diğer gezilerde bu güzel gurubumuzla yine beraber olacağımıza yürekten inanıyoruz.

ANSI ELAGÖZ ACI'89

İşten kurtulmak istiyordum, imdadıma su yetişti

TV yapımcılığında zirveye çıktı. Yıllarca bu işi yaptı. Yoruldu. Türkiye'de bebek-çocuk havuzunda boşluk olduğunu gördü. Ve huzurlu bir dünyaya adımlarını attı.

Ansı Elagöz, yıllar boyunca, Türkiye'de televizyon yapımcılığı denildiğinde akla ilk gelen isimlerden biri oldu. Pek çok başarılı programa ve filme imzasını attı. Sonra bir gün bebeği için havuz ararken, İstanbul'da böyle bir tesis olmadığını gördü. TV kariyerini zirvedeyken bıraktı ve ABD'nin en büyük bebek, çocuk havuzu işletmesinden franchise aldı. Yoğun geçen yılların ardından, bir buçuk yıldır 'havuzda' ve hayatından çok memnun.

Ansı Elagöz ve neredeyse bütün ailesi ACI'lı. Kız kardeşi, erkek kardeşi, halası, babasının ikinci eşi, hepsi İzmir Amerikanlı. 'Biz iki kuşaktır ACI'lıyız' diyor.

Kendisiyle okulu, esas mesleği olan televizyon yapımcılığını ve yeni işi olan bebek ve çocuk yüzme eğitimi konusunda konuşuyoruz.

Soruyoruz: Kız okulunda okumak kendisi için nasıl bir tecrübe idi? "Aslında, ben kız okulunda okumuş olmaktan memnunum," diyor ve ekliyor: "Erkek olmadığı için, erkeklerin işini de siz yapıyorsunuz. Ben gece yarısı tiyatro dekoru için marangoz aradığımı bilirim."

İZMİR'İN MAHALLE KÜLTÜRÜ

Bunu da İzmir'deki mahalle kültürüne borçlu olduğunu söylüyor: "Mahalle ortamı vardı. Erkek arkadaşlarımız vardı. Erkek arkadaş deyince sevgili anlamayın. Kızlı-oğlanlı gruplardan bahsediyorum.

Çarşıdan eve, geze geze giderdik. Şimdiki öğrenciler evden okula, okuldan eve servisle gidip geliyorlar. Mahalle kültürü artık yok”

Geliyoruz okul sonrasında... Bir sene, AFS ile İtalya'ya gittiğini söylüyor. Merak ediyoruz. AFS'den genellikle ABD'ye gidilir. Soruyoruz: “Siz neden İtalya'yı seçtiniz?” Cevap veriyor: “Çünkü benim annem AFS'li. Babam da. Evet. Hep Amerika'ya gidilir. Ben de, ‘Amerikan kültüründen farklı bir şey yapayım,’ dedim.”

Anısı Elagöz, İtalya tecrübesinin kendisine iyi geldiğini söylüyor. “Udine’de kaldım. Hayatımın en iyi tecrübelerinden biridir. 100 bin kişilik küçük bir şehrin 20 km uzağında bulunan kasabasıydım. Devlet okuluna gittim. İtalyanca öğrendim. Üniversiteyi de İtalya’da okumaya karar verdim.”

Peki üniversite planında hangi bölüm vardı?

Anısı Hanım anlatmaya devam ediyor:

“Ben, ortaokuldan beri hep, ‘yönetmen olacağım,’ derdim. Sinema okumak istiyordum. Ailem de karşı çıkmadı.”

YÖNETMENLİK HAYALİ GERÇEK OLMUYOR

Ama İtalya’da işler umduğu gibi gitmez. En büyük hayali olan film yönetmenliği alanında başarılı olamayacağını anlar. Niye mi?

Elagöz’ün sözlerine kulak verelim: “Yönetmen olamayacağımı anladım. Bu, benim için büyük bir şok oldu. Tekniğini öğreniyorsun ama işin esas kısmı yetenek. Okuduğun bir satırın, hayata geçmesini tasavvur etmen lazım. Oyuncu nasıl oynayacak? Sahne mizansenini nasıl olacak? Senaryoda yazanı, bin değişik şekilde de yapabilirsin.”

Anısı Hanım bunun üzerine İtalya’yı bırakır. ABD’ye giderek iki sene yapımcılık okur ve bu işi gayet iyi bir biçimde yapabileceğini anlar.

Söz bir kez daha Anısı Hanım’da...

“Los Angeles UCLA’da, ki dünyanın en önemli sinema okullarından biridir, yapımcılık okudum. Beş yıl ABD’de kaldım. Yapımcılığın, benim yapmak istediğim şey olduğunu anladım. Ondan sonraki hayatım yapımcılık üzerine geçti ve oldukça başarılı oldum.

Arkasından Türkiye günleri başlıyor:

“1999 yılında Türkiye’ye döndüm ve kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettim. Ben yokken özel kanallar açılmış. Hiç haberdar olmadığım bir pop kültürü var. Bunu daha önceden fark etmedim. Çünkü, Türkiye’ye yılda bir kez, bir aylık tatil için geliyor, sonra geri dönüyordum. Giderken sadece TRT vardı. Düşünün.”

Anısı Hanım, “Bir gün iş ararken, ANS’den aradılar,” diyor. “Malum, zamanın en büyük yayın şirketi... *Asmalı Konak*, *Çarkıfelek* filan, bunların hepsini ANS yapıyor. Neyse, ‘Abdullah Oğuz sizinle görüşmek istiyor,’ dediler. Gittim. Abdullah oranın sahibiydi. Ve işe başladım.”

OKUL GİBİ

Anısı Elagöz, ANS için, “orası okul gibidir,” diyor ve devam ediyor: “Yüzlerce adam yetişti oradan. O zaman MED yapım da vardı ama o ANS gibi olamadı. Pek çok kişiyi orada tanıma imkânı buldum. Pelin var. Kanal D’nin genel müdürü... Benim asistanımdı. Timur Savcı, *Muhteşem Yüzyıl* ve diğerlerinin yapımcısı... Onunla da yan yana çalışıyorduk. O prodüksiyon amiriydi. Ben yapımcıydım. Şirket, Aya-zagada eski bir sabun fabrikasından yapılmıştı. İzbe bir yer olmasına rağmen orada çok mutlu çalıştık.”

Peki, kolay adapte olmuş mu? Anısı Hanım anlatmayı sürdürüyor: “İlk zamanlar, olup bitene şaşkınlık içerisinde şöyle bir bakardım. Dedim ya, 10-15 senedir Türkiye’nin dışındayım ve hiçbir şey bilmiyorum. *Çarkıfelek*’e ünlüler gelirdi... Gönül Yazar, Bülent Ersoy, Fatih Ürek çıkardı. Bir sene boyunca bunları izledim. Çok hoşuma gitti. Her gece birileri geliyor. Mankenler çıkıyor, telefonda yarıştırtıyor. O kültürün coştugu dönem ve ben o işin mutfağındayım... Sonra, seyrede seyrede, Apo (Abdullah Oğuz) dedi ki, ‘seni televizyon departmanının başına geçireceğim.’ Ben, ABD’de okudum ama bunları, bu kültürü hiç bilmiyorum. 2000 senesinde televizyona böyle başladım. ANS’nin televizyon departmanının başı oldum.”

Merak ediyoruz: Televizyonda yaptığı çeşitli programlarla Türkiye’de popüler kültürün şekillenmesinde önemli bir rolü olmalı.

Anısı Hanım, “Sandığınız gibi değil,” diyor. “Bunlardan hiçbiri özgün değil. Zaten dünyada belirli trendler var. Türk halkı Polonya halkından farklı değil. *BBG Evi*, Türkiye’de olduğu gibi başka ülkelerde de vardı. *O Ses Türkiye* de, aynı şekilde. Çünkü insanların aşlında televizyonda hoşlandıkları şeyler çok evrensel. Tabii ki farklılıklar var. Ama o da şöyle oluyor: Polonyalı bir programı 60 dakika seyrediyorlar, sen 120 dakika seyrediyorsun. Türkler daha yavaş televizyon seyrediyor. Ama içerik olarak baktığımızda şunu görüyorsunuz: İnsanları kızdıran, üzen, kıran, umutlandıran şeyler aynı. Sen o öğeleri alıp kendine göre yorumluyorsun. Ama arkadaki fikir aynı. *Canlı Para’yı*, *Eyvah Düşüyor*’u, *Wipe Out*’u böyle yaptık.”

O ŞİMDİ ASKER

Anısı Elagöz, Bu dönemde sadece televizyonda değil, sinemada da önemli şeyler yaptıklarını söylüyor. Örneğin, 2002 senesinde Mustafa Altıoklar’ın koltuğunun altında bir senaryo ile geldiğini anlatıyor: “Fil-

ÇOCUĞUM NEDEN YÜZME ÖĞRENMELİ?

Aqua Tots bu soruya şu şekilde cevap veriyor: Yüzmenin, kas, iskelet, kan dolaşımı, solunum ve sinir sistemlerine faydası olduğu gibi, yüzme sonrası görülen rahatlamalarda insanlarda aşağıda sıraladığımız davranışlar gelişmektedir:

- Kişinin kendisine olan güveni artar.
- Korkuları yok olur.
- Herhangi bir işe adaptasyonu kolaylaşır ve dikkati zor dağılır.
- Kendisini ve çevresini disipline eder.
- Programlıdır.
- Toplumda iyi ve güvenilir kişi olur.

Ansı Elagöz'ün franchise aldığı Aqua Tots, ABD'nin en büyük çocuk havuzu zinciri.

min adı, *O Şimdi Asker*. O filmin yapımcısıyım ben. ANS'nin yaptığı ilk filmidir. Çok başarılı oldu.”

Hepsi bu kadar değil.

Ansı Hanım anlatmayı sürdürüyor:

“Ben bir de, ‘*Bir Tutam Baharat*’ adlı Türk-Yunan ortak filminin yapımcısıyım. 2004 yılında yapılmış bir film. Yunanistan’da, bugüne kadar en iyi gişe yapmış olan film. İstanbul’da, 6-7 Eylül olaylarında, Yunanistan’a göç etmek zorunda olan bir adamın, Tasos’un otobiyografik hikayesi. Dört milyon gişe yaptı Yunanistan’da.”

Peki ya Türkiye’de?

İnanması zor ama film Türkiye’de sinemaya çıkmamış. “Niye?” diye soruyoruz. Ansı Hanım anlatıyor: “Çünkü Warner Bross, Yunanistan’da dağıttı. Türkiye’de topa girmedi. Bu film iş yapmaz dedi. Yalnız haklarını Kanal D aldı. Orada birkaç kez gösterdiler.”

Geliyoruz 2006 senesine... Ansı Hanım için önemli bir yıl. Kanal D’nin program müdürü olarak görüyoruz kendisini. “Kanalda çalışmayı hiç istemiyordum,” diyor: “Çok iyi bir teklifle geldiler. Benim de o zaman paraya ihtiyacım vardı. İşin mutfağında olan birisi için, kanalda çalışmak çok acı. Çünkü bir şeylere müdahil olamıyorsun. Benim kanalda yaptığım iş, ‘bunu sevdim, bunu sevmedim,’ demek oldu.”

2008’de, bu kez hiç beklemediği bir yerden teklif almış. Endemol’den, yani dünyanın en büyük bağımsız TV yayın şirketine. Endemol’un, dünyanın 30 ülkesinde yapım şirketi var. Ansı Hanım, “Çünkü asıl para yapım şirketine kazanılıyor” diyor.

25 MİLYON CİRO YAPAN ŞİRKET

Sözü, süreci anlatması için Ansı Elagöz’e bırakıyoruz: “Endemol, Türkiye’de yapım şirketi açmak istiyordu. Bana genel müdürlük teklif ettiler. Kabul ettim. Şirketi, Türkiye’de sıfırdan kurdum. Yıllık 25

milyon lira ciro yapan bir şirket haline getirdim. 2013’te ayrıldım. 80 küsur kişi çalışıyordu.

VE HAVUZ

Geliyoruz Ansı Elagöz’ün son işine, bebek, çocuk havuzu işletmeciliğine...

“Nereden çıktı bu 180 derece farklı iş?” diye sorduk merakla. Öncelikle de, yapımcılıktan niye ayrıldığını...

Televizyondan yorgun ve bıkkın bir biçimde ayrıldığını fark ediyoruz. Ansı Hanım anlatıyor: “Televizyonda benim en son geldiğim nokta korkunçtu. Her gün kanalla kavgaya et. Ödemeler için, içerik için... Devamlı bir sürtüşme halindesin. Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum. Bir yıl önce benimle konuşamazdınız bile. İğrenç biriydim.”

Peki şimdi?

“Şu anda dünyanın en mutlu insanlarından biriyim,” diyor. Bebekler. Çocuklar. Mutlu anne ve babalar. Su insanı çok dinlendiren ve mutlu eden bir şey.”

Havuzda her hafta 600 kişi geliyor. Altı aylık bebeklerden, 12 yaşında çocuklara kadar yüzme eğitimi veriliyor. Ansı Elagöz, yüzmenin bebeklerin yapabildiği tek spor olduğu konusunda bizi bilgilendiriyor. Sözü bir kez daha kendisine veriyoruz:

“Çocuklar, dört yaşına kadar spor yaparlarsa kendilerini sakatlayabilir. Yüzme ise, ölüncüye kadar yapabileceğiniz tek spor. Bütün sporlarda kendini sakatlayabilirsin, yüzmede sakatlayamazsın.”

İşin business kısmına gelince... Ansı Hanım önce bir araştırma yapmış, bu konuda ciddi bir eksik olduğunu görmüş: “Yurt dışında, insanlar, bebekleriyle, çocuklarıyla havuza giriyorlardı. İstanbul’a geldiğimde ise, kızım bebekken yüzdürecek bir havuz bulamadım. Bu kadar yıl çalışmanın karşılığı olarak bir birikimim vardı. Yurtdışıyla yazışmaya başladım ve franchise almaya karar verdim.”

Ansı Elagöz’ün franchise aldığı Aqua Tots, ABD’nin en büyük çocuk havuzu zinciri. “Burayı, geçen senenin haziran ayında yaptım,” diyor. “Öncesi, bir sene sürdü. Beklemediğim kadar iyi gitti. Şu anda 500-600 aktif üyemiz var. Bugüne kadar 1000 küsur kayıt almışız. Franchise almak isteyenler var. Ben de ikinci dükkânı açmak istiyorum.”

M. LEVENT SOYLU TAC'83 (*)
Psikiyatrist Dr.

Psikoterapist, Yaşam Koçu, Evlilik ve Cinsel Terapiler Uzmanı
www.drleventsoylu.com / info@leventsoylu.com.tr

GEŞTALT 101

Ya çatıştığınız kişi en iyi öğretmeninizse?

İlaçlara ve taniya odaklı psikiyatri eğitimim sırasında tanıştım Gestalt terapisiyle. Bana, uzun yıllardır nefesimi nasıl tuttuğumu, nasıl gergin bir bedenle gezdiğimi, zihinsel olarak nasıl dar bir alanda dolanıp durduğumu ve çevreden alabileceğimi almamı engelleyenleri görmemi sağladı.

Bu değişimin çok kısa süre gerçekleşmiş olması “sabırsız varoluşum” içinde inanılmaz tamamlayıcı oldu.

Gerçekten de Gestalt yaklaşımının en büyük özelliği, değişimin ve farkındalığın hemen ilk günden başlamasıdır. Temelde kişinin “alet çantasında”, her an kullanılabılır, seçenekli, sorun çözücü ya da gelişmeyi motive edici kavram ve deneyimleri taşımaya öğretmesidir. Kişi, ihtiyacına uygun, şimdinin datalarını kullanarak, geçmişini paranteze alma becerisi kazanır. Amaç davranışı değiştirmek değil, alttaki ihtiyacı fark etmektir. En önemli ihtiyaç, davranışa yön verir.

Sizin için söze, en sevdiğim Gestalt kavramı olan polarite ile başlayayım. Kişisel gelişimde anlaşılması en kolay ve bir o kadar da farkındalık artırıcı bir kavramdır. Teori, kısaca hayatta her şeyin “zıddıyla var olabileceği”, iyi olmadan kötünün olamayacağı, öfke deneyimlenmeden sakin olunamayacağı, insanın “hem melek, hem şeytan” olduğunu anlatır.

Yani, birçoğumuz iyi ya da sakin olmayı seçmiyoruz, iyi olmak zorundayız, sakin olmak zorundayız. Ve bu zorunlulukların bedeli, kimi zaman anksiyete, depresyon, kas gerginlikleri, yüksek tansiyon, takıntılar vs. Yani kısaca, tek bir kutupta yaşamının verdiği rahatsızlıklarla geçiyor yaşamımız.

Peki ne yapalım? Kötü mü olalım, kavga mı edelim?

Aslında cevap da iki kutuplu: İhtiyaca göre iyi, ihtiyaca göre öfkeli olmak, ihtiyaca göre kibar, ihtiyaca göre kaba olmak. Düşünün, her koşulda kibar biriyeniz;

1- Kabaları kendinize çekersiniz.

2- Sınırlarınızı korumanız zorlaşır (örneğin daha çok mobbing yaşırsınız).

3- Kaba insan ve ortamlardan uzaklaşır, yaşamınızı daraltırsınız.

4- İçinizde yaşatmadığınız kaba tarafınıza, ya dışarda âşık olur ya da kaba insanlarla amansız bir savaşa girersiniz.

Peki, eğer insan yaşatmadığı kutupla savaşıyorsa, şu felsefeye ne dersiniz? “Benim en çok ve enerjiyle savaştığım kişi ya da ideoloji, aslında, bana içimde yaşatmadığım kutbumu gösteriyor ve gelişim için bir fırsat yaratıyorsa.”

Bu gözlükle baktığınızda hayat, kötülüklerle dolu bir yer değil, keşfedilmesi gereken kutuplarla dolu bir macera alanı haline geliyor. Düşünsenize, işyerinde en çok çatıştığınız kişi, aslında sizin öğretmeniniz. İşin kötü tarafı, diğer kutbu büyük bir dirençle yaşatmayan ve kendilerini melek sanan birçok insan, şeytan kutuplarını

istemsiz bir biçimde deneyimlemek zorunda kalıyorlar.

Aşırı sakin biri kontrolsüz bir yumruk atabiliyor, kurallara aşırı bağımlı biri, kontrolsüzce bir aldatmanın tuzağına düşebiliyor. Yani, farklı kutupları ne kadar bünyeye katarsanız, o kadar rahat ve seçenekli yaşayabiliyorsunuz (çocuk yetiştirilenlerin dikkatine).

“Başkalarının günahlarıyla aziz olamazsınız.” Victor Hugo.

Gestalt dünyasında, holistik yaklaşım, diğer bir önemli kavram. İnsan temelde, varoluşunu sadece zihinden ibaret sanan bir varlık. Gestalt yaklaşımıysa, düşünmeyi, sadece gerektiğinde kullanmayı savunur ve daha çok bedene, duygulara ve olasılıklara odaklanmak gerektiğini vurgular. O nedenle, Gestalt bedende tutulanları ortaya çıkarabilme konusunda oldukça usta bir yöntemdir. Şu an lütfen

bedeninizdeki en gergin ya da acılı noktaya odaklanın, gergin yeri, daha çok gerin komutuyla bir süre zorlayın. Bu egzersize bir süre devam ettiğinizde, alttan ya bir duygu ya da taşıdığınız yüklerle alakalı bir çağrışım ortaya çıkar. İşte böyle ortaya çıkacak farkındalıkla, değişim için bir şans yakalayabilirsiniz.

“Kendiniz hakkında düşünmeyi ya da kendinizi analiz etmeyi bırakın, kendiniz olun.” (F. Perls).

Gestalt olana odaklanın. Yani, geçmişin yansımaları, bize öğretilenler, meli-malı'lar dışlanır. Şimdi ve burada neler olduğu saf bir biçimde yargısızca fark edilir.

GEŞTALT YAKLAŞIMI, bireyler, grup ya da organizasyonlardaki tikanıklıklar, çatışmalar ya da gelişim hedefleri için rahatlıkla kullanılabilir teknikler sunar.

Şimdiye odaklanma becerinize odaklanmadığınız her an, beynin bir bölgesindeki bilinçaltı şemalar şimdiye kısa devre yapar.

Örneğin, beni tanıyan, ama selam vermeyen ya da “Face”te bir mesajıma yorum yapmayan bir dostuma alınganlık göstermem, benim geçmişteki reddedilmişliğimle alakalı olabileceksen, o âna odaklandığımda, diğer birçok olasılık beni rahatlatır. Alınmak yerine, arkadaşım beni fark etmedi ya da çok dalgın diyebilirsiniz.

Gestalt hakkında söylenecek daha çok şey var. Ama burada amacım, keyifli, pratik bir terapi, koçluk ya da kişisel gelişim yöntemini sizlerle tanıştırmaktır. Gestalt yaklaşımı, en temelde, bireyler, grup ya da organizasyonlardaki tikanıklıklar, çatışmalar ya da gelişim hedefleri için rahatlıkla kullanılabilir teknikler sunar.

“Karanlıkta insan her tarafın tehlike ve şeytanla dolu olduğunu düşünürken ışığı açtığında ortada sorun yoktur.” Joseph Zinker.

(*) Orta ve lise eğitimini Tarsus Amerikan Lisesi’nde tamamladıktan sonra Çukurova Üniversitesi’nde Tıp ve Psikiyatri eğitimi gören Soylu, TÜBİTAK proje bursuyla Londra Psikiyatri Enstitüsü “Evlilik ve cinsel sorunlar master programını” tamamladı. Konuyla ilgili çok sayıda yayını ve iki kitabı bulunmaktadır.

Psikiyatri, evlilik ve cinsellik ile ilgili uzmanlıklarına ek olarak Psikoterapi, Kişisel Gelişim ve Koçluk eğitimi içeren “Cleveland Gestalt Enstitüsü ISRAGIC Foundation Programı”nı tamamladı. Ek olarak Gestalt psikoterapisi, kişisel gelişim ve çift terapileriyle ilgili çok sayıda eğitim aldı. Soylu, psikoterapi, bireysel danışma

gibi hizmetlerine ek olarak, “Gestalt Psikoterapisi”, “İyi evlilik, iyi boşanma”, kişisel gelişim ve koçlukla ilgili kurslar ve eğitimler düzenlenmektedir. Kurumsal eğitimleri arasında, “Stres Yönetimi”, “Farkındalık Eğitimi”, “Duygusal Fitness”, “Çatışma Engelleme” ve “Güvenli İletişim” yer almaktadır.

Marka Hukuku

Hazırlayan: ÇETİNKAYA AVUKATLIK ORTAKLIĞI

Bu sayımızda, sizlerle yeni ve sürekli gelişmekte bir alan olarak marka hukuku hakkında temel bilgileri paylaşmak istiyoruz. Patentler, faydalı modeller, endüstriyel tasarımlar, coğrafi işaretler ve entegre devre topografyalar ile birlikte sınai mülkiyet haklarını oluşturan markalar, Türkiye’de en yaygın karşılaşılan sınai hak konusu olarak karşımıza çıkmaktadır.

MARKA NEDİR?

Mevzuatımızda marka bir teşebbüsün mal veya hizmetlerini bir başka teşebbüsün mal veya hizmetlerinden ayırt etmeyi sağlaması koşuluyla, kişi adları dahil, özellikle sözcükler, şekiller, harfler, sayılar vb. olarak tanımlanmıştır. Ancak önemli olan, çizimle görümlenebilir, baskı yoluyla yayınlanabilir ve çoğaltılabilir olmasıdır. Mevzuat, açıkça, kişi adları dahil her türlü sözcük, şekil, harf, sayı marka olabilir demektir. Diğer bir ifade ile Ahmet, Ayşe gibi isimleri marka olarak kullanabiliriz, önemli olan ayırt edici olmasıdır.

MARKALAR NASIL TESCİL ETTİRİLİR?

Türkiye’de markaların tescil edilmesi zorunluluğu bulunmamaktadır. Ancak tescil ile bahsedilen korumadan yararlanmak için marka, Türk Patent Enstitüsü (“TPE”) nezdinde tescil ettirilmelidir.

Başvuruda bulunabilecek olan kişiler, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde ikametgahı olan veya ticari faaliyette bulunan gerçek veya tüzel kişilerdir. Aynı zamanda Paris Sözleşmesi veya Dünya Ticaret Örgütü Kuruluş Anlaşması hükümleri dahilinde başvuru hakkına sahip kişiler TPE nezdinde marka tescil başvurusunda bulunabilirler.

Sadece yerli firmalar, marka tescil işlemlerini doğrudan başvuru ile gerçekleştirebilir. Ancak marka başvuru sürecinde yaşanacak sıkıntıların önlenmesi ve olası itiraz risklerine karşı uzman hukukçular ile birlikte çalışılması tavsiye edilir.

MARKA NEDEN TESCİL ETTİRİLMELİDİR?

Marka bir işletmenin en önemli iktisadi varlıklarından biridir. Bu kadar önemli bir işaret, özenle korunmalı ve tescilin sağladığı avantajlardan yararlanmalıdır. Marka tescil ettirildiği takdirde, 556 Sayılı Markaların Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname’de (“KHK”) düzenlenen haklardan yararlanılır; örneğin, iktibas yaratabilecek diğer markaların tescili engellenebilir.

Tescil edilmemiş ancak bir şekilde kullanılmakta olan markalar ancak genel hükümler ise Türk Ticaret Kanunu’nun haksız rekabete ilişkin hükümlerine göre korunmaktadır. Şu halde tescilli olmayan markaların KHK’ya göre marka hakkı sağlaması söz konusu olamamaktadır.

MARKA TESCİL ETTİRİLDİKTEN SONRA KULLANILMASI ZORUNLU MUDUR?

Markanın tescil ettirilmesi akabinde esasen bir kullanım zorunluluğu bulunmamaktadır. Ancak bunun da elbette bir sınırı var. Bu sınırlandırmada yine KHK’da düzenlenmiştir. Buna göre, markanın tescil tarihinden itibaren beş yıl içinde, haklı bir neden olmadan kullanılmaması veya bu kullanıma beş yıllık bir süre için kesintisiz ara verilmesi halinde marka iptal edilebilir. Ancak bu iptali yapacak olan TPE değil mahkemelerdir. TPE idari bir kurumdur ve marka tescil edildikten sonra herhangi bir markanın iptaline ya da hükümsüzlüğüne kendiliğinden karar veremez.

forum

Metin Atamer *TAC'61*

Tam Aziz Nesin'lik

Metin Atamer, Türkiye'de rüzgâr santrali denildiğinde aklı gelen ilk isim. Doğru dürüst bir mevzuatın olmadığı günlerde, bu işe soyunduğu için karşısında ciddi bir bürokrasi ordusu bulmuş. Aziz Nesin, Atamer'i tanısaydı herhalde başına gelenlerden iyi bir hikâye çıkartırdı diyor, Metin Atamer'in bürokrasiyle yaşadığı ibret alınası günlere dönüyoruz.

1 961 Tarsus mezunu Metin Atamer'den geçen sayılarımızda bahsetmiştik. Metin Bey'in bir koltuğunda pek çok karpuz var. Köşe yazarı, romancı, araştırmacı, kendi yaş grubunda yüzme şampiyonu, Türk sanat müziği icracısı, bazı şiirleri bestelenmiş şair... Ve fizikçi.

Atamer, ODTÜ Fizik Bölümü mezunu. İlk işi analitik cihaz satıcılığı... 1970-1972 yılları arasında, analitik cihazlar konusunda eğitim

görmüş. Pek çok şirkette ortaklıkları olmuş, yöneticilik yapmış.

Aynı zamanda, Türkiye'de ilk olarak hayata geçirilen 'yap-işlet-devret' modelinin uygulandığı, Alaçatı Rüzgâr Enerji Santrali A.Ş. projesinin kurucu ortağı ve yöneticisi...

Bir 'ilk'i başarmış Atamer.

Ve 'bir ilki' başaran her Türkiye vatandaşı gibi, başına pek çok şey gelmiş.

Evet! Türkiye'de, hiç kimsenin ilgi duyma-

diği, düşünmediği, farkında olmadığı ve dolayısıyla doğru dürüst bir mevzuatın da var olmadığı bir alana girmek, her babayığidin harcı değil.

Peki, Atamer nasıl bu alana girdi? Girdikten sonra da nelerle karşılaştı? Tam Aziz Nesin'lik denir ya. İşte öyle bir hikâye. Atamer'in ağzından kısaca anlatalım.

Metin Atamer'i, 1960'larda mezuniyetten sonra, eğitimini gördüğü üzere üniversitelere, sanayi kuruluşlarına analitik cihaz satmaya çalışırken görüyoruz. Analitik cihazlar, fiziksel ve kimyasal bulguları tespit eden cihazlar, tomografi cihazları veya MR'lar gibi.

Ama işler giderek sıkıcı olmaya başlamış. Metin Bey, "Bir süre sonra bıkkınlık geliyor," diyor. "OD-TÜ'den, beraber çalıştığımız bir arkadaşımız vardı. Dedik ki, biz bu işi bırakalım, başka bir iş yapalım. Ne yapalım? Mesela enerjiye girelim."

RÜZGÂR SANTRALİ Mİ? NEDEN OLMASIN?

Bir İsviçre seyahatinde iki arkadaş, Zürih'te bir barda bira içerlerken, yenilenebilir enerji konusunda çalışmaya karar verirler.

Konuşmanın devamı için sözü Metin Atamer'e bırakalım: "Rüzgâr olur mu?" diye düşündük. "Çok güzel olur," diye karar verdik. "Şirketten ayrıldık, rüzgârla ilgili İsviçreli bir firma kurduk."

Yıl 1992...

Metin Atamer ve şirketi, rüzgâr enerjisi için girişimlerde bulunmaya başlar. İlk hedef Bozcaada'dır.

Metin Bey'den dinleyeyim: "İlk teklif olarak biz Bozcaada'da 18 megawatt'lık bir rüzgar santrali kuracağız. Rüzgâr değerlerini filan bulduk. Türkiye Elektrik Kurumu vardı o zamanlar. Bizi reddettiler. Dediler ki bizim Bozcaada ile ana kara arasındaki hattımız 18 mW değil 8,5 megawatt'tır. Bunun için biz buraya müsaade edemeyiz."

İkinci hedef, Hatay'da Topboğazı olur. Bir yatırımcının önayak olmasıyla yeniden bir heyecan dalgası oluşur. Söz bir kez daha Atamer'de: "Topboğazı'nda santral için rüzgar ölçme sistemleri kurduk. Çünkü orada bayağı sıkı bir rüzgâr var. Asi Nehri'nin yatağındaki Amik ovası çok hızlı ısınıyor. Bu ısı yukarıya kalkarken, denizin üzerinden bir rüzgâr geliyor, bu bir.

İkincisi, orada 1700 metrelik bir dağ var. 1700 m. ile 10 m. arasındaki ısı farkı korkunç. Dedik ki muhteşem. 8-10 saniyelik rüzgâr

yaptık. Projeyi oluşturduk. Bu projeye müracaat ettik. Son safhasına kadar geldik."

Ama bu kez TEK değil de, yatırımcı mızıkçılık yapmış. Atamer devam ediyor: "Ben 1,5 megawatt'lık bir santral kurmam, 20 megawatt'lık santral kurarım," deyivermiş. Metin Bey, o günleri anarken, "20 mW'lık yer yok yahu. Tribünlerden her biri 450 kW. 40-50 tribün lazım, bunları koyacak yer yok ki," diyor.

Gelelim üçüncü denemeye... Metin Atamer anlatmayı sürdürüyor: "Sonra Çeşme Alaçatı'da bir yatırımcı, 'Siz çok iyi çalışmışsınız. Esas rüzgâr Alaçatı'da, gelin burada yapalım,' dedi. Koştuk gittik. Direkleri diktik. Ölçümler yaptık. Bir yer bulduk. Hemen imtiyaz sözleşmesi için müracaat ettik. Bakanlık kabul etti."

GÜNLER HIZLI GEÇİYOR

Bu arada bir hatırlatma yapalım: Zürih'te bira içerken alınan kararın üzerinden dört yıl geçmiş durumda.

Çeşme'de ölçüme başlayıp bu sözleşme safhasına gelinceye kadar da yaklaşık 26 ay geçtiğini söyleyelim.

Şimdi sıkı durun. Mevzuatın olmamasından kaynaklanan bürokratik işlemler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor.

Metin Bey, “Doğalgaz ve kömür santralleri için imtiyaz var. TEDAŞ’ın elinde böyle bir imtiyaz sözleşmesi vardı. Ama rüzgâr için yok. Çok komik tartışmalar oluyordu. TEDAŞ’tan bana, ‘Metin Bey siz bu kadar üretim yapacağım,’ dediniz. E, şimdi üretemezseniz, biz buna bir cezai müeyyide koyacağız.”

“Ben tanrı değilim ki,” dedim. “Rüzgâr esti, esti. Sonra birkaç gün esmezse bunun sorumlusu ben mi olacağım?”

DANIŞTAY ENGELİ

Metin Bey’den bürokratik engelleri dinlemeye devam ediyoruz: “Alaçatı için, imtiyaz sözleşmesinin metnini oluşturmak için sadece sekiz ay geçti. Bununla bitmiyor ki, purchasing (satın alma) sözleşmesi de lazım. O sözleşmeyi hazırlamak da en az dört ay filan tuttu. Bu arada Enerji Bakanlığı ile yaptığımız imtiyaz sözleşmesi Danıştay’a gitti... Danıştay 10. Daire’ye. 10. Daire de, hayatında ilk kez böyle bir sözleşme görmüş. Adamlar hidroelektrik santralini ve başka santralleri biliyor. Ama rüzgâr santralini bilmiyor.”

Metin Atamer, işi çabuklaştırmak için, her gün Danıştay’a gider gelir olmuş.

“Adamlar benden bıktı,” diyor. “Ama kabahat bende değil ki... Yüzülmüş yüzülmüş, kuyruğuna gelinmiş bir iş. Danıştay’dan, rüzgâr santraliyle ilgili bir evrakın tasdiki, yanlış hatırlamıyorsam 30 kadar imza gerektiriyordu. Danıştay Başkanı’nınki dahil. Karar verildi. İmzalanması gerekiyor. İnşaat yapılacak, her şey oradan çıkacak olan belgeye bağlı. Ama bir türlü imzalanmıyor. Karar alınmış. Haziran ayına gelinmiş.”

Baktım gerekli 32 imzadan 17’si imzalanmış daha. Adli tatile de üç gün kalmış. Kalktım gittim. Başkan’a dedim ki, adli tatile üç gün kaldı. Diyelim imzalamayanlardan biri vefat etti. Ya da yurt dışına gitti. O zaman ne olacak? Zaten imzalamayan sadece birkaç kişi kalmış.”

Danıştay Başkanı, “Metin Bey, siz de çok sabırsız-sınız,” demiş. Metin Atamer fena halde sinirlenmiş bu cevaba. Almış sazi eline: “Danıştay’ın kuruluş yılı 1856. O gün bu gündür siz de hiç değişmemişsiniz,” demiş.

Başkan, bunun üzerine, “Peki, peki,” demiş. Sekreterini çağırmış ve “Ben de imzalayayım, gitsin bu evrak,” demiş. Atamer, “Düşünebiliyor musunuz, 14 imza daha aylarca bekleyecekti,” diyor.

Dönemin bakanı Cumhur Ersümer’miş. Atamer, “Ona çıkardık. Bakan da istemiyordu. Neden istemiyordu, bilmiyorum. Ondan sonra tasdik oldu ve projeye başladık,” diyor.

Türbünler gelmiş. Ama bu kez de maddi sorunlar ortaya çıkmış. İş finans edeceği söylenen patronlarda para olmadığı anlaşılmış. Metin Bey anlatmayı sürdürüyor: “Bu sorunu çözmek için Vakıf

Leasing’den kredi alındı. Bunlarla türbünleri aldılar. Leasing, kiralama. Leasing ve imtiyaz sözleşmesi kanunları (yap-işlet- devret) ikisi birbiriyle örtüşmüyor. Neden? Çünkü sen devletin malını kiraya veremezsin. Devlet diyor ki yapacağım, işleteceğim ve sana vereceğim. Dolayısıyla bu mal benim. Leasing de diyor ki bu mal benim, sana kiraya veriyorum, hepsini ödedikten sonra ben ortadan çekileceğim. Sen, senin olmayan bir malı kiralamış oluyorsun.”

Derken mallar gümrüğe gelir. Devlet, “Biz bunun ithalatını kabul edemeyiz,” der. Niye? Atamer, ‘Kalktık bakana gittik. Dedik ki, bakanım seçimler geliyor. Bizim burayı kurmamız, senin de kurdela kesmen lazım. Sen çözeceksin bunu. Bakan, bir defaya mahsus olmak üzere, ‘bakan olur’ ile onay verdim dedi. Biz bir sefere mahsus olmak üzere o onayı aldık. Sonra o onayı verdiği için de Cumhur Ersümer, Yüce Divan’da yargılandı.”

Metin Bey, “Bu ülkeye bir tesis kazandıracağız,” diyor, “ama kanunlar birbirlerine uyum sağlamadığı için işler yapılamıyor. Kendi başına enerji santrali yapamıyorsun. Öyle bir kanun yok.”

Sonunda 1998’de santral kurulmuş. Sonrasında inşaat ve sistemin kurulması sadece altı hafta sürmüş ve enerji vermeye başlamışlar.

TALAS’TA ZAMAN

Metin Atamer birkaç çalışmayı birlikte götürüyor. Bunlardan biri Talas’ta Zaman adlı kitabı.

“Okul arkadaşları arasındaki bir yemekte, bir arkadaşımız herkes anılarını göndersin, toplayıp basalım diye bir öneri getirdi. 100 küsur adet anı topladım. Kendiminkileri de koydum. Yazıların toplanması 4-5 ay sürdü. Baskı ise 1,5 yılını aldı. Adı, *Talas’ta Zaman*. İngilizce olarak da basmayı düşünüyoruz.”

Kadına karşı şiddeti konu alındığı, geçen sayımızda duyurduğumuz *Suzan* kitabı basıldıktan sonra uzun metrajlı belgesel bir film olacak.

Ve bizlere bir sürprizi de var. “Henüz açıklamak istemiyorum, ama çok enteresan bazı şeyler yapıyorum,” diyor.

Sürdürülebilir Turizm için Ağva

Hazırlayan: Zeynep Bahar Gümüşmakas Berkitçi (ÜAA'89)

Ağva, Karadeniz Bölgesi'ne has dokusu ve alternatif doğal zenginlikleri ile doğa turizmi konusunda Türkiye'de marka olmaya aday önemli beldelerden biri.

Son 15 yıldır küçük otel turizminin yaygınlaşmasına ve ülkemizde önemli bir sektör haline gelmesine öncülük eden belde, başta İstanbul olmak üzere, çevre iller için de önemli bir turizm destinasyonu. Avrupa'nın köy ve kasabalarında farklı değerleri ile ilgi çeken pek çok kırsal destinasyon gibi Ağva da son yıllarda başta doğa bilinci yüksek Kuzey Avrupalı turistler olmak üzere pek çok ülke gezgininin ilgi odağı haline geldi.

Avrupa'da önemli kırsal destinasyonların bir kısmı kayak ve kış turizmine odaklanırken, bir kısmı da sahip oldukları ve titizlikle korudukları doğa parkurları ile bahar ve yaz aylarında alternatif doğa sporlarına ev sahipliği yapıyor. Pek çoğu aynı zamanda ekolojik üretimler, yöresel tatlar ve yeme içme üzerine uzmanlaşıyor. Ekolojik turizm, sanayileşme sonrası ortaya çıkmış kitle turizmine bir tepki olarak gelişen ve temelinde ekolojik dengeleri korumaya yönelik,

doğa-insan-çevre ve turizm faaliyetleri arasındaki etkileşime odaklanan önemli bir turizm modeli. Kitle turizmindeki yüksek kâr beklentili, düşük maliyetli, doğal ve kültürel etkileşime kapalı, turistin tüm beklentilerini sınırlı bir alan içerisinde karşılamayı hedefleyen modelin tersine bu modelin dinamiklerini insan değil doğa belirliyor. İstanbul kırsalında, özellikle de Ağva'da bugüne kadar deniz-güneş-kum üçgeninin hâkim olduğu alışılmış turizm anlayışından farklı, doğa ile iç içe, bir eko turizm anlayışı hâkim oldu. Bugüne kadar küçük turizm yatırımları ile büyük oranda korunmuş ve kendiliğinden oluşmuş destinasyonun turizminin bundan sonra dikkatle ve özenle yönetilmesi gerekiyor. Başta İstanbul olmak üzere büyük kentlerde yaşayan insanın belki de en temel sorunu doğadan kopuk yaşaması. Kırsal yaşamı şehirden çok da uzaklaşmadan deneyimleyebilme fırsatı, kent insanı için son derece önemli. Ağva, şehirli konuklarına doğanın sunduklarıyla yenilenme, dinlenme ve huzur bulma

imkânı tanıyan nadir bölgelerden biri. Burada konuklara müzikli ve gürültülü eğlencelerin alternatifi olarak, doğa yürüyüşleri, piknikler, günbatımı gezileri, mantar yürüyüşleri, dolunay eğlenceleri, foto-safariler, nehir gezintileri ve doğayı merkezine alan daha pek çok etkinlik sunuluyor.

Doğal olarak, Ağva gün geçtikçe daha fazla biliniyor. Her destinasyonda olduğu gibi burada da beldenin bilinirliğinin artması tahmin edebileceğimiz gibi bazı riskleri de beraberinde getiriyor. Son yıllarda Ağva'ya gönül vermiş turizmciler olarak, beldenin İstanbul'a yakınlığı, popüler televizyon dizilerinde sıklıkla görüntülenmesi, hedef kitlenin tanımlanamadığı internet satış platformlarının oteller tarafından yaygın olarak kullanılmaya başlanması, çevre duyarlılığı yüksek politikaların yönetimler tarafından üretilmemesi gibi etkenlerin beldenin turizminin sürdürülebilirliği konusunu risk altına aldığını düşünüyoruz. Turizmin sürdürülebilirliği sivil inisiyatifler olmaksızın mümkün

olamayacağından, bölgede çevre duyarlılığı yüksek politikaların üretilmesi ve uygulanması konusunda kararlılık gösteren ve Ağva'ya gönül veren turizm işletmecisi arkadaşlarımızla birlikte 2011 yılında AĞVA SÜRDÜRÜLEBİLİR TURİZM VE ÇEVRE PLATFORMU'nu kurduk.

Dinamiklerini Ağva'nın doğal değerlerinin belirlediği, destinasyonu yormayan alternatif ve sürdürülebilir bir turizm modeliyle beldeyi hak ettiği konuma taşıyabilmek için 2011 Eylül ayında çalışmalarımıza başladık.

İki yıl önce Ağva'nın turizmini doğru tanımlamak, belde ile ilgili doğru algıyı oluşturmak ve tanıtımımızı tanıtıcılara bırakmadan kendi elimizle yapabilmek adına kapsamlı bir destinasyon çalışması başlattık. Ağva için yaptığımız çalışmalarda yerel yönetimler, sivil inisiyatifler ve yörenin özel girişimcileri ile işbirliği halindeyiz. Destinasyonu güçlendirecek bu modeli geçtiğimiz yıl kuruluşuna destek olarak destek verdiğimiz Türkiye genelinde faaliyetlerini sürdüren Küçük Oteller Derneği ile birlikte diğer yörelerimizde de taşıdık. Explore Ağva/ Ağva'yı Keşfet sloganı ile başlattığımız farkındalık ve tanıtım çalışmasında nehirleri, koyları, ormanları, köyleri, mağaraları, kuşları ve bitkileri ile Ağva'yı anlattık.

Belde için kapsamlı bir web portalı hazırladık. Logomuzda Ağva'nın en karakteristik figürlerinden olan balıklı kuşuna yer verdik. İnternet sitemiz www.exploreagva.com ilk etapta iki dil olarak hazırlandı.

Şehir merkezini çevreleyen üç rotada üç ayrı yürüyüş parkuru tanımladık. Beldede Türkiye'nin ilk sabit orienteering kent parkuru haritalandı. Önümüzdeki yıllarda Ağva çeşitli orienteering yarışmalarına ev sahipliği yapacak. İki yıl önce Ağva'daki gezi teknelerinin temiz enerji dönüşümü için girişimlerimiz oldu. İstanbul Kalınma Ajansı'ndan sağlanan destek ile bu yıl Ağustos ayında nehirlerimiz yeni bir teknoloji ile tanışıyor ve Gök-su Nehri bu yıl elektrikli teknelerine

kavuşuyor. Ağva için kenti de içine alan bir yürüyüş rehberi haritası, karikatür harita olarak hazırlandı. Haritamız dört ay süren bir çalışmayla grafik sanatçısı hocamız Adem Dönmez tarafından çizildi. Beldenin tanıtımı için geçtiğimiz yıl yurt içinde iki fura katıldık. Önümüzdeki yıllar için hedefimiz her yıl için en az iki yurt dışı fuar. Platformumuzun etkinlikleri arasında kırsal köy yaşamı gözlemi de var. Ayrıca, ekolojik üretimlerin teşviği için diğer sivil inisiyatifler tarafından bölgede düzenlenen tohum takas şenliklerine elimizden geldiğince destek veriyoruz.

Ağva Sürdürülebilir Turizm Platformu olarak, yılın her mevsimine yayılmış, içinde mutlaka doğa teması olan ve doğal değerlerimizi canlandıran pek çok etkinlik düzenliyoruz. Bölgenin şelalelerine günlük turlar, mantar günleri ve yürüyüşler, piknikler, dolunay eğlenceleri, köy gezileri, foto safariler, doğada heykel ve resim atölyeleri, doğada müzik festivalleri de çalışmalarımız arasında. Bu yıl Ağva ile ilgili tüm çalışmalarımızı ve organizasyonlarımızı koordine edecek ve aynı zamanda turizm danışma noktası olarak hizmet verecek Ağva'ya yakışır bir turizm tanıtım ofisi inşa ettik. Ağva'ya gelirken sahil yolunu tercih ederseniz Ağva hakkında bilgi almak, etkinliklerden haberdar olmak ve çalışmalarımıza destek olmak için Ağva girişinde bulunan turizm ofisimize mutlaka uğrayın.

Büyükşehir ve yerel yönetimimiz tarafından geçtiğimiz yıl tamamlanan altyapı çalışmaları ile Ağva doğal zemin avantajını kullanarak engelli dostu bir kent halini aldı. Ağva iki nehir arasındaki deltaya kurulu düz bir zemin yapısına sahip bir kent. Bu günlerde Ağva'nın tüm rekreasyon alanları ve yollarının tamamı tekerlekli sandalye erişimine uygun. Önümüzdeki yıl için en önemli hedeflerimizden biri, Ağva'daki otellerimizin odalarını engelli kullanımına uygun hale getirerek kentte mümkün olan en fazla sayıda engelli turisti ağırlayabil-

mek. Önümüzdeki yıl için firmaların sponsorluk konusuna ilgiyle baktığı ve engelliler için tasarladığımız bir de orman gezi parkuru projemiz var. Türkiye'de bir ilk olacak gezi parkurunun tamamlanması ile birlikte Ağva Türkiye'nin ilk engelli turizmi merkezi olacak.

Toplunun her sınıfından, yerli ve yabancı, çevre bilinci gelişmiş, doğa sporlarıyla ilgili, kültürel değerlere merak duyan, maceracı; sessizlik, sü-kunet, huzur ve dinlenme arayışında olan; doğayı deneyimlemek isteyen herkesi Ağva'yı keşfetmeye davet ediyoruz. Çünkü tecrübelerimiz gösteriyor ki turizme konu olan doğal değerlerimizi korumamız ancak çevre duyarlılığı yüksek turizm işletmelerini, doğaya sahip çıkan turist kitlesi ile buluşturabildiğimizde mümkün olacak.

Nostalji

İbrahim Taner

Aliye Moral'ın gözüyle (ACR66)

10 Nisan 1934

12 Mayıs 1955

İbrahim Taner! Nedenini bilmeksizin, bu isim henüz okula girmeden beni korkutmuştu. İşte, daha ilk bayrak töreninde, bu ulu çınar, bir başka ulu çınar ile karşımdaydı. İkisi de -Mrs. Blake ile - beyaz saçları, dimdik duruşları ve delip geçen bakışlarıyla oradaydılar. Belleğimdeki İbrahim Taner resimleri şöyle: Tabildot kapısına koşturanları sıraya sokarken, yemek tepsilerinin tertemiz olup olmadığını kontrol ederken, formaları bakışlarıyla gözden geçirirken, güneşli bir öğle vaktinde eşeklere yüklenen helva piknik kazanlarının arkasında tüm okulla birlikte Hatay tepelerine tırmanırken, piknik yerine vardığımızda terimizi kontrol ederken...

O sert görünüşün altındaki yumuşaklık ve insancılık...

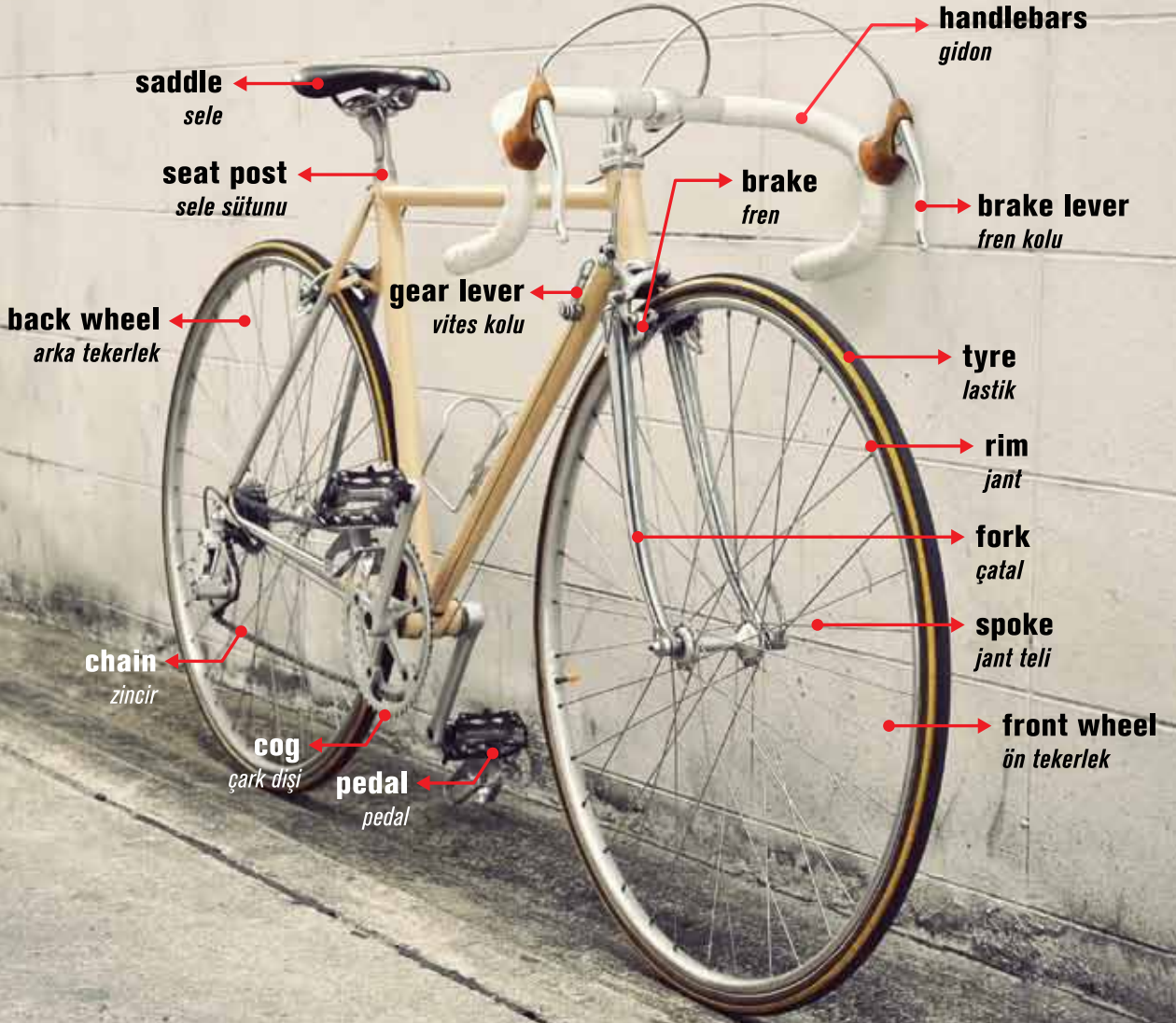
Yıllar önce böyle bir ortamda yaşamış olmanın sevincini taşıyorum.

Yeni Taner Hall binası, 2009-2010 okul yılında eğitime açıldı.

bicycle

bisiklet

**Redhouse ile
görsel bir yolculuğa
hazır olun...**

***Yakında her şey
tüm detayları ile görünecek!***

www.redhouse.com.tr

REDHOUSE

BÜYÜMEK ZAMANLA DEĞİL RAKAMLA OLUR

.....

ODEABANK, KURULALI HENÜZ 1,5 YIL OLSA DA
İLK GÜNDEN BU YANA BAŞARIYA DOĞRU EMİN ADIMLARLA İLERLİYOR.
BU YOLDA, SON BİR YIL İÇİNDE ŞUBE SAYISINI 4 KATINA ÇIKARDI
VE VARLIK BÜYÜMESİNİ %100'ÜN ÜZERİNDE ARTIRDI.

ODEABANK'A GÜVENEN HERKESE TEŞEKKÜR EDERİZ.

odeabank

Herkesin değil, sizin bankanız.